REFLECȚIILE UNUI MAESTRU

DESPRE

ISTORIA UMANITĂȚII

VOLUMUL I

NOTA EDITORULUI

Câtva timp în urmă, la o sesiune de studii cu Ramtha, discutam cu partenera mea ceea ce Ramtha tocmai ne învățase. Obosisem să fiu filozof toată viața şi probabil şi multe alte vieți. I-am spus că vreau să-i experimentez cunoştințele, să trăiesc adevărul învățurilor, să nu mai fiu ipocritul care are cheile, dar nu deschide uşile. Îmi amintesc că îi spuneam: "Nu mai vreau să mai propovăduiesc nimănui şi nici să mai scriu vreo carte. Nu vreau să mai scriu vorbe sofisticate despre nimic, niciodată. Vreau să devin un adevărat master "(am să folosesc acest cuvânt, care înseamnă "*maestru şi stăpân*", deci pentru mine, mai mult decât cuvântul "maestru "). Am observat că Ramtha ascultă discuția noastră şi zîmbea ca un soare strălucitor.

La scurtă vreme după acel incident, Ramtha mi-a cerut să tipăresc o colecție comprehensivă a învățăturilor lui. Şi atunci mi-am amintit ce-i spusesem partenerei mele la cursul trecut. *(Ramtha obişnuieşte să cearã la cursuri studenților să comenteze cu vecinul ceea ce el tocmai a spus, atunci când vede în aura sau mințile audienței că este confuzie. Şi de pe scenă priveşte în sală şi îi aude pe toți ce spun sau gândesc, iar dacă încă marea majoritate nu a înțeles, mai explică o dată).*

Am înțeles că această sarcină nu putea fi îndeplinită de un teolog, antropolog sau teoretician din afară, ci de un elev a "Marii Lucrari", cu dorința de a experimenta şi pune în practică adevărul şi conținutul acestor învățături. Numai cînd începi să explorezi cu sinceritate această filozofie începi să înțelegi şi să cuprinzi adîncimea ei, lumina şi strălucirea acestor perle de înțelepciune. Este cu adevărat o călătorie personală către autodescoperire, care nu se poate cuprinde în cuvinte. Doar cel care o trăieşte poate înțelege.

Mai târziu Ramtha mi-a cerut să scriu comentarii la fiecare capitol, despre felul cum învățăturile lui răspund la întrebări fundamentale despre existența umană de-a lungul secolelor. Adeseori felul în care Ramtha înțelege natura realității şi ne-o explică nouă, ne ajută la interpretarea mai corectă a filozofiilor antice, a ritualurilor, religiilor şi chiar a ştiinței. Comentariile introductorii intenționează să sugereze un mod de apropiere celor interesați în învățaturile lui Ramtha şi în experimentarea lor. Ele sunt menite a fi un instrument ajutător pentru cei interesați să înțeleagă enorma profunzime a învățăturilor lui şi contribuția lor la înțelepciunea rasei umane.

Învățăturile lui Ramtha sunt un sistem metafizic de gândire unic.Este nevoie de o foarte atentă examinare şi considerație ca să poți înțelege în profunzime. Ele sunt metafizice în natură, pentru că se adresează întrebărilor fundamentale despre existenta umanității şi persoana umană, despre originile şi destinul nostru, despre natura binelui şi răului, suflet, moarte şi viață, despre lume şi relațiile noastre cu alții.

Formatul în care Ramtha îşi prezintă învățăturile, este intrinsec cu mesajul lor. Ele nu sunt doar o disertație pe o anume temă şi nici o analizã intelectuală, aşa cum nu sunt nici dezvăluite de adevăr care cere ascultare oarbă. Învățăturile lui Ramtha nu sunt o nouă religie şi nici nu pun bazele unei noi biserici. Ele sunt un sistem de gândire ce conține elemente, mecanisme care îngăduie individului să verifice şi să experimenteze conținutul lor. Cu alte cuvinte, acest aspect unic al învățăturilor, îngăduie filozofiei, sau conceptelor despre realitate să fie experimentate şi să devină înțelepciune despre natura realității

Această calitate deosebită a sistemului de gândire a lui Ramtha se aseamănă inițierilor, științelor sacre, practicate de şcolile antice de mister din Grecia, Egipt şi Estul Mijlociu, şcolile gnostice antice din Estul Mijlociu şi Europa. Este important de notat că această caracteristică desebeşte învățăturile lui Ramtha de şcolile filozofice tradiționale din lumea vestică. Metodele ştiințifice sunt limitate la cunoaşterea fenomenelor care pot fi observate şi verificate prin intermediul simțurilor corpului fizic. Orice în afară acestor limite este considerat mit şi folclor.

Cu alte cuvinte natura realității şi persoana umană nu sunt nimic mai mult decât natura ei fizică şi materială, un exemplu care face studiul lui Sigmund Freud despre psihanaliză şi profilul psihicului uman.

Corpul fizic şi lumea materială în gândirea lui Ramtha, sunt numai un aspect al lumii ireale. De fapt ele sunt numai produsul, efectul, conştiinței şi energiei în lumea reală. Persoana umană este cel mai bine descrisă ca "conştiință şi energie care crează natura realității". Lumea fizică este doar unul din cele 7 nivele de expresie a conştiinței şi energiei, Ramtha foloseşte termenul de observator din fizica quantică ca să explice conceptul de conştiință şi energie. El mai foloseşte şi conceptul de Dumnezeu ca şi creator şi suveran - pentru a descrie persoana umană ca şi conştiința şi energie.

Este uşor pentru multe sectoare ale civilizației de astăzi să nege învățăturile lui Ramtha, datorită felului foarte neobişnuit în care el le prezintă. Din nefericire, este foarte obişnuit să ataci un mesaj neconvenient judecând forma de prezentare. Marketingul, comunicațiile, publicitatea, sunt exemple sublime.

Formatul neobişnuit în care Ramtha îşi prezintă învățăturile, nu este de loc arbitrar şi superficial. El subliniază că pentru a cuprinde şi înțelege mesajul, este foarte important să devii conştient de paradigmele gândirii, de rădăcinile ideilor preconcepute, inconştiente şi tiparele în care noi percepem şi evaluăm realitatea. Tehnicile pe care el le predă pun la încercare individul şi le oferă totodată şi instrumentele prin care el îşi dă seama de ideile preconcepute prin care el percepe realitatea.

Scopul lui Ramtha este de a lărgi perspectiva minții ascultătorului, de a-l face pe acesta să trăiască realitatea cu mai multă profonzime, nelimitat, conştient, ca şi de a dărui ascultătorului un spectru mai amplu de potențial pentru experiență, decât a fost posibil până acum.

Cel mai controversat aspect al învățăturilor lui Ramtha este modul în care el a ales să-şi prezinte mesajul către omenire. Prin prezentarea filozofiei sale, ca fruct al experienței şi adevărului său personal, el subliniază, că el însuşi este întruparea acestei filozofii, reprezentarea vie şi manifestarea gândului său. El spune că este un Zeu (Dumnezeu nemuritor, conştiință şi energie, şi a trăit ca şi ființă umană cu 35000 de ani în urmă pe demult dispărutul continent Lemuria. În acea viață, el şi-a pus întrebări despre existența umană şi despre menirea vieții, şi prin propria observare, reflecție şi contemplare a devenit iluminat şi a cucerit lumea fizică şi moartea.

A găsit un mijloc de a-şi lua corpul fizic cu el la un nivel al minții în care adevărata lui esență (ca şi conştiință şi energie), să rămână complet conştiientă, complet liberă şi nelimitată pentru a putea să experimenteze toate aspectele creației şi să continue să facă necunoscutul cunoscut *(„Ramtha spune că încarnarea sufletelor pe acest plan - material - are scopul de a face necunoscutul cunoscut, şi de aceea trăim un lanț de vieți prin care trebuie să experimentăm tot ce se poate trăi şi să acumulăm toată înțelepciunea, ca apoi să ne putem întoarce „ acasă”).*

El numeşte acest process "ascensiune".

Faptul că el nu mai este limitat de corpul fizic, îngăduie conştiinței şi energiei să interacționeze cu lumea fizică în alte forme. Adeseori el se referă la sine ca fiind vântul care împinge norii, sau dimineața, sau un străin, ori un cerşetor pe stradă observând civilizații care vin şi trec, sau orice altceva conştiința îndrăzneşte să-şi imagineze.

El îşi comunică învățăturile printr-un fenomen pe care îl numeşte canalizare. A fost Ramtha cel care a făcut acest termen cunoscut. El foloseşte corpul lui JZ Knight (se citeste Gezi Nait), pentru a se canaliza pe sine şi a preda învățăturile în persoană. Un canal este diferit de un medium prin aceea că, canalul nu este intermediar între conştiința care vine prin el şi audiență.

Canalul nu rămâne în transă, sau o altă stare alterată în timp ce canalizează, el îşi părăseşte complet corpul, ca atunci când cineva moare, şi îngăduie conştiinței care vine să aibă control complet asupra mişcărilor şi tuturor funcțiilor corpului. În timp ce este canalizat de JZ Knight, Ramtha poate deschide ochii, merge, dansa, mânca şi bea, râde, vorbi şi preda studenților. JZ Knight este singurul canal pe care el 1-a ales şi pe care el îl va folosi vreodată pentru a-şi aduce mesajul.

Alegerea lui de a canaliza printr-o femeie şi nu de a-şi folosi propriul corp, este cu scopul de a sublinia că Dumnezeu şi divinitatea nu sunt prerogative masculine, că femeia este în egală măsură o expresie a divinității, capabilă de geniu şi de a deveni Dumnezeu - realizat. Un alt scop este acela de a ne face să înțelegem că important în filozofia lui nu este divinizarea mesagerului sau a unei fețe - ceea ce a cauzat căderea atâtor eforturi de iluminare în trecut - ci de a asculta mesajul însuşi. Totodată el vrea să spună că adevărata esență "umană" nu este limitată la corpul fizic sau la un anume sex.

Fenomenul de canalizare a fost făcut posibil ca atare de sistemul de gândire a lui Ramtha. Cu alte cuvinte canalizarea prin persoana lui JZ Knight, aşa cum are ea loc, este posibilă numai dacă învățăturile lui Ramtha sunt adevărate.

Veracitatea acestui fenomen subliniază adevărul mesajului lui Ramtha. Acesta este un punct foare important de considerat, deoarece ştiința a dezvoltat teste şi echipament care pot studia fenomenul de canalizare din punct de vedere fiziolofic, neurologic şi psihologic.

În 1996 un distins grup de savanți în medicină, psihologie, sociologie şi experți în religie au studiat-o pe JZ Knight înainte în timpul şi după canalizarea lui Ramtha. După ce au terminat studiul ştiințific pentru care au folosit cele mai moderne tehnici şi echipamente posibile, au concluzionat că rezultatele sunt atât de dramatice încât exclud categoric posibilitatea prefăcătoriei, a schizofreniei sau multiplei personalități. Ramtha se străduieşte să facă pe toți cei din audiență să înțeleagă totul, de aceea el insistă în importanța ca studenții să explice cu glas tare unul altuia fiecare capitol din învățături, în timp ce el citeşte mințile lor, vede în aura lor dacă au înțeles şi pregăteşte explicații ca să înțeleagă fiecare, după pregătirea şi nivelul lor de înțelegere. Uneori el angajează audiența la profundă contemplare filozofică, alteori dramatizează sau glumeşte pe tema respectivă pentru a mări impactul cu auditoriul şi posibilitatea de înțelegere a acestuia.

Odată ce aspectul filozofic al învățăturii a fost predat, Ramtha inițiază studentul în acele cunoştințe, pentru ca acestea să poată fi transformate în experiența personală şi apoi în înțelepciune. Aceste inițieri au forma unor diverse discipline concepute de el, prin care studentul are ocazia de a obține cunoaştere. Ramtha este deosebit de alți învățători în acest aspect. El işi ia rolul de Maestru - învățător şi hierofant -un învățător care are puterea de a manifesta ceea ce spune şi intenționează. Acestă este un aspect foarte important al învățăturilor lui, care le leagă de mişcarea filizofică şi gnostică ale şcolilor antice de mister (ocultism).

Fără îndoială că o observare mai atentă a sistemului de gândire a lui Ramtha, arată o clară deosebire în forma şi conținut de ceea ce este cunoscut ca şi gnosticism şi filozofia şcolilor de ocultism antice. Ramtha însuşi numeşte sistemul lui de gândire: "**Şcoala de iluminare, de înțelepciune antică, dedicată Marii Lucrări"**. Marea lucrare, este partea de aplicare practică a învățăturilor lui, prin care studentul poate cunoaşte el însuşi şi deveni iluminat.

Cunoscând toate acestea, cititorul trebuie să înțeleagă că învățaturile lui Ramtha în forma tipărită sunt lipsite de elementul dinamic, de inflexiunile vocii, de învățaturile fără cuvinte, de acțiunea momentului în care au fost predate. Ramtha completează limbajul pe care îl foloseşte cu cuvinte inventate de el, a căror înțeles devine foarte clar în context şi care au scopul de a face mai uşoară înțelegerea.

Învățăturile lui Ramtha acoperă un vast număr de subiecte cu concepte fundamentale ale propriului său sistem de gândire. În repetate ocazii, el spune că totalitatea învățăturilor lui poate fi cuprinsă în afirmația: "*Tu eşti Dumnezeu*." Dar cum putem noi interpreta acesta afirmație? Probabil că există atâtea definiții ale cuvîntului "Dumnezeu", cîți oameni sunt pe pământ.

Ca să înțelegem corect învățăturile lui Ramtha, este de importanță crucială să devenim conştienți de conceptul propriu asupra termenului, ca şi de deosebirea cu înțelesul pe care i-l dă Ramtha.

Care este esența tuturor lucrurilor? Care este sursa lor? Care este natura lor? Care este destinul lor? Răspunsul lui Ramtha la aceste întrebări începe cu explicarea conceptului de **Void** (vid, sursa).

Voidul este sursa din care a izvorit tot ce există. El descrie voidul ca:
"**Un vast nimic material şi potențialul a toate**". În Void nu este nimic, nici mişcare, nici acțiune. Mulți filozofi, încluzând teologii religiilor monoteiste, considerau că Dumnezeu este o ființă a-toate-ştiutoare, infinită, absolută, transcendentă în sistemul lui Ramtha, aceste caracteristici aparțin Voidului. Voidul este de sine conținător, de sine suficient, în stare de odinhă şi fără nici o necesitate.Voidul este văzut ca vastitatea de necuprins, care în starea sa originală nu are cunoaştere de sine, căci a cunoaşte este acțiune.

Conceptul de Dumnezeu ca şi creator, cauza primordială şi nemişcat mişcător îl găsim în filozofia lui Aristotel şi teologia lui Thomas Aquinas.

Ramtha spune că Voidul s-a contemplat pe sine ca să se cunoască pe sine. Acest act de contemplare reprezintă unica mişcare care a existat în Void şi care a produs, a dat naştere la un punct de conştiință şi cunoaştere de sine. Ramtha numeşte acest punct: Punctul Zero, Observatorul, conştiință primară, conştiință şi energie - Dumnezeu.

Punctul Zero poartă intenția primordială de a face cunoscut şi experimenta tot ceea ce este necunoscut şi în stare de potențial în Void. Aceasta este baza evoluției. Afirmația lui Ramtha: "Eşti Dumnezeu" se referă la persoana ca Observator, întruparea Punctului Zero, Conştiință şi Energie creatoare.

Punctul Zero şi-a îndeplinit natura de a face necunoscutul cunoscut şi de a evolua imitând actul de contemplare al Voidului. Făcînd aceasta, Punctul Zero a produs un punct de referință a cunoaşterii, care a servit ca oglindă pentru cunoaşterea sinelui. Ramtha numeşte această oglindă conştiința secundară. Punctul Zero se odihneşte în vârful Voidului şi nu are limită în cee ce cunoaşte.

Reflecția dintre Punctul Zero şi conştiința - oglindă, produce un mediu, un plan tangibil de existență în timp şi spațiu. *Spiritul este aspectul dinamic al Punctului Zero*. Este dorința sau intenția care doreşte să cunoască şi să exploreze necunoscutul. Explorarea potențialelor din Void de către Punctul Zero şi conştiința - oglindă este ceea ce a produs şapte nivele de conştiință şi corespunzator, şapte nivele de timp şi spațiu, sau frecvență. Acest act de creație a celor şapte nivele de conştiință şi energie, este numit involuție.

Călătoria înapoi la Dumnezeu şi Void, este numită evolutie. Sufletul este diferit de Spirit. Ramtha numeşte sufletul: "Cartea Vieții". Sufletul este cel care înregistrează toate experiențele şi înțelepciunea câştigate în involuție şi evoluție.

În discuția despre ființa umană, el foloseşte cuvinte ca: uitare, amnezie, ignoranță a originii şi destinului. Călătorul, sau conştiința-oglindă, s-a identificat atât de mult cu planul cel mai jos sau cel mai dens încât şi-a uitat propria nemurire şi cunoaştere de sine. Omenirea a devenit un străin sieşi, Dumnezeului care este în noi şi a început să caute ajutor, însemnătate şi mângâiere la surse din afară. Făcând aceasta umanitatea îşi neagă divinitatea şi înlătură orice şansă de eliberare din prezenta condiție.

Calea spre iluminare este evoluția înapoi la Punctul Zero. Astfel se îndeplineşte sarcina, mandatul de a face necunoscutul cunoscut şi a aduce în Void experiența sa, pentru a fi transformată în infinită înțelepciune. Disciplinele concepute de Ramtha pentru a-şi iniția studenții în învățaturile lui, imită într-un fel procesul prin care Voidul s-a contemplat pe sine, care a dat naştere conştiinței şi energiei, care la rândul ei crează natura realității.

În concluzie cele patru pietre de temelie ale filozofiei lui Ramtha sunt conceptual de Void, Conştiință şi energie, creând cele şapte nivele ale realității, afirmația: *"Sunte-ți Dumnezeu"* şi mandatul de a face cunoscut necunoscutul. Multe din ideile filozofiei lui Ramtha pot fi găsite în tradițiile antice, chiar dacă ceea ce a ajuns pînă la noi sunt doar nişte ecouri, care şi ele abia au supraviețuit trecerii timpului şi contextul lor de interpretare s-a pierdut.

Este vorba despre filozofii Egiptului şi faraonul Akhnaton, descripția lui Buda despre iluminarea (trezirea) lui însuşi, modul cum Socrate înțelegea virtutea şi nemurirea sufletului, conceptul lui Plato despre formele de univers, viața şi învățăturile lui Isus (Jesua ben Joseph), lucrările apostolului Thomas, Imnul Perlei, imnul pentru lumea divină din Gospel după John.Apollonius din Tyana; Origen, Mani, Catarsii şi Albigenii. Francis din Assissi, poveşti despre muntele Cârmei unde vîrful muntelui ar sta pe capul unui corp uman, lucrările multor artişti ca: Michelangelo şi Leonardo da Vinci, scrierile despre experiențele mistice ale Terezei din Avila, umaniştii din Renaştere (Europa).

Rosacrucienii, maeştrii din Estul Îndepârtat şi mulți alții, învățăturile lui Ramtha oferă perspective unice misterului vieții. Oferă un cadru cu întrebări rămase fără răspuns pentru filozofi, ştiință, religie, găsesc un nou înțeles.

Sistemul lui Ramtha de gândire nu este o religie şi nici o interpretare filozofică a realității. Este adevăr care a fost cucerit şi verificat de un membru al rasei umane. În acest sens, este ştiința lui Ramtha.

Şi acum, după ce calea a fost făcută cunoscută, uşile sunt deschise celor care doresc să exploreze şi să-şi facă drum propriu către necunoscut.

CINE SUNTEM NOI ?

COMENTARIU LA CAPITOLUL 1

ADEVĂRATA ORIGINE A UMANITĂȚII

Reflecția critică a lui Ramtha asupra istoriei civilizației umane caută să arate natura transcedentală şi originea omului. El pune întrebări directe: Cine suntem noi? De unde venim? Teza lui fundamntală este că suntem Dumnezei nemuritori în evoluție, cu scopul de a ne cunoaşte pe sine (pe noi înşine).

Drama evoluției umane de la marele big-bang şi până în zilele noastre, după Ramtha, este povestea Dumnezeilor creatori, explorând şi devenind totalitatea potențialului lor. Reflecțiile lui oglindesc experiența lui personală, care 1-a dus la iluminare. El însuşi spune că, ceea ce spune este propria lui înțelepciune şi adevăr.

El atenționează studenții mereu, asupra felului specific de a trata problemele, fără a lăsa loc de speculații. Pentru ca să poți avea un impact total cu spusele lui, este important să studiezi definiția şi felul cum foloseşte termeni ca Dumnezeu, Dumnezei (Zei), sine, persoana umană, evoluție, înțelepciune şi adevăr.

Povestea lui este atât de valoroasă, penru că redefineşte natura persoanei umane într-un fel care conturează şi ilumineză misterul existenței umane. Validitatea mesajului lui este direct proporțională cu valoarea lui însuşi. Dacă el este cu adevărat un maestru nemuritor care a ascensionat acum 35.000 de ani, după calendarul Iulian, atunci ne putem imagina că îşi aminteşte evenimente personale, pe care cu greu le-am putea găsi în evidențele arheologice şi istorice la dispoziție astăzi. Dacă el este cu adevărat un maestru ascendent, atunci trebuie să aibă cu adevărat posibilități de cunoaştere, de informație, extraordinare. Dacă am trăit mii de ani ca ființe cunoscătoare, atunci înțelepciunea câştigată prin observație şi contemplare ar fi cu adevărat minunată. Înainte de a nega vorbele lui, ar trebui să acordăm considerație observațiilor lui şi să ne gândim dacă ascensiunea şi imortalitatea sunt doar poveşti pentru noi. Obiectivitatea acestora este foarte neânțeleasă în lumea ştiințifică. Ştiința nu a fost în stare să demonstreze rolul de netăgăduit al Observatorului, dar nici să-l conteste în mod obiectiv. Putem spune că maeştrii nemuritori şi iluminarea sunt produse ale imaginației şi mitului. Dacă suportăm acestă presupunere, atunci trebuie să ne întrebăm cum se face că ea dă formă şi culoare propriei noastre concepții despre Dumnezeu, sine, moralitate şi sens de viață. Şi toate revin la întrebărle fundamentale. Povestea lui Ramtha este valoroasă, pentru că explică în mod coerent şi cuprinzător natura umanității şi întreaga transcendență, oferind soluții la multe paradoxuri, ca problema binelui şi răului, vieții şi morții, trup-minte şi realitatea liberei voințe a omului în relație cu transcendența divină.

Expunerea lui Ramtha despre istoria umanității arată că am avut un rol activ în crearea lumii şi a universului. Cum se face că dacă suntem Dumnezei şi toate astea s-au întâmplat nu ne putem aduce aminte ?. El explică: "Sunteți Dumnezei, conştiință şi energie care crează natura realității". El spune că întreaga evoluție a umanității poate fi văzută ca un efort de a găsi mai binele şi răspunsuri mai adecvate care să definească identitatea noastră adevărată. Sunt trei întrebări de bază, care costituie forța propulsantă a motorului civilizației umane şi formelor de autoexprimare şi explorare a sinelui.

Aceste întrebări sunt : cine, ce şi de ce ?. Cele mai valoroase culturi, de-a lungul istoriei, au încercat să găsească răspunsuri la aceste întrebări fundamentale despre existență. Filozofi antici, gânditori religioşi, politicieni şi antropologii şi oamenii de ştiință de astăzi încă mai caută răspunsuri şi explicații la aceste întrebări. Cine suntem? De ce suntem aici? De unde venim? Care este scopul existenței şi vieții?

Cine a creat dezordinea în care trăim azi? Cine este responsabil de toate? De ce este rău în lume ? Există cu adevărat diavolul ? Cine 1-a creat şi de ce ? Există existenta umană dincolo de respirație, mâncare şi somn ? Există viață după moarte ? Am mai trăit şi alte vieți? Noi suntem biologia noastră fizică sau mai mult ? Ce este iubirea ? Şi indiferent ce definiție îi dăm de ce este atît de intoxicantă şi atractivă ? De ce ținem cu aşa disperare la respirația noastră la viață ? De ce ocrotim visele noastre cele mai intime?

Şi acestea sunt doar cîteva întrebări care răsar din triada de bază menţionată mai sus. Trebuie găsită o cale de a reduce miriadele de întrebări la cîteva simple, care să cuprindă totul şi fără a cădea într-o reducere simplistă care crează confuzie. Poate că nu găsim originea, sursa, începutul a toate, pentru că noi căutăm în direcţie greşită. Poate ca a fi fiinţa umană înseamnă tocmai a nu cunoaşte toate răspunsurile de la început şi a trebuit să le descoperi progresiv. Poate că viaţa şi universul nu sunt finite şi concrete şi continue şi în veşnică devenire. Poate cã ar trebui să studiem aspectul activ al istoriei ca să putem înţelege cine şi ce suntem cu adevărat.

Una dintre cele mai mari tragedii de astăzi este că încă ne luptăm pentru supremaţia şi infailibilitatea punctelor de vedere personale. Dar adevărul este că încă nu am înţeles căci dacă am fi înţeles nu ar mai fi fost opresiune şi foame, nedreptate şi violenţă, boală şi moarte între naţiuni, culturi, rase şi sexe. Oamenii de ştiinţa se tem să publice rezultatele cercetărilor lor, cînd acestea contrazic punctele de vedere tradiţionalele, de teamă că vor fi ostracizaţi din comunitatea ştiinţifică.

Teologii se tem chiar şi să gândească diferit de ceea ce spune religia, politicienii nu doresc să onoreze principiile care le-au dat putere, căci se tem că o vor pierde.

De ce negăm adevărul? Există evidenţe care sunt disponibile pentru toţi. Dar situatiaţia este mult mai serioasă decât pare, căci ceea ce se întâmplă este ca s-a pierdut abilitatea de a pune întrebări şi găsi răspunsuri, a fost înlocuită cu dorinţa de a rãmâne în poziţie bună în societate, cu conştiinţa socială, a mesajului. Ramtha vrea să ne reamintească ceea ce am uitat ca rasă, ca specie şi conştiinţă.

Dacă singura constantă într-o lume de haos este constanta diverităţii de sine, ar trebui atunci ca să luăm asta ca asumarea principală în tratarea subiectului. Cu alte cuvinte, Observatorul este cel care determină mediul, prin felul în care ne concentrăm şi obiectul la care ne concentrăm.

Istoria este întotdeauna spusă dintr-un anume punct de vedere şi cu o anumită intenţie. O fetiţa creştină va învăţa istoria cu totul diferit decât una hindusă sau una musulmană. Iar dacă cele trei fetiţe ajung la universitate, ele vor trebui să lupte cu ceea ce au învăţat în familie, pentru ca să progreseze în studiile lor academice.

Ceea ce va determina geniul lor, va fi abilitatea lor de a sintetiza toate conceptele lor vechi în paradigme care le vor ajuta să investigheze şi să înţeleagă vechile concepte într-o lumina nouă, nu va trebui să se teamă să evolueze deasupra acceptării comune a tradiţiilor de familie - acesta este cheia.

Aşa cum spune Ramtha: "*Suntem aici să facem cunoscut necunoscutul .Vrem să adăugăm cunoaşteri noi, nu să le reciclăm pe cale vechi*."

Ramtha spune că cei care câştigâ bătălia povestesc lupta cu totul diferit de cei care au piedut-o.

De fapt, cei care au pierdut nu mai au şansa de a o spune de loc. Dar cei care au o poziţie puternică în comunitate, politică sau religie, îşi vor aminti povestea într-un fel convenant pentru păstrarea poziţiei lor. Acesta nu se face neapărat cu intenţii rele, ci este implementat de legea supravieţuirii. Aşa că ne putem imagina cu uşurinţă cum a fost scrisă istoria omenirii în ultimele şase-şapte mii de ani.

Mai ales cea din ultimele două mii de ani a fost manipulată şi refăcută ca să se potrivească cu ceea ce oamenii vor să audă şi ca să asigure continuitatea acestui sistem de credinţă. Este interesant că deşi din când în cînd apar noi evidenţe care contrazic, tot punctele de vedere vechi rămân cele care măsoară şi judecă interepretarea validităţii descoperirilor.

De exemplu nimeni nu acceptă faptul ca rasa umană are originea în combinarea genetică a unei rase avansate din alte planete, deşi s-au găsit ample dovezi arheologice care să susţină acest adevăr. Arheologii nu vor să accepte că acum zeci de mii de ani, oamenii se jucau cu energia nucleară şi aveau tehnici care nu au rivalitate în zilele noastre, (este vorba de descoperiri despre distrugera Sodomei şi Gomorei şi crearea Mării Moarte, a Balbeckului şi altor locuri antice).

Nici un antropolog tradiţional nu vrea să admită că omul de Cro-Magnon, acum 35.000 de ani a fost capabil de vorbire sofisticată, de a gândi intelectual fără să mai vorbim de iluminare, deoarece craniile găsite nu par să se potrivescă cu vorbirea articulată, consoane şi cuvinte. Nu există om de religie care să vrea să accepte că nu există diavol, că nu există un loc ca iadul, că Dumnezeul lui Abraham şi Moise a fost sângeros, brutal, total diferit de ceea ce Isus a propovăduit şi a spus despre Dumnezeu Tatăl.

Nu este fizician sau filozof care să dorească să clarifice sau să se adreseze posibilităţii că ceea ce consideram realitate, adică spaţiul şi timpul, ar putea fi un vis, o iluzie creată de noi şi nu de forţe externe conştiinţei noastre.

În acest capitol introductoriu, Ramtha subliniază că singura cale de a deveni fiinţe umane în deplinătatea puterilor şi să trecem peste umanitate şi slăbiciuni, este să cunoaştem adevărul despre originea şi istoria noastră. Cînd cunoaştem adevărul, fricile şi "groparii" nu ne mai pot lega în oarba servitute, originea noastră aparţine de epoci de evoluţie şi nu de un singur eveniment de manipulare genetică din trecutul apropiat, sau un big-bang cosmic fără o aparentă cauză inteligentă.

Ramtha se prezintă el însuşi ca fiind în afara timpului, ridicindu-se din mormântul antichităţii şi al uitării, al dezinformării ca să creeze o nouă paradigmă, pentru ca popoarele să poată sărbători istoria lor spirituală şi marea lor evoluţie.

Aşa cum şi Ramtha a trăit în timpuri cataclismice, care au jucat un rol în iluminarea lui, şi umanitatea actuală se mişcă într-un timp de schimbări cosmice, de evoluţie şi purificare a naturii şi societăţii. Schimbările pământului prezise nu sunt o pedeapsă de la vreo forţă sau zeitate externă pentru păcatele omenirii nici sfirşitul timpului sau al lumii. Aceste schimbări fac parte din mişcările şi evoluţia creaţiei. Ele sunt o ocazie de a încorpora înţelepciunea câştigată în trecut, pentru a construi o nouă societate, care să fie în rezonanţă cu Mama Natură şi cu transcendenţa divinei noastre naturi.

Trezirea spirituală în timpul vieţii lui Ramtaha, a dat naştere conceptului de Şcoli de Antică Înţelepciune. Acesta este un foarte important element care a jucat un rol decisiv în evoluţia umanităţii şi pe care Ramtha îl subliniază. Cunoaşterea despre adevărata noastră origine în mişcarea de autocontemplare a Voidului şi natura noastră ca Dumnezei creând realitate au fost pierdute în decursul istoriei şi asta a stopat evoluţia naturală a rasei umane spre o completă cunoaştere de sine.

Războiul lui Ramtha împotriva aroganţei şi a tiraniei atlanţilor a fost o răscoală împotriva decăderii în care omenirea s-a scufundat singură. Corpul fizic sau intelectul, care sunt doar mijloace de a explora lumea materială, au devenit identitatea individuală. Coborârea Dumnezeilor în materie fizică i-a făcut să uite adevărata lor origine şi natură, pînă la puntul în care viaţa nu a mai fost sacră, iar tehnologia şi intelectul uman au fost divinate. Dumnezeul Necunoscut al strămbunilor lui Ramtha, a rămas o figură distantă, mută şi inaccesibilă în vieţile oamenilor, cum de fapt este şi în multe religii astăzi. Ura lui pentru Dumnezeul Necunoscut a condus pe Ramtha în lunga călătorie a înţelegerii.

El a învăţat că Dumnezeu nu era de fapt separat de el, ci era chiar suflarea vieţii, bătaia inimii, platforma a tot ce este gând şi existenţă. Ramtha s-a gîndit să înveţe poporul său realizările şi înţelepciunea lui, punînd fundaţiile Şcolilor de Înţelepciune Antică. Nu era o învăţătură de legi şi prohibiţii ci de cunoaştere, o deschidere spre a şti şi înţelege simplitatea vieţii. După ce a ascensionat, a continuat să aducă cunoştinţele sale umanităţii prin diferite şcoli, mişcări, poeţi, filozofi şi oameni de ştiinţă care au consmat-o în lucrările lor de artă.

Ramtha sumarizează înţelegerea sa, emfazînd importanţa redefinirii conceptului de "sine". El conclude că iluminarea "este gloria cunoaşterii a cine şi ce eşti".

"Dar, vedeţi, bucuria este o eliberare şi este totuşi înţelepciune, şi asta este ce obţinem cînd ne iubim pe noi înşine destul ca să trecem peste dificultăţi. Nu are sens să aştepţi ca altcineva s-o facă pentru tine. Eu, ca învătătorul vostru, nu am să vă fac fericiţi. Sunt aici ca să vă spun ce sunteţi - şi voi trebuie să alegeţi - şi ca să vă dau cunoştinţe excelente cu care să puteţi începe integrarea, şi să vă dau speranţă şi să continui sa vă reamintesc că vorbesc cu Dumnezei. Vorbesc cu nemuritori care sunt atât de puternici încît ei pot crede că sunt într-o eternă moarte. Iată cât de puternici sunteţi. Vorbesc cu Dumnezei".

Primul volum spune povestea originii umanităţii înainte de crearea universului fizic şi cînd a evoluat ea în prima femeie şi primul bărbat. Această parte descrie şi manipularea genetică a rasei umane de către alte rase avansate şi cum s-a pierdut îngropată în superstiţie şi ignoranţă înţelepciunea anticã despre adevărata noastră origine. Şcolile antice au păstrat cunoştinţele sacre pentru viitoarele generaţii care vor fi echipate cu "descifrator" şi o vor putea folosi

Volumul II continuă saga umanităţii începînd cu căderea atlanţilor, războiul lui Ramtha şi distrugerea vechilor regate, însclăvirea femeii şi emergenţa superstiţiilor religioase. Descrie o civilizaţie ascunsă în mijlocul pământului şi explică simbolismul sacru al piramidelor din Egipt, monumente construite spre amintirea divinităţii noastre uitate. Un punct de pivot în istoria umană a fost sosirea lui Jehova în Estul Mijlociu şi crearea poporului evreu. Mult din corupţia şi dispariţia înţelepciunii antice, s-a întâmplat în această perioadă, urmată de interpretarea dată de creştinism, învăţăturilor lui Isus şi de religiile din Estul Mijlociu.

Legătura individului cu sanctuarul său interior a fost complet degradată şi pierdută. Ramtha descrie

emergența conștiinței de Crist în individ ca şi iluminare, în contextul societății moderne. Partea a doua se încheie cu prezentarea următorului stagiu în evoluția umanității şi viziunea zorilor unei noi iluminări.

CAPITOLUL 1

INTRODUCERE : REALITATEA NU ESTE UN VIS

> "Un vis este o realitate care încă nu există în lumea materială.
> Un vis transcede timpul şi spațiul dar toți cei care visează trăiesc asemenea realități. Binecuvântați sunt cei cărora visul - realitate devine manifestare.
> Eu sunt o ființă binecuvântată. Aşa să fie".
>
> Ramtha

RIDICÂNDU-MĂ DIN MORMÂNTUL ANTICHITĂȚII CĂ SĂ VĂ ADUC ADEVĂRUL

Să nu renunțați niciodată la visurile voastre - niciodată. Niciodată. Vreau să vă spun o poveste. Iată ce vreau să înțelegeți : pentru ca cineva să fie întreg, să poată evolua, să fie puternic - puternic, trebuie să renunțe complet la trecut - să fie liber de trecutul său.

Să fie liber de următor –(*este vorba de călărești negrii din adîncurile pământului din cartea "Lordul inelelor" - "The Lordof of the Rings " de J.R.R. Tolkien. Ramtha spune că toată povestea ar putea* fi *adevărată)*, de duhul morți, care este în voi şi vă produce atâta tulburare şi nefericire. Şi atunci se produce în corp o adevărată vindecare de boli, o adevărată schimbare a vieții şi longevitate.

Vreau să ştiți că fiecare celulă din corpul vostru a fost făcută să trăiască veşnic. Este capabilă să se regenereze la cea mai tânără, înfloritoare formă şi să rămînă aşa un timp infinit. Dar o persoană a cărei viață suferă - suferință personală, furie, tristețe - trăind cu teama că cineva va ghici ce se înfimplă cu ea, trăind cu teama că cineva poate şti viața sa, că cineva va şti că minte, trebuind să trăiască fiecare zi cu ipocrizie, îşi îmbătrâneşte corpul chiar mai repede. Da, aşa este.

Gândiți-vă, când ne cunoaştem trecutul, suntem eliberați de timpul trecut, nu mai este un mister şi nici nu ne-a fost ascuns de organizații politice, religioase sau socio culturale. Aşa este cu advărat.

Eu sunt o ființă în afara timpului. Cu adevărat. Cuvintele pe care le folosesc sunt alese ca să vă stimuleze, să le înțelegeți şi nu sunt sofisticate de loc, căci dacă v-aş fi vorbit în limba mea, nu ați fi înțeles nimic.

Sunt un străin în cel mai adevărat sens al cuvîntului.

În viața mea, am fost înalt de peste şapte picioare (un picior = 30 cm). Culoarea pielii mele este ca scorțişoara, am ochii foarte negri şi părul este foarte lung şi negru. Am fost considerat incorect din punct de vedere politic. Oamenii mei au fost foarte albi. Au fost oameni aurii cu păr de culoarea cuprului şi ochi roşii, cu gura roz pe fețe pale, sau cu ochi albaştri ca gheața, gura foarte subțire şi păr alb ca zăpada.

Oamenii mei au fost negri ca noaptea, foarte înalți şi frumoşi. Ei erau ionieni. Oamenii mei au fost oamenii roşii din Atlantida. Ei sunt pieile roşii de astăzi, care atunci au avut totul, iar acum sunt reduşi la pescuit şi jocuri de noroc. Nu vă place asta ? Mie nu prea îmi pasă. Ştiți de ce ? Pentru că dacă acum este timpul când eşti piele roşie, ai fost ionian, ai fost egiptean, sau atlant, ai trăit milioane de ani şi de alte vieți. De ce ar trebui să faci un precedent din aceasta viață ?

Ştiți, Ramtha înseamnă Ram care a coborit din munți într-o teribilă zi. Aşa mă sărbătoresc indienii, sărbătoarea lor este "Ziua teribila a lui Ram " *(Ramlha este socotit a fi un Zeu indian)*

În vechiul Egipt există un bulevard dedicat lui Ram, marele cuceritor, bulevard care a dăinuit zece mii de ani după ce am plecat de pe acest *târîm (drumul a fost construit cam prin anul 18.000 î.e.n. şi a fost folosit pînă în anul 10000 î.e.n.)*. Şi ei credeau că oricine merge pe acel bulevard putea stăpîni vîntul - asta este mitologie.

Dacă găsiti un bazorelief sau pictură a unui ram (ramul este un fel de berbec cu coarnele răsucite de două-trei ori), cumpărati-le.

Ziua Teribilă a lui Ram nu este pomenită în biblie, dar este în texte foarte vechi.
Şi iată ce vreau să vă spun despre religie. Nici o religie nu acceptă să vorbească despre timpul în care am trăit eu, pentru ca era timpul Dumnezeilor, înaite de venirea lui Jehova. Daca Jehova ar fi venit în timpurile mele, nu ar fi avut nici o şansă, dar el a apărut în timpul marilor schimbări de pe Pământ - când fiinţele umane deveneau sclavii Zeilor, servanţii lor. Marea inteligenţă dispăruse, adică a dispărut amintirea Zeilor şi a ceea ce ei erau – adică supraoamenii.

Asta sunteţi voi astăzi în corpurile pe care voi le-aţi ales, sunteţi Dumnezei, nu Homo erectus, Dumnezei cu genetică ce v-a fost data acum 40.000 de ani şi acum 450000 de ani.

De ce aţi ales acest corp ? Pentru că sunteţi gata să folosiţi acest mare creier şi sunteţi gata să transcedeţi superstiţiile.

Sunteţi Dumnezei ? O, da ! Dar ce puteţi spune despre voi înşivă, dacă încă mai trăiţi cu vinovaţii sub regimul vostru religios.?

Aceasta nu este comportare de Dumnezeu, ci de sclav.
Voi să ascultaţi de primul Dumnezeu, care a trăit înaintea lui Moise şi a lui Abraham, care a înţeles ce trebuie să facă ca să ascensioneze, un Lemurian.

Cei care au venit de dincolo de Steaua de Nord, sunt giganţii îngropaţi în mit şi care într-o bună zi se vor ridica din nou.

Eu sunt un gigant ridicat din mormântul antichităţii, că să vă aduc adevărul care va duce lumea la haos, adică răsturnarea valorilor spirituale, sociale şi religioase de acum şi va crea o noua paradigmă cu care omenirea va serba istoria ei spirituală. Vom vorbi despre rădăcinile voastre şi ce v-a adus unde sunteţi şi am să va răspund la întrebări. Dar voi să ascultaţi cu atentie, căci ce veţi auzi, fie că vă place sau, nu există şi a existat. Şi nu există alta sursă pe acest plan şi în acest timp care să vă dea aceste informaţii

De ce ? Pentru că nimeni nu a ajuns să vadă sau să ştie încă.

LECŢII DINTR-UN TIMP FOARTE VECHI

Înainte de a marge mai departe, vreau să vă vorbesc, în seara aceasta, despre viaţa voastră spirituală. Şi este o seara potrivită pentru aceasta, pentru că, dupa cum a fost profeţia, în această decadă am avut o eclipsă de soare *(textul este de la o seara cu Ramtha din 1990)* şi am avut o eclipsă totală de lună.

Profetia este aceasta :" In ultimele zile va fi un nou cer şi va fi un nou Pământ."
Şi aceste evenimente cosmice sunt prevăzute de adevăraţi profeţi, care au văzut schimbarile, acestor timpuri ce urmau să vină.

Acele entităţi au ştiut că atunci cînd "Încântatoarea" (luna) va fi umbrită de iubitul ei, ea va deveni o nouă fiinţă. Aşa au gândit ei.

Iar cînd soarele în bătrâneţea lui, a murit şi s-a renăscut în propria eclipsă a fost perceput că intrare într-un uter ciclic şi apoi renaşterea cu un nou destin. Aceste evenimente i-au făcut să considere că va apare un nou cer, ceea ce cu certitudine este acum. S-a împlinit. Şi cu certitudine va fi un nou Pământ, spre împlinire.

Trebuie să ştiţi că în timpul vieţii mele, cosmosul şi planul terestrial, arătau foarte diferit de cum sunt acum, iar forţele dinamice dintre două luni în relaţie cu Pamîntul, au creat un mediu foarte diferit de cel de astăzi, deşi insensibilitatea omului faţă de naturã şi faţă de propria umanitate, a creat chiar în acele timpuri, o foarte nefericitã condiţie, care aproape că a dus la ceea ce se cheamă "purificarea" întregii lumi.

Vedeţi voi, era în care eu am trăit, născut din oameni foarte spirituali, a căror linie vine de dincolo de Steaua de Nord, pe care ei nu o puteau vedea, a fost o eră foarte spirituală. Povestea acelor timpuri s-a păstrat în folclor şi prin hărţile desenate în lăcaşurile lor din măruntaiele munţilor, hărţi de stele, care cuprindeau aventura liniei mele de strămoşi pînã ce au ajuns la acest sistem stelar cu soare galben şi povestea colonizării lor aici.

În vremea cînd m-am născut eu, Pâmântul era acoperit cu o patura groasă de nori, ca şi cum ar fi fost într-un uter de apă, exact ca şi planeta pe care voi o numiţi astăzi Venus. Ea este într-un uter de apã.

Şi în acele timpuri, veneau aici, oameni din diverse părţi ale vastului spaţiu. Şi în vremurile mele,

oamenii nu văzuseră soarele, a cărui raze nu treceau prin pătura de nori Noi vedeam lumina ca şi atunci cînd te duci pe fundul unui lac şi nu poţi vedea sursa de lumină, ci doar lumina difuzată de aceasta prin apă.

Deci, în acele zile glorioase, razele lui Ra erau difuzate prin nori, noi nu vedeam soarele şi nici stelele sau lunile, le zăream doar ca printr-un văl gros. Şi când lunile erau pe cer în acelaşi timp şi priveam prin văl, vedeam lumina difuzată de două puncte diferite, doua surse diferite, la orizont.
Asta se întîmpla cu oamenii de rând, care nu puteau trece dincolo de pătura de nori ca să privească minunatul Pâmânt/copil în noul sau uter, căci el a mai fost în alte utere, dar înainte de timpul meu intrase în noul uter şi fusese purificat pentru a fi nasut din nou.

Dar în timpul vieţii mele a fost o neînţelegere mare, cu un foarte puternic popor, şi ei aveau o tehnologie grandioasă, cu care au sfâşiat acel val al timpurilor mele.
Iar cînd vălul a fost sfâşiat şi deschis, toate apele s-au condensat dintr-o dată şi au venit ploi şi ierni şi gheaţă.

Şi multe minunate creaturi ce trăiseră pînă atunci într-un climat temperat pe uriaşe întinderi pe pământ, nu erau pregătite pentru soarele care venea direct şi nici pentru gheţurile care apăruseră, au pierit. Le-am văzut pierind în timpul viţii mele.

Astăzi multe din oasele lor, acelor creaturi exotice, tulbură pe oamenii voştri de stiinţă, căci nu se poate ca flora, fauna, animalele sau insectele de acest fel să fi putut trai fn condiţii de climă a locurilor unde au fost găsite. Dar ei nu înţeleg că nu a fost vorba de o schimbare a polilor (o schimbare a ecuatorului cu polii)) pământului. Ei nu pot înţelege cum a arătat pământul atunci, că era ca Venus şi că sub aşa un strat de nori nu putea fi gheaţă. Dar cînd acoperişul de nori a fost rupt şi a fost lumină solară directă şi radiaţii solareş apa care era departe de lumina directă a soarelui a îngheţat. Acum era iarna care prinsese chiar pe cei mai mari mamuţi, creaturi uriaşe, au fost prinse de ghețuri într-o singură
după-amiază. S-a întâmplat în vremurile mele, nu lOOOO de ani sau 15000 de ani in urmă, s-a întîmplat în timpul vieţii mele.

Ce se întlmplă cu tehnicile de datare cu carbon? Datarea cu carbon este efectivă numai dacă avem radiaţie solară. Dar dacă ceva este vechi de peste 35000 de ani, atunci avem o mică problemă cu datarea cu carbon. Cîţi dintre voi înţelegeţi asta?

Deci, în timpurile mele, oameni nepăsători dar foarte inteligenţi, războindu-se unii cu alţii, încercînd să ţină bestiile (dinozaurii) la distanta cu lasere fierbinţi şi drepte, au rupt bariera de nori şi au cauzat mari deluvii. Străbunii mei ştiau ca se va întîmpla aşa, ca fusese scris să fie aşa. Şi eu am supravieţuit numai fiindcă mama mea, împreună cu multi alţi pelegrini din ceea ce se chema Lemuria, am trecut prin mlaştinile pe care voi le numiţi acum Pacific, spre ceea ce se cheamă istm şi care sunt mlaştinile Mexicului si Yucatan, unde erau numai păduri în apă, spre pământurile Onaiului (portul cel mai important din sudul Atlantidei). Şi am supravieţuit distrugerii ţarii noastre.

Soarele intrase în anul lui Ram (chinezii numesc berbecul ram), şi era strălucitor şi minunat. Şi au venit ploile şi a venit îngheţul vârfurilor munţilor care se ascundeau în ceaţa norilor, au fost acoperite cu haine albe de zăpadă. Acestea au fost timpurile în care am trăit şi puţini au fost pregătiţi pentru schimbarea temperaturii. Şi de aceea foarte mulţi oameni au pierit. Oamenii comuni au pierit. Acum, am avut căderea tehnologiei, pentru că a căzut civilizaţia tehnologiei. Iar fraţii lor mai vîrstnici au părăsit luna şi s-au dus pe planeta roşie, la bazele lor de acolo şi i-au lăsat pe verii lor să se lupte singuri aici jos. Şi cu căderea tehnologiei a fost ridicarea barbarilor, şi acelea au fost vremurile mele.

Mărşăluiam în grupul meu de oameni şi în urma noastră pamântul se surpa, marşăluiam spre ceea ce se cheamă nord, trecînd peste pămînturi care acum nu mai există, privind ceea ce se cheamă liniştite râuri odată, umplîndu-se cu apă care venea din cer şi acoperea pamînturile care nu s-au scufundat. Au fost înnecate de ape, în jurul pământului. Le-am văzut venind şi plecând. Şi am văzut locuri înalte, unde noi am supravieţuit. Şi am văzut împreună cu poporul meu prima apariţie a soarelui aici pe Tera şi m-a cuprins încântarea care mai ţine şi acum. Şi pot sa-l descriu ca nimeni altcineva, doar ca oamenii din poporul meu. Şi pot descrie frumuseţea celor două luni ca nimeni altul, pentru ca ele şi stelele erau minuni de proporţii măreţe. Şi cine ar fi crezut ca acesta va fi fundalul, pentru veşnicie. Numai cineva care l-a contemplat şi s-a minunat. Aceasta a fost aventura din timpurile pe care le ştiu.

A fost şi supravieţuire în acele timpuri. A fost supravieţuire pentru că natura păstrează ceea ce este

în rezonanţă cu ea. Natura nu păstrează ceea ce nu este în ordinea ei, ceea ce ne aduce înapoi la seara aceasta şi la eclipsa de lună. Este un nou cer care se manifestă acum la sfârşitul acestui secol. Este un cer nou. Aşa cum vechii clarvăzători au văzut, aşa cum în vremurile mele am fost martor şi partaş, aşa şi voi veţi deveni părtaşi la schimbările dramatice, cele mai dramatice care vor veni din fundalul veşniciei.

Vor fi cele mai dramatice douăsprezece zile de lumină şi extremă emoţie. Dar cum va fi noul pământ? Noul pamânt va fi ocupat de entităţi care vor avea puterea să treacă dincolo de timp. Numai acele entităţi vor fi păstrate. Aceasta sună relativ metafizic şi simplu, dar nu este de loc aşa. Cei care vor trai în acele timpuri, vor fi cei care pot trece peste podul timpului, cei care au capacitatea de a se implanta singuri acolo, vor fi în acele timpuri. Cei care îşi văd viitorul atacat de monştri, nu vor fi.

Deci, numele meu este Ramtha Cel Iluminat, aşa am fost numit în vremea mea şi îmi amintesc şi acum. Chiar şi egiptenii mă ţin minte, şi perşii, toate culturile antice, pentru că oamenii mei au fost sămânţa tuturor raselor. Şi ei au dus legea noastră peste tot unde s-au asezat, pentru că eu am fost un punct de referinţă al istoriei, dintr-un timp, nu numai de schimbări cataclismice, dar de cădere a aroganţei şi mîndriei, de început al barbarismului şi ceea ce se numeşte finala iluminare, adevărata iluminate.

Naşterea înţelepciunii antice.

Deci, civilizaţiile care au venit aici, nu au avut şcoli antice. Niciodată. Conceptul de şcoală antică este - deşi acum sunt răspâindite în întregul univers - indigen de pe pământ, cu adevărat. Şi de ce? Pentru că oamenii de aici au în minte aşa un amestec între Zei şi natura însăşi, aşa o confuzie despre ceea ce este de păstrat, ce este necesar pentru călătoria Spiritului în cămaşă umana (viaţa în trup omenesc) şi felul lor de gândire este foarte ceţos, foarte confuz. Şcolile de iluminare antice sunt foarte importante, pentru că aici oamenii uită cu adevărat că sunt creaturi spirituale. Cu adevărat umanitatea lor îi incită până la beţie, mai mult decât pe cei de oriunde altundeva.

Deci, din vremurile de haos de acum 35000 de ani, dintr-un barbar şi poporul său, s-a ridicat conceptul de învăţătura spirituală, învăţătura mistică, de exemplu, aflarea adevărului despre Dumnezeul Necunoscut, nu într-o maşină, dar în natură, privind pasărea de noapte în cuibul ei alături de mine, şi toate generaţiile care au venit şi şi-au făcut cuib acolo. Am învăţat despre viaţa de la natură. Atunci când am coborât de pe stînca mea să împărtăşesc ceea ce învăţasem generalilor mei, şi am plecat într-un marş. Am găsit pe drum o pădure uriaşă pe care eu ara numit-o Shambhala, care avea un copac uriaş în centru. M-am pus vechii războinici să cuprindă giganticul copac. Şi ei erau atât de mici în comparaţie cu aceată magnifică creatură. Le-am cerut să răspundă la o ghicitoare: "Ce ştie copacul acesta şi voi nu ştiţi?"

Cu marea şi minunata întrebare a început acum 35000 de ani în urmă, deşteptarea spirituală, pentru că era deşteptare pe vecie şi eram conectaţi cu ea. Şi din răsfătarea în braţele Lordului Pădurii, datorită rănii mele, din cenuşa tehnologiei şi datotită fabuloaselor creaturi - specii umane din diverse părţi ale Voidului - din cenuşa acestei convergenţe, s-a născut aceasta întrebare, ce ştie el si eu nu ştiu începind testul spiritual pentru omenire. Opreşte munca pentru un timp şi gîndeşte la valorile vieţii, opreste-ti distracţia pentru un timp şi gîndeşte la moarte. Opreşte tot ce faci, pentru destul timp ca să-ţi pui întrebări: Cînd nu voi mai fi, cerul şi luna vor fi tot în acest loc ? Da. Copacii aceştia , vor fi ? Unii. Pâmântul va fi tot aici? Da. Deci ce ştiu ele şi tu nu ştii, tu care eşti muritor în nemurire? Ce ştiu ele şi tu nu ştii? Bună întrebare de pus pentru oameni ocupaţi, care niciodată nu s-au gândit la viaţă.

Şi de ce sut eu atâît de ciudat ? Sunt ciudat pentru că vin dintr-un timp de convergenţă şi adevărate începuturi de cercetare a spiritualului în fiinţa umană femeie şi bărbat. Şi cucerirea de la sfârsitul vieţii mele a fost să dau oamenilor mei aceasta întelepciune, ca ei s-o ducă mai departe copiilor lor, căci marşul se sfârşise. Lumea se schimba zi de zi, marşul încetase. Un nou pământ fusese sădit şi vroiam ca samânţa noului pământ să poarte întrebarea despre ce ştie un copac şi tu nu ştii, şi aceasta întrebare să fie atît de simplă şi totuşi plină de inţeles, făcând copii să se aşeze sub un copac şi să se întrebe ce ştie copacul şi ei nu, şi să încerce să afle răspunsul.

Cred că această întrebare este mult mai frumoasă decât: "Care este sunetul unei singure mâini aplaudând?" Ei bine, pot afla mult mai multe de la un copac decît de la o mână care aplaudă.

Deci, în viaţa mea, am fost în stare să trec peste timp, pentru că aveam aceasta capacitate. Am vrut să fac asta. Am vrut să explorez - asta a fost natura fiinţei mele - şi să cuceresc tot ce nu ştiam, dar nu cu sabia, ci cu o minte pasionată, care şi-a făcut prieteni din pasărea de noapte, din lunile de ceară şi mister. Şi l-am cunoscut bine pe Ra. Şi am cunoscut bine şi vârfurile movulii ale munţilor şi drumurile aurii şi şofranul prafului. Le-am trăit şi asta nu a scăzut valoarea spiritualităţii mele, ci a mărit-o, pentru că am trăit-o nu ca un distrugător ci ca un căutător de răspunsuri şi am făcut-o atât de bine, încât am înţeles că natura nu închide niciodată uşa cuiva care pătrunde în ea cu toata sinceritatea - şi am fost sincer - şi niciodată nu am renunţat . Nu era în natura mea să fac asta.

Aş fi putut renunţa la viaţă cu mult timp în urmă, aveam cu siguranţa toate motivele unei victime, aceleaşi pe care şi voi le aveţi. Iar singurele lucruri pe care vi le-aş fi putut spune astăzi, ar fi fost despre tragedia mamei mele, a fratelui meu, a sorei mele, despre tatăl meu necunoscut iar voi v-aţi fi gândit la cât de grea a fost viaţa mea. Înţelegeti? Aveam toate motivele să nu am încredere în nimeni. Dar, vă spun, dacă aş fi avut sentimente de vină şi blamare, n-aş fi bătut niciodată la uşile naturii şi nici n-aş fi putut să-mi părăsesc corpul, căci aş fi fost prea scufundat şi concentrat în nefericire. Deci nimic nu m-a oprit să doresc sa fiu un căutător al Dumnezeului Necunoscut, căci îl iubisem cu toata puterea şi nimic nu m-ar fi putut opri. Luaţi aminte: cu cât va este mai milă de voi înşivă - cu cât mai mult vă vedeţi viaţa ca o victimă, ca o trădare - cu atât mai puţini veţi vedea pe Dumnezeu.

Asta asa se întîmplă, mai puţin când îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu. Aşa este. Şi voi sunteţi ca Pamântul în treacăt prin valul acelor timpuri, învăluiţi într-un voal gros. Nici măcar nu puteţi vedea lumina strălucitoare care încearcă să străbată vălul. Eu am ştiut ca am fost o fiinţă divină şi că oamenii mei erau fiinţe divine. Şi în acele ore lungi petrecute vorbind cu ei şi învăţindu-i, a început adevărata şcoală spirituală, în acele vechi şi uitate tarîmuri care se afla în nord-estul Indiei de acum. Acolo a început totul, acolo. Şi nu a fost nici o învăţătura despre "nu trebuie să faci asta sau asta". Aceasta nu este o învăţătura spirituală. Învăţâtura spirituală este deşteptare, ei au câştigat enorm de multa deşteptare, iar când s-au dus înapoi în colibele lor şi la pescuit şi la copt pâine, au văzut totul într-o lumină diferită. Au devenit mai conştienţi. Şi dacă ar fi să descriem acum, benzile lor au devenit mai largi *(benzile din câmpul auric, reprezentînd capacitatea lor mintală).*

Şi aşa mi-am învăţat oamenii să-şi trăiască viaţa, nu prin abstinenţă, dar îndepărtându-se de ceea ce era plictisitor sau tendenţios pentru ca asta am făcut în călătoria noastră, am luat lucrurile de camping şi am mers să ducem o viaţă simplă, care în simplitatea ei cuprinde marea înţelepciune. I-am învăţat să fie atenţi şi să simtă vântul şi să simtă subtilele schimbări ale pământului şi ale anotimpurilor şi să fie în rezonanţă cu ele. Şi atunci ei au devenit rezonanţi cu natura. Ei bine, ei şi-au trăit totuşi viaţa, dar erau mai nobili, mai înţelepţi. Nu erau ipocriţi. Nu erau fanatici. Au trăit frumos şi a fost alegerea lor de a ramâne în urmă *(de a nu duce până la capăt procesul de iluminare)*. Dacă aceasta este alegerea ta şi vrei să aduci pe lume un copil, adu-l, dar fii un părinte măreţ pentru el. Învaţă-l despre Ra *(soare)* şi despre pasărea de noapte, şi cugetă împreună cu el şi contemplează răspunsuri la întrebări împreună cu el, fă-l întelept. Învaţă-l adevăr, nu filozofie (adevăr este cunoaştere cîştigată prin experienţă şi nu prin dizertaţii filozofice). Dacă vrei să stai aici şi să lucrezi pământul, atinge-l cu bucurie, nu cu plictiseală, ca şi cum l-ai însâmânţa cu sămânţa speranţei. Şi niciodată nu lua ce nu este al tău. Crează-ţi singur cele ce ai nevoie. Aşa i-am învăţat. Asta este o viată spirituală, căci întâi este Spiritul şi după aceea trupul.

Înainte de a pleca, am visat drumul vieţilor lor în timp. Le-am visat în timp, în lungi ore de şedere în micul meu bordei, în care foarte puţini ştiau că locuiesc *(oamenii lui Ramtha credeau că locuişete tot timpul în palatul pe care i-l construiseră şi unde creşteau copii).* Şi mi-a plăcut asta, pentru că ei niciodată nu au ştiut simplitatea mea şi nu mă găseau acolo. Dar acolo, în micuţul meu bordei, în timp ce făceam pâinea şi şedeam în faţa focului, am visat cu atâta pasiune la drumul vostru (Ramtha spune ca toţi cei care vor veni să-l asculte, sunt cei care au fost oamenii lui în acea viaţă - şi sunt doua milioane de suflete) şi am dorit ca adevărata spiritualitate din om să se dezvăluie. Am visat la seara acesta împreună pe un nou pământ şi cu un cer nou.

Sunt o entitate ciudată, pentru că vin cu amintiri vii din timpuri ciudate. Sunt un semn de întrebare pentru oamenii de ştiintă, mai puţin pentru cei care nu se tem să accepte evidenţa. Iar voi ştiţi ca eu exist cu adevărat şi am condus un popor măreţ şi am supravieţuit cu adevărat. Am supravieţuit schimbărilor pământului şi a tehnicii.

Am supravieţuit războiului şi barbarismului şi am supravieţuit spre iluminarea mea. Când am decis

să vin înapoi, am ales foarte bine felul în care să vin şi ce trebuia să vă învăţ. Şi am vrut să am înfăţişare foarte comună, şi aşa am făcut. Şi am învăţat un grup de oameni care sunt pe aceasta planetă - sunt unii care trăiesc pe alte planete *(dintre cei care au fost oamenii lui - Ramtha spune că toii cei care vin la şcoală au fost oamenii lui acum 35000 de ani. Unii au venit de cum au aflat că el s-a întors, alţii au venit mai târziu, iar alţii ştiu că este aici, dar nu vor veni. Din cei 2 milioane, se pare că toţi sunt încarnaţi acum, o parte pe această planetă şi o parte în universul 23, unde el face "naveta" la o alta şcoală concomitentă*) - şi v-am predat cunoştinţe în acest corp, ca să mă puteţi iubi pentru ceea ce nu vedeţi, căci nu este corpul meu, iar singurul fel în care puteţi pune capăt misterului este să spuneţi că iubiţi necunoscutul. Eu sunt necunoscutul. Nu mă puteţi vedea, dar mă ascultaţi şi mă iubiţi, poate chiar mai mult decât pe oricine din viaţa voastră. Şi asta este bine, pentru că eu ştiu mai mult decât oricine altcineva. Deci sunt o fiinţă spirituală pe care nu o puteţi vedea mai bine decât vedeţi vântul. Vedeţi doar efectele lui. Ei bine, voi sunteţi efectele mele. Eu sunt vuietul ce se mişcă prin viaţa voastră şi o afectează. Aceasta se cheamă Spirit. Asta sunt eu.

Am predat aici mulţi ani în timpul vostru, adunând oameni din toate colţurile pământului să fie aici în această seară şi la alte evenimente planificate. Dar încă nu aţi înţeles ce minunat este totul de fapt. Vă spun că tot ce v-am învăţat este adevăr şi funcţionează. Cînd oamenii de ştiinţă au venit şi au pus toate acele sârme pe trupul fiicei mele - care este o femeie bravă să facă asta în faţa întregii şcoli, deşi nu are nimic de ascuns, căci fapt este că eu sunt o enigmă - ca ei să verifice că ceva extraordinar se petrece cu adevărat, ceva anormal. Ei bine, eu nu sunt normal, ceea ce au putut constata ei este ca eu exist, că sunt ceea ce sunt.

Vreau să ştiţi că această femeie este o entitate deosebită, cu o deosebită binecuvintare, şi aceasta este abilitatea de a îngădui puternicului meu spirit să fie aici. Acum, dacă ştiinţa spune că aceasta este neobişnuit şi mai degrabă extraordinar, nu credeţi ca merită mai mult să ascultaţi un mesaj extraordinar, decât unul ordinar? Ei bine asta este ceea ce plănuiesc să fac aici. Apariţia mea într-o înfăţişare comună la fel ca voi, este pentru ca să nu vă umbresc pe voi, căci asta ar fi o greşeală. Vreau ca voi să mă iubiţi ca pe profesorul vostru şi să înţelegeţi ca vă iubesc destul - în multe ore, multe secole şi timpuri îndepărtate - ca să fi plănuit de mult, să aduc înapoi învăţăturile atâît de simple ca întrebarea: ce ştie un copac şi tu nu ştii, întrebare care v-a uimit prin simplitatea ei. Vă spun că sunt răspunsuri şi eu le cunosc. Vreau să ştiţi răspunsurile, pentru că voi veţi deveni prezervabili pe noul pământ. De ce? Pentru că voi sunteţi oameni spirituali readuşi la viaţă trecând peste acest timp în cel viitor. Iar celor care sunteţi blestemaţi cu o minte intelectuală care chestionează tot ce faceţi, vreau să vă spun ca nu aş fi făcut această călătorie în timp, ca să vă învăţ concepte care nu funcţionează. Nu aş fi făcut aceată călătorie dacă nu ar mai fi fost unde să vin. Înţeleaeti ?

Evolutia spirituală a umanităţii

Deci sunt aici să vă spun că tot ce v-am învăţat, fiecare disciplină, functionează. Şi ce face ? Defineşte linia dintre fiinţa umană şi Spirit, iar motivul este, că voi să puteţi fi din nou complet investiţi cu putere, să deveniţi Spirite a totcunoscătoare care puteţi trăi deplin viaţa prin intermediul corpurior fizice şi să angajaţi complet viaţa până la limite pe care nici voi nu ştiţi ca le puteţi atinge. Asta este ce înţeleg eu prin a trăi viaţa din plin. Voi nu ştiţi ce este asta. Dar numai când Spiritul însuşi este definit separat de corpul fizic, numai când le avem separate vom fi absolut, complet prezervabili şi incoruptibili. Atunci cu această putere veţi putea să nu muriţi niciodată şi puteţi merge să vedeţi acele stele pe care le priviţi în aceasta seară şi să vedeţi toate lucrurile pe care eu le-am văzut deja să le vizitaţi, să fiţi acolo, chiar şi dincolo de Steaua de Nord a poporului meu.

Ascultaţi aceasta profeţie: profeţia spune că sânge şi carne - asta în profeţiile antice înseamnă un singur lucru : corpul fizic - nu pot intra în împărăţia cerului şi ca să intri în împărăţia cerului, trebuie să fii îmbrăcat în camaşa nouă, iar cămaşa nouă este cămaşa Spiritului. Asta este foarte clar. Nu înseamnă că trebuie să mori înainte de a intra în ceea ce se cheamă rai, înseamnă ca trupul nu poate intra acolo. Trupul este condamnat acestui regat (plan, pământ) atât timp cât Spiritul nu este trezit. Dar cînd Spiritul este trezit si are putere ce iradiază, este în împărăţia cerului. Acum putem lăsa în urma totul - totul.

Chiar şi mie mi-au trebuit ani, atunci cînd am decis că vreau să fiu vîntul, ca să înteleg ce să fac, pentru că eram sânge şi carne, care cântarea împotriva forţei invizibile. Cum ar putea sîngele şi carnea să fie forţe invizibile ? După ce am părăsit prima data corpul, mi-au trebuit şapte ani ca să o pot face din nou. Şi am lucrat în fiecare zi, nu numai ca voi, la cursuri, pentru ca acolo nu erau cursuri sau evenimente, în fiecare zi. Şi ştiţi de ce nu puteam face din nou, pentru cã încercam sã fac asta ca şi carne şi sâînge, fiind persoana de carne şi sînge, în loc să fiu Spiritul meu. Şi mi-au trebuit şapte ani ca să înţeleg aşţa şi cînd s-a întîmplat, s-a întîmplat accidental, cînd nu eram atent. Este foarte important. Şi drumul meu a început cînd am ştiut asta. Am crescut ca fiinţă spirituală. Ramtha Cuceritorul a crescut în Ramtha cel Iluminat. Şi a trebuit o iluminare completă ca să pot veni înapoi ca să-mi iau trupul cu mine - nu cenuşa, nu cadavrul.

Deci sânge şi carne nu pot intra în împărăţia cerului. Am venit înapoi şi am trecut prin toată bătaia de cap, am fost verificat până la un punct de ştiinţă în extraordinaritatea mea şi concluzia a fost că sunt o enigmă ei bine, sunt pentru că nu pot fi cântărit - am venit să vă învăţ metodic cum să faceţi asta, şi aceasta disciplină se numeşte viaţă spirituală. Voi nu sunteţi aici ca să fiţi fiinţe fizice, ci ca să fiţi fiinţe spirituale. Cu toate că labirintul (una dintre discipline) este epuizant fizic, este forma în care se cultivã Spiritul. Corpul este epuizat, dar tocmai de aceea Spiritul se ridică şi ia comanda. Asta, atunci când recunoşti diferenţa dintre cele două : corpul fizic şi Spiritul. Pentru un moment nu mai puteaţi umbla un pas măcar şi nici sufla (o alta disciplina) nici o suflare. Deci ştim că eraţi sânge şi carne. În momentul următor ceva supranatural vă cuprinde şi găsiţi iesirea iar acesta este Spiritul.

Este o diferenţă între ele.

Venind aici să vă învăţ înseamnă să vă reamintesc asta şi să vă ajut să fiţi în stare sa le definiţi cu claritate, să fiţi în stare să activaţi spiritul la dorinţă, apoi să-l duceţi din nou în corp şi să vă bucuraţi de frecvenţa lui. Asta este ce trebuie să faceţi. Aceasta înseamnă să deveniţi fiinte spirituale. Pentru aceasta nu trebuie să arătaţi ca nişte călugări. Nu are nimic de a face cu înfăţişarea de preoţi. Nu trebuie să arătaţi ca nişte îngeri. Nu trebuie s-a arătaţi ca Maria. Nu are nimic de a face cu asta. Puteţi purta chipiele voastre mai departe şi să fiţi iluminaţi, tricourile voastre 100% bumbac şi să fiţi iluminaţi. Trebuie numai să fiţi iluminaţi. Aceasta înseamnă Spirit, înţelegeţi ?

Suntem aici şi sunt aici după mult efort şi planificare ca să vă învaţ asta. Şi sunt mulţi dintre voi care iau asta cu uşurinţă. Eu sunt lângă voi. Într-o bună zi nu voi mai fi aici, ceea ce am de făcut aici se va termina, căci visul meu se va sfârşi la un anumit moment. Sunt aici, în grădina din spatele casei voastre să nu mă puteţi compara cu nici un alt învăţător, pentru că nu este altul ca mine. Sunt aici nu ca să fiu glorificat, ci ca eu să vă glorific pe voi. Am venit să vă învaţ ce să faceţi şi pot numai să vă spun, sunteţi nebuni dacă trataţi totul superficial şi nu folosiţi ce vă învăţ căci asta înseamnă să renunţaţi la Spiritul vostru de dragul corpului. Iar corpul coruptibil, va fi corupt înapoi într-un mormânt. Spiritul este incoruptibil şi nemuritor.

Aceasta este învăţătura. Şi când aţi înţeles-o, aţi învăţat *iniţierea completă în disciplina spirituală*, când o puteţi aplica, atunci puteţi materializa o monedă în palmă. Atunci puteţi materializa pâine în palmã, arunci puteţi fi Spiritul cu adevărat, în totalitate. Atunci aţi intrat în rai, pentru că nu mai este nimic ce nu puteţi face. Şi atunci sunteţi schimbaţi, schimbaţi pentru totdeauna, aţi ieşit din încorsetarea a ceea ce se cheamă om. Nu veţi mai fi niciodată om din nou. Veţi fi veşnic o fiinţă spirituală, căci niciodată o fiinţă spirituală care a intrat în împărăţia cerului şi a mîncat la masa Domnului nu poate pierde aceasta. Odată ce acesta se va întîmpla, nu veţi mai fi niciodată un om obişnuit. Nu veţi mai auzi chemarea celor lumeşti.

Deci voi spuneţi că asta înseamnă a înceta să mai fii om ? Da, încetaţi să mai fiţi OM. Deveniţi Dumnezeu care trăieaşte în corp omenesc, iar agenda vieţii voastre se va schimba şi ea (*felul de viaţă*). Asta înseamnă că agenda unui Dumnezeu/om este mai puţin excitantă decît cea a unui om? Nu cred, înseamnă asta că un Dumnezeu/om nu este capabil să aibă un act sexual, să iubească, să rădă? Nu aia, sau aia, sau cealaltă, pentru ca este Spirit. Un Spirit este un Dumnezeu care râde. Un Spirit iubeşte cu adevărat, cu putere, magnific şi cu toată compasiunea. Omul este schimbător, capricios, Dumnezeu nu. Învăţăturile acestei săptămâni sunt foarte valoroase. Şi toate acele mici entităţi *(copiii*), când au fost deja în stare să materializeze acele obiecte - da, am început cu lucruri mici căci trebuia să construiesc acceptanţa. Ce a vrut Isus să spună cînd a spus: *"tot ce aveţi nevoie este doar credinţă cât un bob de muştar"*? Credinţă cât un bob de muştar este suficientă pentru a materializa. Vă transportă pe loc în realitatea voastră, instantaneu, şi asta este de ajuns pentru a

materializa. Bine, dar dacă într-o zi cunoaşterea voastră va fi cât un stejar sau cât lumea de mare, oare ce veţi putea face atunci? Absolut totul.

Sunt aici pentru un timp, ca să vă învăţ să fiţi peste timp trecători, eterni aşa cum de fapt sunteţi şi să vă salvez dintr-o viaţă în care, ca fiinţă umană, aţi putea avea eventual, un moment de strălucire şi atât. Şi vreau să fac asta simplu şi ieşit din comun, dar vă voi cere foarte mult. Trebuie să deveniţi în stare să definiţi diferenţa dintre Spiritul şi umanul vostru şi diferenţa să vă fie foarte clară. Voi deja ştiţi ce puteţi face ca oameni. Ceea ce nu ştiţi încă este ce puteţi face ca Spirite. Despre asta este şcoala şi învăţătura. Sunt multe cerinţe, pentru că trebuie să exersaţi în fiecare zi ce vă învâţ. Este în regula să nu exersaţi
într-o sâmbată şi o duminecă. Puteti avea weekend-ul liber. Este la alegera voastră şi este în regulă.

Un lucru important. Câţi ani v-au trebuit să învăţaţi să mergeţi în picioare şi să învâţaţi să faceţi toate lucrurile pe care în mod normal oamenii le fac? Cât vă va lua să deveniţi un Spirit care trece conştient prin ziduri, poate fi în mai multe locuri deodată şi poaie materializa o masă plină? Tot atât de multă disciplinã ca atunci cînd vă treziţi în fiecare dimineaţă, trebuie să vă hrăniţi, să spălaţi, să eliberaţi de deşeuri trupul, să faceţi tot ce trebuie ca sa-1 păstraţi în buna condiţie. Credeţi că Spiritul nu are nevoie de îngrijire? Credeţi că, doar aşa, într-o bună zi o să crească el singur şi o să devină un mare Spirit? Trebuie să fie dezvoltat şi voi să vreţi asta. Are şi el nevoie de hrana lui. Are nevoie ca voi să fiţi el şi să-1 puneţi la lucru. Şi nu vă trebuie o viaţa întreagă ca să faceţi asta. Aţi putea dezvolta aceasta în doar şapte zile, prin umilinţă, modestie, pasiune şi dedicaţie. Dar trebuie să faceţi asta. Dar voi sunteţi leneşi. Ce să spun? Un nou Pamânt şi un nou cer vor veni.

Voi alegeţi de ce parte vreţi să fiţi. Vă cer să faceţi asta cu sinceritate şi în cunoştinţa de cauză. Concentraţi-vă. Nu ia mult din timpul vostru, poate o oră sau câteva minute, oricât. Trebuie numai să fiţi constanţi şi perseverenţi şi nu veţi mai ancora în corp, va trebui să aruncaţi ancora în cer şi să ancoraţi în Spiritul vostru şi să spuneţi :" ce vreau mai mult în viaţa asta, vreau mai mult decât orice." Şi să doreşti să fii aceasta: impozant, impecabil, magnific, să fii capabil să visezi dincolo de limitele unui om obişnuit, să fii în stare să stai jos în fiecare zi, să întinzi mîna aceea şi să tragi din cer un gând, pînă ce devine fierbinte şi ce simţi în mănă şi să ştii că atunci cînd apare în faţa ta, sau în drumul tău, sau în maşina ta, tu l-ai facut, că tu poţi face asta, (*se referă la prima disciplină pe care o predă şi care este pe video*) şi în fiecare zi lucrezi şi lucrezi şi lucrezi. Iar într-o zi poti face orice. Asta înseamnă să fii o fiinţă spirituală. Vindecă-ţi trupul, vederea, creierul, coapsele, inima. Totul se face în acelaşi fel. Asta v-am învăţat să faceţi în aceasta săptămânã. Dacă nu o faceţi, atunci nu definiţi acea putere.

Deci sunt aici să vă învăţ ce ştiu eu să fac. Nu fac asta pentru voi, nu eu trebuie să fac asta, dar sunt aici să vă iubesc destul ca să vă sfătuiesc şi să vă învăţ, să nu vă umbresc niciodată, să vă las să fiţi stele pe orbita voastră şi să fiţi Dumnezei în propria viaţa.

Într-o zi nu voi mai fi aici, căci visul meu s-a sfirşit acum 35000 de ani. Şi la orice nivel veţi fi ajuns până atunci, să stiţi că aţi luat şi aţi băut atât cât aţi vrut. Eu vă cer să beţi totul. Şi vă cer şi vă implor să consideraţi aceasta muncă importantă în viaţa voastră, pentru că este.Viaţa voastră devine extraordinară, nu mai puţin decât acum, ci mult mai mult. Şi făcând asta deveniţi mai simpli şi mai simpli şi mai putrnici şi mai puternici. Şi într-o zi am să vă întâmpin şi vom sta de vorbă – trebuie să ştiţi ca am un vin deosebit - şi veţi şti ce înseamnă să fii Dumnezeu/bărbat şi Dumnezeu/femeie. Şi veţi bea în încăperi somptuoase şi veţi mînca în cea mai aleasă companie, şi nu va fi uşă închisă vreodată pentru voi, pentru că nu veniţi în sânge şi carne, ci ca Spirit. Aşa să fie.

Devenirea este un proces în care trebuie să fii singur. Devenind un Crist, este un proces singuratic, căci pentru cine creezi? Cine ştie? Dacă ceilalţi ar şti, ar şti pentru ei. Cu cine să vorbeşti ? Cu vântul cu Tatăl din tine, Dumnezeu Tatăl. Este singuratic, singuratic, singur, singur. Nu e de mirare că trebuie să vorbeşti în parabole. Nimeni nu înţelege gândul. Pentru cei din jur nu poţi doar să fii. Nu poţi doar să fii cine eşti, trebuie să ai o explicaţie pentru că eşti aşa cum eşti. Spune-le să-şi vadă de treabă, scoate gândurile lor limitate despre tine pe uşa afară, şi există, fii. Este divin.

Prin acest singuratic proces, supeconştiinţă, te apropii de conştiinţa originală, numită gând. Iar gîndul este Existenţă (*Ramtha se refera la Dumnezeu şi ca "Existenţă"*), şi de acolo este totul, toate lucrurile. Petele din soare vin de la Existenţă. Vânturile solare sunt rezultat al petelor Existenţei pe soare. Schimbările de vreme sunt rezultat al vânturilor solare de la petele Existenţei pe soare. Ei bine, aceasta este mintea infinită.

Deci gândul în care se mută superconştiința este de a fi în uniune cu cunoaşterea şi cunoaşterea duce către Existență, care veşnic se desfăşoară. Începi să devii conectat. Şi în timp ce călătoria voastră se apropie de final, se face intrarea în Era Vărsătorului, iar aceasta este Era lui Dumnezeu. Este Christ, este întoarcerea Cristului *(învățaturile lui Ramtha, întoarcerea Cristului înseamnă că oamenii vor ajunge la superconştiință şi vor deveni Cristi. Crist = întelept-iluminat.)* Isus a fost un Crist şi toți oamenii au capacitatea de a deveni Crişti. Este deşteptarea. Este superconştiința. Este un timp nou.

Metamorfoza are loc la toate nivelele. Soarele trece prin metamorfoză, Pământul trece prin metamorfoză, ceea ce se cheamă galaxia voastră trece prin metamorfoză. Veți descoperi o nouă planetă în sistemul vostru solar, care trece prin metamorfoză. Totul se mişcă. Este cu adevărat nepământesc. Şi curând, pe măsură ce te deschizi către iubire, către imbrățişarea a ceea ce eşti, **devii** în desfăşurarea cunoaşterii (*procesul de iluminare este numit şi devenire)* şi prin cunoaştere eşti în cursul vieții, atunci eşti veşnic, veşnic. Atunci este absolutul.

Apoi realizezi că viața, că Existență, gândul, este fără sfârşit. Ştiți de ce meditația transcedentală nu funcționează? Pentru că nu poți opri în nemişcare mintea lui Dumnezeu. Nu funcționează. V-ați gândit vreodată la asta? Cum ai putea să opreşti în loc eternitatea ? Ca să poți gândi că stă nemişcată, trebuie să te duci în inima ei, corect, atunci eşti în supraminte. Timpul nu există, nu este distanță nu există, masură. Este numai Existența şi asta este raiul veşnic, etern. Este alfa şi omega, începutul şi sfârşitul. Existența este absolută. Alfa şi omega sunt conştiința socială. Existenta este mai presus.

Masters am pus la încercare înțelegerea voastră socială, şi am pierdut câțiva din voi pe drum, căci văd că ceea ce v-am spus nu se potriveşte cu agenda voastră socială, în regulă, cum vreți voi. Sunt unii aici pentru care durerea amintirii este prea mult. Nu trebuie să vă amintiți. Cheia spre înțelegere este pe partea voastră de uşă. Sunt un frate care vă iubeşte şi învățăturile mele sunt adevărate, şi am să continui să vă învăț indiferent ce credeți despre ele, pentru că vă iubesc. Sunt arogant? întru adevăr, dar sunt etern.

Trăind pe tărâmul visului.

Vi s-a întîmplat vreodată să vedeți un film şi să realizați dintr-o dată că faceți parte din ceea ce se petrece pe ecran? Vi s-a întâmplat? Şi dintr-o dată ieşiți din film şi sunteți din nou voi înşivă. Cât timp ați fost acolo, ați crezut că faceți cu adevărat parte din film, a fost o iluzie reuşită.

Iată ce vreau să înțelegeți: ceea ce se cheamă - cea mai mare iluzie care a existat vreodată este că voi sunteți nimeni şi cu adevărat cea mai mare iluzie este ca sunteți doar un produs al ingineriei voastre chimice, genele voastre. Aceasta se întâmplă aici, într-o conştiință drogată, care pare a fi blocată în ceea ce se cheamă un singur loc. Drogul sunt emoțiile şi fricile voastre.

Ceea ce voi nu înțelegeți este că sunteți jucării în țara jucăriilor (*se referă la filmul lui Disney "Povestea unei jucării", unde una dintre jucării, Buzz Lightyear - în traducere: Buzz An - lumină" - refuză să creadă că el este o simplă jucărie şi nu un erou intergalactic*) şi cînd evadați din acel regat începeți să vedeți manipularea, care ține măreți zei, cândva conducători de regate în alte dimensiuni - care au călătorit, exact ca şi cei din zilele cruciadelor şi marilor războaie, care au lăsat tot, purtând ca simbol o cruce şi au călătorit ca să facă drept ceea ce era nedrept. Voi ați plecat ca să faceți cunoscut necunoscutul şi nu v-ați mai întors.

V-a trecut vreodată prin gând că ați putea avea familie şi prieteni altundeva ? Cred că nu, pentru că sunteți atât de orbiți de ceea ce sunteți şi de visul vostru. S-a gândit vreunul din voi că poate atunci când ați venit aici şi ați trecut prin marea cortină albastră, ați lăsat pe cineva în urma ? Este posibil ca acele familii ale voastre, de un ordin superior, să aştepte întoarcerea voastră ?.

Eu am ştiut asta şi când prima data am simțit-o, a fost greu să stau pe loc. Uneori, carnea în care sunteți şi credeți că trebuie să fiți, nu este cine sunteți meniți să fiți. Uneori cînd ne trezim în miez de noapte învăluiți în sudoare rece este pentru că aproape că am ajuns acasă, unde sufletul nostru aparține şi unde cineva ne aşteaptă, cineva care ține focul vieții viu pentru noi, sau o lumânare în fereastră, care ştie că suntem aici şi că suntem pierduți. Şi ei ne aşteaptă.

Eu am ştiut asta, dar cum aş fi putut să uit de copiii mei, (*Ramtha a avut 140 de copii, dar nici unul făcut de el, îi erau dăruiți*) cum aş fi putut să uit de ce venisem aici. Mulți dintre voi aveți dragi în alte planuri. Ei v-au aşteptat mereu şi v-au iubit mereu şi am ținut aprinsă lumânarea în fereastră

pentru voi. Şi chiar dacă ne întoarcem acasă cu o legiune de soldaţi, ceea ce nu este chiar câţi am avut la plecare, furioşi, dezamăgiţi şi epuizaţi, suntem aşteptaţi cu bucurie şi sărbătoriţi la întoarcere,

Dumnezeu ştie că asta este doar o iluzie şi că noi cărora ni s-a dat cea mai mare putere, cea de a colapsa energia în realitate, am fost seduşi de emoţiile noastre care ne-au ţinut înrobiţi, chiar dacă am fost fericiţi şi câştigători. Ar trebui să ne întrebăm cine este nebunul aici. Numai noi suntem vinovaţi. N-am vrut să auzim acele voci, le-m adormit şi ne-am şters fruntea cu batiste parfumate şi cu uleiuri ce miros a lămâiţă şi trandafiri, continuând piesa noastră. Şi întotdeauna a fost vocea aceasta, chemând de altundeva: "De ce nu vii acasă ? Eşti într-un vis acolo". Iar noi ne spunem: Nu, tu eşti un vis, nu eşti adevărată, aici este realul. Pot s[-l gust, pot să-l miros, pot să-1 simt, pot să-l îmbrăţişez, pot să-l ejaculez, pot avea extazia lui, pot sa-l îmbraţişez, să-l cuceresc. Trebuie deci să fie real. Şi vocea îţi răspunde :
" Nu este real, iubirea mea. Eşti într-un vis".

De cîte ori am îndepărtat acea voce? De atâtea ori. Suntem cu adevărat străini în ţara străină. Suntem creatori de vis într-un peisaj de vis şi am suflat viaţa fiecărui participant la piesa noastră de teatru, căci este foarte uşor să faci asta. Aţi ştiut ce uşor este? Aţi ştiut că într-o noapte, cu mintea voastră puteţi elimina toţi lorzii războiului din viaţa voastră, toate consiliile de război? Putem să-i eliminăm. Ati ştiut că putem face asta cu o singură "lovitură de minte"? Şi mai ştiţi ce altceva putem face peste noapte? Cu o singură lovitură, noi care suntem înţelepţi putem spune: "Ştii, am toţi aceşti oameni în viaţa mea, pentru că ei mă ţin adormit, căci mi-e frică să mă trezesc?" şi ştiţi că într-o lovitură putem să-i eliminăm? Dar ştiţi ce ne face cu adevărat teamă? Că la fundul tuturor minciunilor noastre, pe care le credem adevăr, în foarte adâncul nostru, noi ştim că nu simţim aşa. Cu alte cuvinte, suntem cu adevărat speriaţi să ascultăm la ceva din adîncul fântânii, pentru ca bunicii ne spuneau mereu: "Nu te uita în fântână şi nu te juca lângă fântână, pentru ca în adîncul ei trăieşte diavolul." Dar poate că "diavolul" ce trăieşte acolo reprezintă o fântână adâncă a Spiritului nostru.

Ştiţi că trezirea din acest vis este posibilă ? Toţi oamenii care au fost actori alături de noi, au fost poate actori temporari. Dar cum să le spunem asta? Nu putem, pentru că mai întâi trebuie să ne spunem asta nouă înşine. Şi poate că suntem cu adevărat Dumnezei, pentru că acesta este mesajul învăţăturilor, că am căzut în genetica cărnii, că jucam doar nişte roluri. Şi poate că fiecare rol pe care îl jucăm cu atâta frenezie, este un rol pe care noi l-am creat. Noi am creat lanţuri şi legături care să ne ţină legaţi de înspăimântătoare ziduri. Ca să ne luptăm să le rupem ca inima viteazului servant să se elibereze din lanţul servituţii. Nu ştiaţi că noi am pus lanţurile pe noi înşine, pentru ca, cumva, în visul nostru să creăm un spaţiu mintal în care să creăm un scenariu de evadare şi în final să fim mereu eroi. Unii niciodată nu se e!iberează, pentru că lanţurile sunt atât de reale, iar durerea este atât de intensă, suferinţa este atât de grozavă încât îşi spun: "Acesta nu poate fi un vis, nu am avut niciodată un vis care să fie mai real decât acesta. Nu visez."

Ei bine, maeştrii care întotdeauna au fost în stare să iasă din lanţuri, au fost cei care au înţeles că ei puseseră lanţurile. Şi în momentul în care nu au mai fost lanţurile a ceea ce se cheamă Roma, sau Grecia ori Mesopotamia - în momentul în care au înţeles că nu ele puseseră lanţurile, ci ei înşişi, câţi au înţeles asta cu adevărat atunci lanţurile au căzut de pe braţele şi picioarele lor, pentru că ei le puseseră acolo. Singurul mod în care puteau scăpa de lanţuri era sa înţeleagă şi să ştie că ei le puseseră acolo. Aţi înţeles lecţia ? Este o lecţie pentru voi toţi.

Deci nu contează cine este în viaţa noastră - fie că e vorba de o persoană sau o naţiune - noi i-am pus acolo. Fac parte din fundalul piesei. Ei ne atenţionează pe noi într-un fel, ca să părem mai mari, mai importanţi, să luăm decizii mai importante în iluziile noastre. Noi îi facem pe ei să ne facă să luam decizii. Poate că trebuie o suferinţă reală ca să putem înţelege că suntem închişi într-un turn, unde suntem ţinuţi de toate. Părţile sunt străpunse, spatele lovit de bice cu nouă cozi. Suntem înlănţuiţi la zid, zacem în propriile excremente. Părul nostru odată frumos cu reflecţiile culorii sale în soare şi lună, acum este şters, năclăit în sudoare, se lipeşte de spate într-un mod foarte neplăcut. Şi stăm acolo şi suferim. Eu aş putea spune unei astfel de persoane: " Tu ştii că acesta este propriul tau joc? Tu singur te-ai pus aici, tu ai manipulat jucătorii acestei piese. Numai tu însuţi poţi face în aşa fel încît toate astea să ia sfirşit."

Fiecare maestru, incluzând pe Apollonius din Tyana - care la curtea lui Cicero, în fata senatului şi a cezarului însuşi în fruntea întregului senat al Romei - şi-a aruncat lanţurile şi s-a făcut nevăzut. Este înscris în documentele lor. Ei nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Dar el a realizat că el însuşi crease iluzia

în care traia. Era un vis. Şi dacă el îl făcuse, atunci numai el putea sa-1 desfacă. De aceea el este un Crist.

Voi încă suferiți şi suspinați şi vă mirați de mlaştina în care trăiți. Şi ca să fiți stăpânii ei, voi luați privilegii (căutați poziții mai bune). Eu nu vreau ca voi s~a luați privilegii aici. Sunt aici să vă spun că sunteți Dumnezei şi nu puteți fi înlănțuiți la zid. Puteți spune." O Tată, am făcut toate acestea pentru gloria acestui moment şi de aceea lanțurile sunt îndepărtate pentru totdeauna, veşnic." Aşa ne eliberăm. Apoi ce se întîmplă, cînd lanțurile au căzut? Ne întoarcem acasă, la cei care au ars lumânarea în fereastră pentru noi, sau ne ducem la cei care joacă acelaşi joc şi îi salvăm. Dar sânteți liberi. Nu mai trebuie să murim şi să ne naştem din nou.

Aceasta este gloria cunoaşterii a ceea ce sunteți.

CE ÎNSEAMNĂ DUMNEZEU

COMENTARII LA CAPITOLUL 2

Povestind despre creație, Ramtha face paralele cu alte cosmologii şi tradiții religioase adăugînd piese importante de informație, esențiale vederii lui despre lume.Vom încerca să arătăm câteva dintre cele mai importante caracteristici ale acestor tradiții şi cum se leagă ele de Ramtha, întrebările despre originea vieții şi a universului ne pun inevitabil în fața conceptului de Dumnezeu, ceva mai mare decât noi, care trebuie să fie responsabil pentru inteligența vieții. De ce este important pentru noi să discutăm conceptul de Dumnezeu şi variatele interpretări disponibile ? Cum afectează personalitatea noastră ? Ce relevanță are în viața noastră de zi cu zi ? Ce legătură are cu cine suntem noi ?

Umanitatea, încercând să explice însemnătatea existenței noastre, a căutat răspunsuri în decursul istoriei sale şi întotdeauna a căutat însemnătatea altundeva decât în sine, căci speranțele şi idealurile au transcens ceea ce a îndeplinit pentru a deveni ea însăşi. Filozoii au făcut speculații despre un sfânt, transcendent, Dumnezeu care poseda răspunsuri la toate misterele. Profeții au spus că au primit viziuni şi revelații divine de la însuşi Dumnezeu, care i-au ghidat în confuzia şi căutarea lor pentru măreție. Conceptul de Dumnezeu, în general joasă un rol fundamental în dezvoltarea civilizației umane, încluzând acele culturi care şi-au construit societatea pe idealuri ateiste, ca cea a lui Karl Marx care a privit religia şi credința în Dumnezeu ca "opiu pentru popoare" şi sursa suferinței lor.

Există tradiții fără număr care oferă diferite explicații ale acestui concept şi divinei transcendențe dar toate fără excepție conțin paradoxuri şi contradicții care rămân nerezolvate.

Miezul mesajului lui Ramtha oferă o foarte detaliată şi coezivă înțelegere a naturii realității şi importanța experienței noastre. Este limpede că Ramtha este un membru al rasei umane, că nu este diferit în natură de noi şi că şi-a câştigat cunoaşterea prin puterea observațiilor sale şi contemplării naturii, fără ajutorul vreunui învățător, sau a altei surse externe. Acesta este un punct foarte important cu privire la abilitatea omului de a capătă cunoaştere prin observație şi a folosi gândirea.

Este rațiunea capabilă de cunoaştere mai presus de lumea materială ? Şi dacă da, cum este posibil să ştii ce nu este ? Libera voință este realitate sau iluzie ? De ce suferă cel inocent ? Destinul şi calitatea vieții noastre sunt determinate de circumstanțe de mediu şi biologice ? Dacă postulăm că Dumnezeu este o realitate în afara noastră, transcendent din creația lui, compromitem abilitatea rațiunii de a şti dacă pe de alta parte postulăm că Dumnezeu suntem noi, atunci compromitem libera voință, distinctia morală între bine şi rău şi însemnatatea existenței. Rațiune şi liberă voință par a fi elementele de bază în întrebarea paradoxală despre Dumnezeu şi originea universului.

Este interesant că orice am spune despre divin, are extraordinare implicații pentru felul în care înțelegem şi definim natura persoanei însăşi. Conceptul de Dumnezeu şi de divinitate sunt inevitabil conectate la conceptul de sine. Dacă peroana umană este subiectul care discută despre Dumnezeu, atunci este inevitabil că orice este spus despre aceste mistere să se manifeste şi să reveleze percepția şi înțelegerea subiectului însuşi. Chiar în cazul revelației de la o zeitate către creația ei, percepția şi interpretarea primitorului este inevitabilă, să luăm ca exemplu creştinismul. Dacă Dumnezeu este una şi Isus Cristos este revelația lui divină pentru umanitate, cum este posibil să avem atâtea interpretări ale aceluiaşi mesaj, interpretări care au rezultat în crearea atâtor biserici conflictuale ? Mesajul este filtrat prin percepția umană. Mai mult, mesajul vorbeşte şi este relevant percepției umane, pentru că este mult

deasupra elementului uman, căci este despre divin.

Din punct de vedere istoric Războiul de Independentă American şi Revoluţia Franceză, au fost aprinse de o serie clară de idei la acea vreme. Cereau pentru fiecare fiinţă umană " libertate, frăţie şi egalitate". Aceste idei au revoluţionat felul în care persoana se defineşte pe sine. Ştiinţa şi tehnologia au înflorit ca şi consecinţă emanând revoluţie industrială. Una dintre cele mai mari realizări ale acestei mişcări a fost "Lista drepturilor -The Bill of Rights adusa la constituţia SUA şi care defineşte dreptul din naştere al fiecărei persoane la viaţa". Dar interesant este că chiar prima propoziţie se refera la dreptul la religie şi credinţă. În 1948, 10 dcembrie, Adunarea Generala a Naţiunilor Unite va proclama Declaraţia Universală a Drepturilor Omului al cărui prim articol este: "Toate fiinţele umane sunt născute libere, în egală demnitate şi drepturi. Ele sunt dotate cu raţiune şi conştiinţă şi trebuie să interacţioneze în spiritul frăţiei."

Filozofia lui Aristotel, încorporată în teologia creştină de către Thomas Aquinas în Evul Mediu, ca şi filozofii arabi Avicena şi Averroes, arată ce cele mai preţioase caracteristici care definesc umanitatea ca specie unică, este puterea omenească de a raţiona şi a exercita liberă voinţă. Cum am arătat înainte. aceste doua caracteristici umane sunt inevitabil conditionate de variate aspecte create ale lui Dumnezeu politeism, monoteism, panteism, ateism, materialism şi naturalism. Credinţa într-un Dumnezeu exterior ca şi ultimativă sursă a tot ce există, stă în contrast aparent cu materialismul şi evoluţionismul natural. Ramtha oferă o alternativă vedere asupra amândorura.

Rarmtha chestionează supoziţiile de bază ale acestor diferite tradiţii, subliniind că miezul misterului existenţei noastre stă în adevărata natură a persoanei, sinele, mai degrabă decât în alte misterioase surse din exterior. Folosind cuvintele lui Aristotel, originea universului, "principala cauza a mişcării dinamice este schimbarea ", este, după Ramtha, nu o zeitate mulţumită de sine sau o inteligenţă separată de noi, dar extraordinarul/neextraordinar, adevăratul nostru sine.

De multe ori, Ramtha condensează mesajul lui în cuvintele "Voi sunteţi Dumnezei, Voi sunteţi Dumnezei uitaţi". Trebuie spus că el cînd spune Dumnezeu, nu se referă la punctul de vedere politeist al realităţii, nici nu susţine punctul de vedere monoteist sau oricare altul din multitudinea de religii. Deci ce este el şi ce vrea să spună prin acest multifaţetat şi controversat termen? Pentru ca să înţelegi semnificaţia cosmologiei lui Ramtha, este de ajutor să o compari în contrast cu alte filozofii importante. Punctul de vedere al lui Ramtha nu este un contrast sau un comentariu al altor filozofii. El foloseşte mulţi termeni şi concepte din alte tradiţii şi le reinterpretează pentru ca să explice puctul lui de vedere.

Interpretarea politeistă a realităţii susţine că universul, în toate aspectele sale, a fost creat sau produs de mai mulţi Dumnezei sau fiinţe, care în cele din urmă au transcens universul creat. Cu alte cuvinte, acest grup de Zei nu sunt afectaţi de universul fizic şi legile lui. Acest lucru este necesar dacă vrem să-i numim Zei, altfel ar fi doar nişte supraoameni, creaturi avansate. Ne referim la conceptul în care Dumnezeu este creatorul existenţei, aşa cum spune Aristotel, şi nu o fiinţa din realitatea existentă.

Termenul de Dumnezeu este des folosit pentru a vorbi despre Dumnezei care au adus tehnologia şi cultura pe Pămint ca Thoth în Egipt, Quetzalcoatim Mesopotamia, Ninharsag, Enki şi Enlil în Estul Mijlociu. Zeus şi Apollo în Grecia şi Dumnezeii Elohim menţionaţi în cartea Genezei: "Cînd omul a început să se înmulţească pe Pămînt şi fiicele au fost născute întru ei, fii Zeilor - fii lui Elohim - au văzut cât de frumoase sunt fiicele omului, şi au luat neveste cât de multe au putut alege." (*Cartea Genezei - pare a spune "ei au luat câte neveste au putut ", înseamnă că s-au culcat cu cîte au putut, nu că le-ar fi luat în căsătorie*) în acel timp, Nefilim a apărut pe pământ, după ce zeii au avut relaţii sexuale cu fiicele omului, care le-au născut fii. În aceasta frază, termenul de Dumnezeu nu se refera, la sursa existenţei şi atunci ne întrebăm de unde au venit aceşti aşa-zişi zei? Cine le-a dat viaţa şi inteligenţa ? Cine i-a susţinut în existenţă ?

Multe religii estice ca Hinduismul, ca şi culturi antice ca cele din Egipt, Grecia, Roma, conţin un mare şi complex panteon de zei destinul fiinţei umane este plasat la buna voinţa a acestor zei. Obţinerea virtuţii, înţelepciunii, fericirii în viaţă depindea de cum mulţumeau şi serveau aceste zeităţi, ca să câştige favoruri, graţie şi salvare de la ei.

Eternul conflict între bine şi rău, lumină şi întuneric, asupra cărora lumea creată nu are control, este o alta formă de politeism, numită dualism, în filozofia lui Zoroastru care a creat religia ce îi poartă numele şi care a prevalat cam acum l600 de ani, realitatea este explicată în termenii conflictului dintre Ormazd şi Ahriman. În filozofia lui Plato conflictul este între ordine şi haos, care

întotdeauna este şi nu are devenire şi care devine şi niciodată nu este. În Manichaeism şi tradiţiile gnostice ale erei creştine, conflictul este văzut în termeni de lumină şi întuneric, cunoaştere şi ignoranţă, raţiune şi divină revelaţie.

În concluzie, afirmatia de bază despre sine pe care o găsim în ideile politeiste despre natura realităţii, este că persoana umana este stăpână pe existenţa ei şi este supusă unei surse extrinseci, diferită de ea însăşi care o transcede şi o depăşeşte. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este o personalitate exterioară dincolo de posibilităţile omului de a ajunge.

Lumea monoteistă susţine o separaţie ontologică între univers şi sursă, sau creatorul.Tradiţia iudeo/creştină este cel mai bun exemplu, dacă universul este manopera lui Dumnezeu, el conţine într-un fel cunoaştere despre creator, deci raţiunea nu este îndeajuns ca să-1 cunoşti pe Dumnezeu. Thomas Aquinas spune" In Summa Theologica putem spune ca Dumnezeu există, dar nu putem spune ce este el. Putem afirma existenţa lui, dar nu putem cuprinde natura sa. Cunoaşterea lui Dumnezeu, de aceea, este la bunăvoinţa lui de a se dezvălui creaţiilor sale. Din moment ce raţiunea nu este capabilă să înţeleagă tărâmul divinului, este nevoie de o oarbă acceptare a sorţii, care este văzută ca un mare dar şi virtute.

Faptul că Dumnezeu a decis să creeze şi să dea viaţă universului înseamnă ca el este binevoitor şi bun. în creştinism bunăvoinţa lui Dumnezeu este numita graţie. Athanasius, unul dintre creatorii Consiliului din Nicea, în sec IV-lea ne vorbeşte despre graţie ca al doilea dar, primul fiind existenţa sau creaţia însăşi. Al doilea dar este văzut că dezvoltarea şi implinirea creaţiei, cu toate că nu este văzut în termenii de evoluţie naturală a lui Charles Darvin adică independent de divina intervenţie. Cât priveşte bunăvoinţa lui Dumnezeu, prezenţa diavolului şi a suferinţei în lume, o contrazice.

În monoteism există un singur Dumnezeu din care a izvorât toata existenţa şi nu unul din mulţi alţii ca în epicurianism. Dacă există un singur Dumnezeu răspunzător pentru creaţie, şi spunem că este binevoitor cu ea, atunci cine este răspunzător de existenţa diavolului şi suferinţa celor inocenţi ? Conceptul păcatului a fost folosit ca să explice acest paradox în special păcatul original care vine de la Adam şi Eva, aşa cum predica Sf. Augustin în sec. IV e.n. Conceptele de salvare, iertare, viaţă eternă şi extaz vin ca antidot al păcatului, sursa răului, a suferinţei si a morţii ? În Noul Testament Sf. Paul spune : "De aceea, printr-o singură persoană păcatul a intrat în lume şi prin păcat, moartea a venit la toţi pe măsura păcatelor lor. " Dar întrebarea de ce a creat Dumnezeu şarpele? - încă râmîne.

În concluzie, afirmaţiile de bază despre sine. pe care le găsim în explicaţia monoteistăa" despre natura realităţii, sunt surprinzător de asemănătoare cu politeismul. Persoana umană işi datorează existenţa şi însemnătatea unei surse externe, intrinsec diferită de ea însăşi, sursă ce transcede şi este mult superioară ei. Dumnezeu este tot în afară persoanei umane şi intangibil. Dar este o şansa mai bună de a-1 cunoaşte pe Dumnezeu, atunci cînd este singura sursă de creaţie, decât când sunt o multitudine de conflicte şi puteri egale, ca în politeism. Fără îndoială, cele două calităţi de baza ale umanităţii, raţiunea şi libera voinţă, sunt compromise şi aici.

Dacă Dumnezeu este singura sursă responsabilă pentru toată existenţa, atunci Dumnezeu ştie totul despre ea. Dacă ar fi ceva ce scapă cunoaşterii sale, atunci ar trebui să ne întrebăm de unde vine. Omnipotenţa si omniştiinţa (atotcunoasterea) lui Dumnezeu devin o problemă serioasă pentru libera voinţă a omului. Cum poate fi liberă voinţa, când Dumnezeu ştie deja ce va alege omul ? Martin Luther a recunoscut realitatea acestei probleme şi în tratatul lui despre încătuşarea voinţei, scrie un răspuns lui Erasmus. El spune ca deşi o persoana acţionează după libera lui voinţa, în realitate se supune lui Dumnezeu. În consecinţă salvarea sau condamnarea persoanei, sunt predeterminate de Dumnezeu. Şi aşa s-a născut conceptul de predeterminare, care este asemănător cu determinismul fizic şi raţional din Stoicism, filozofia panteistică a lui Spinoza, determinismul psihologic al lui Freud şi materialismul ştiinţei.

În acordanţă cu ideea despre realitate a monoteismului, baza libertăţii şi a raţiunii este văzută ca dar din exterior, care au nevoie de ghidanţa cuiva din afară omului. Oricât de importante ar fi aceste căi, dacă nu apar din natura interioară a persoanei însăşi, ca si consecinţa naturală a ceea ce suntem, ele nu pot fi folosite ca să ne definescă si nici să răspundă la întrebarea :"Cine suntem?"

Este destul de surprinzător şi interesant, că atunci când presupunerile monoteismului sunt duse la extremul logicii, ele determină haosul lipsei de sens existenţial, (*Dostoievschi descrie consecinţele existenţiale ale respingerii credinţei în existenţa lui Dumnezeu în cartea sa Fraţii Karamazov*) care nu sunt diferite de determinismul materialismului sau nihilismul existenţialiştilor şi umaniştilor

moderni, ca Jean Paul Sartre si Frederich Nietzsche.

Raționalismul merge un pas mai departe decât empirismul. El spune că rațiunea are abilitatea de a cîstiga cunoaştere prin virtutea rațiunii însăşi, chiar mai presus de observație şi de experiență. Procesul dialectic de teză/antiteză/sinteză al lui Plato este procesul principal prin care rațiunea este capabilă să câştige cunoaştere prin ea însăşi. În sec XIX apare raționalismul dezvoltat din materialismul dialectic de către Engels si Karl Marx, Nitzsche şi alți gânditori care au condus pe umaniştii moderni un pas mai departe decât cei din sec XVI, către o explicație ateistă despre ntura realității.

Credința în Dumnezeu a devenit inaceptabilă pentru aceşti gânditori şi a fost văzută în directă opoziție cu natura umana şi puterea de a raționa. Nitzsche a văzut existența lui Dumnezeu ca cea mai mare obiecție la existența şi creativitatea umană: "Eu sunt prea inchizitiv, prea întrebător, prea exuberant ca să accept orice răspuns. Dumnezeu nu se poate demonstra şi este o nedelicatețe la adresa gânditorilor -în fond este o mare prohibiție pentru noi" :"Nu vei gîndi!". Refuzul lui Nitzsche de a renunța la rațiune de dragul experienței religiei şi al credinței în Dumnezeu, vine în contrast cu misticismul Renaşterii spaniole. Misticismul creştin al Terezei de Avila, pe care biserica a recunoscut-o ca doctor în teologie încorporează separarea între Dumnezeu şi creație în spiritualitatea să şi căutările ei de a experime divinul. Cu alte cuvinte ca să experimentezi divinul, se cere abandonarea a cine suntem ca ființe umane - ea spune :

„Eu trăiesc fără a trăi în mine însumi şi atât de înaltă este viața pe care o aştept, încât mor pentru că nu mor. "

Acest poem arată clar că "Dumnezeu este atât de transcendent şi separat de umanitate încât viața este văzută ca o închisoare, lipsită de fericire, iar moartea este aşteptată cu nerăbdare şi speranță. Sinuciderea este considerată un păcat în credința creştină, deci prin a-şi lua propria viață, va obține efectul opus celui dorit. După această credință numai Dumnezeu poate da sau lua viața.

Cu toate că credința în Dumnezeu cere sacrificii şi renunțare la ratiune, misticismul cerştin contrazice monoteismul. Misticii se concentrează pe experiența divinului, care este descrisă ca o beatitudine, atunci cînd vezi fața lui Dumnezeu şi este o experiență indescriptibilă. Carne şi sînge nu-1 pot vedea pe Dumnezeu şi totuşi trebuie sa fie ceva în natura umana şi anume sufletul care se aseamănă lui Dumnezeu şi care îngăduie acesta experiență, adică î1 poate vedea. Cele trei virtuți de bază ale crestinilor: credința, speranța şi iubirea, descrise de Sf. Paul, sunt reduse la una singură în Împărăția cerului. Iubirea este tot ce rămâne în viziunea beatică din viața de după viață, căci credința nu mai este necesară acolo unde Dumnezeu este văzut față în față, iar speranța se transforma în extaz. Experiența mistică a unirii cu, Dumnezeu, sugerează o conecție între rațiunea umană şi natura lui. Sugerează totodată şi că natura umană nu este limitată la planul fizic.

Este deosebit de interesant de notat ca înțelegerea Sf. Augustin despre libera voință, se referă la libertatea de a alege un Dumnezeu, care ultimativ este Dumnezeu însusi. El a fost primul care a sugerat o conecție intrinsecă între acesta caracteristică umană şi natura lui Dumnezeu. Socrate introdusese aceasta ideie în sec.V i.e.n. în dialogurile sale cu Dumnezeu, ca ultimativă virtute morală şi sursă a fericirii. Cea mai mare expresie umană a libertății morale de a alege un Dumnezeu, după Sf. Augustin este adevăratul sens al vieții: "Iubeşte şi fă tot ce doreşti", ceea ce implică o directă conexiune între iubire, ca şi calitate divină şi voința libera a omului.

In final, vedem cât de incompatibile cu calitățile de bază ale omului, sunt cele mai multe definiții tradiționale ale divinului. Comuna este separarea între Dumnezeu şi om, acesta fiind redus la lumea tangibilă a simțurilor.

A nega existența lui Dumnezeu înseamnă a reduce umanitatea la partea fizica, materială.

Chiar şi panteismul, care susține ca Dumnezeu este totul şi nu vede separare între lumea materială şi divin, nu găseşte dezlegare misterului sinelui.

Neoplatonismul este o filozofie apropiată de panteism şi care adânceste separarea dintre om şi Dumnezeu, prin explicația că toată existența vine de la şi emană din Ființa Unica şi eternă sau Unul. Lumea materială ar fi cea mai depărtată şi mai joasa expresie a lui Dumnezeu în natură.

Separarea umanității de Dumnezeu, este văzută în calitatea existenței, unde umanitatea este o stare de a fi de nedorit în comparație cu puritatea şi transcendenta lui Unu. Chiar dacă umanitatea este o expresie a divinului, este totuşi inadecvată şi cea mai puțin perfectă expresie a lui.

Povestea lui Ramtha despre creație, arată natura divină a umanității şi originea adevărată a

universului. El explică teoria big-bang-ului şi ce 1-a detemimat. De asemenea expică teoria evoluției de la gândul conştient la lumină, culoare, sunet, spatiu, corpuri stelare, planete, roci, plante şi animale. Vă rugăm să păstrați în minte discuția despre variatele filozofii şi concepte despre Dumnezeu şi să vă amintiți că tot ce spunem despre Dumnezeu şi natura realității, defineste inevitabil felul cum ne vedem pe noi înşine.

CAPITOLUL 2

EPICA CREAȚIEI

"Deci la început, când toți erați nişte scântei de lumină, de conştiință personală ați făcut drumul în materie sau materie corporală. Ați căzut şapte nivele de vibrație, întru adevăr de conştiință. Aşa. Deci acum sunteți la începutul evoluției. Şi la începutul evoluției, misiunea voastră a fost să faceți cunoscut necunoscutul, ca entități nemuritoare ce sunteti, Dumnezeu, ceea ce toți sunteți, şi oglinda lui reflectoare care este personalul vostru "sine" (persoana în totalitate). Această călătorie este pentru Spirit şi Suflet într-o Carte a Vieții, care se numeşte evoluție."

Ramtha

GÂNDUL ESTE SURSA A TOT CE EXISTĂ

Eu sunt Ramtha ce Iluminat întru adevăr am să fiu în serviciul vostru, iluştrii mei frati căci cine sunteți voi ? Voi sunteți Tatăl care s-a avut pe sine - care s-a avut pe sine în devenire, el a devenit supremul a ceea ce a fost, numit Sursa, Tatăl. Iluştrii mei frati, întru advar, sunteti nerăbdători să ştiti cine sunteți - sunteți forța forței. Sunteți principiul care a creat principiul. Sunteți legea care a devenit lege. Sunteți Spiritul şoptit în realitate. Voi ați devenit forța, mişcarea, elementul compulsiv al gândului. Voi sunteți fiul preaiubit al tatălui. Sunteți tatăl preaiubit al fiului.

De ce mirosiți şi sunteți convalescenți şi continuați şi interactionati şi deveniți nemiloşi, necreativi, bălți stătute, aveți gelozii, ură, amărâciuni? Omule, am să te ajut să înțelegi mai bine. Ce gând a început să lucreze în voi, într-un moment, ca să creeze iluminare? Am să vă dau răspunsuri elocvente şi pe înțelesul tuturor.

Să ne întoarcem la ceea ce se cheamă conceptul - fiți foarte atenți - a ceea ce se numeşte "Înainte de început". Deci dacă oamenii voştri de ştiință au considerat începutul un "big bang", - ati auzit de asta, nu ? - şi că la big bang particula X a fost începutul a ceea ce se cheamă materie în formă gazoasă, atunci ce a cauzat big bang-ul ? Voi sunteți rezultatul lui, dar ce a fost înainte de asta? Un spațiu fără timp.

Am să vă duc acum la început, ca să înțelegeți ce vrea să spună ştiința. Dumnezeu - voi vă gândiți la Dumnezeu în diverse feluri. Realitatea voastră concepe înțelepciunea, inteligența cunoscătoare, în multe forme. Dar am să vă spun asta: a fost **gândul**. Cum descrieți un gând? Ei bine, descrierea gândului este descrierea gândului, este Existența. Acum savanții vin şi spun că universul nu este atât de mecanic cât au crezut ei la început. Lăsând la o parte materia şi antimateria, formele gazoase câte îl constituie din punct de vedere molecular, ei încep să înțeleagă că universul acesta mecanic este condus de ceva care este mai presus de mecanismul minții. Acel ceva se numeşte gând. Ei au perfectă dreptate. Deci, înainte de big bang-ul care v-a cauzat pe voi, s-a întîmplat ceva minunat. Acum începem sa vorbim despre Dumnezeu, nu ca o imagine, dar ca o esență fără chip. Şi dacă vreți, puteți înlocui cuvântul cu El, Existența, Absolutul, orice vreți voi.

Este foarte dificil pentru mintea voastră să contempleze infinitul, deci vom proceda în acest fel înainte de big bang, esența gândului numită Existența ori întru adevăr, Dumnezeu, a fost totul. Avea capacitatea în rapiditate să fie tot ce era, o continuă continuare. Dar aceasta nu a existat într-un vid, pur şi simplu a existat. Putea să fie toate lucrurile, totul. A fost, dar ceva lipsea totuşi, - un lucru. Acest lucru se numeşte experiență. Şi a venit o oră, când gândul s-a întors în interior şi şi-a contemplat vastitatea. Cu alte cuvinte s-a gândit la sine însuşi. iar când a făcut aceasta, a făcut un gînd să stea nemişcat. Şi cînd se întâmplă aceasta se naşte "lumina". Se numaşte cunoaştere. S-a gândit despre sine însuşi şi s-a născut lumina.

Deci lumina a fost făcută întru adevar, în forma sa epică, numită particulă. Acum, există *n* particule

oxigen, hidrogen, etc, şi aveţi electrum (*electricitate, câmp magnetic*), ce le ţine în formă coezivă şi explozibilă. Cea mai înaltă formă a particulei, lumina, este o particulă care obţine şi păstrează toate unităţile ei inferioare. Fiecare lumină este o coeziune a gândului expresiv individual, sunteti născuţi din Dumnezeu, din Existenţă, din spaţiu, dacă vreţi, când Tatăl s-a contemplat pe sine şi contemplarea a devenit lumină, mişcare. Deci fiecare din voi ati fost o particulă de lumină. Aceasta este forma voastră individuală cea mai înaltă. Dacă v-aţi fi întors înapoi în gând, lumina ar fi dispărut în veşnicie. Acum, ce este o particulă de lumină ?

Dacă aţi scoate din univers toate stelele, planetele, fiecare soare - cu alte cuvinte, dacă aţi aspira tot cu un aspirator - şi toate ar dispare, ce aţi vedea ? Nu aţi putea vedea nimic, pentru că nu ar mai fi lumina. Ati putea doar să percepeţi. Ei, dar asta este complicat. A percepe. Fără lumină ochiul nu poate vedea. Ochiul fără lumină nu poate vedea nici mişcarea. Gândul nu se mişcă el este. Deci imaginati-vă întregul univers peste univers, multe nivele de spaţiu. Contemplaţi (*mai ţii minte*? *ca în - La ce tegindeşti*? - *Contemplez la nemurirea sufletului*")*,* asta pentru un moment: spaţiu fără început şi fără sfârşit.

Se numeşte eternitatea. Acum, ce permite mişcarea ? Ce este mişcarea vizuală. Lumina. Lumina. Lumina. Lumina. Nu aţi fi ştiut niciodată că gândul s-a contemplat pe sine dacă nu ar fi fost lumina .

Acum, dacă sunteţi toate lucrurile şi nu aveţi imaginea a ceea ce sunteţi, atunci vă lipseşte experienţa de a şti ceea ce sunteţi. Deci Existenţa, cum o numim, a determinat o separare a conştiinţei personale. Şi conştiinţa personală a gândului, a fost programată cu mult înainte ca în viitor să se întoarcă înapoi, la ea însăşi. Făcea o călătorie în absolută separare. Iar separarea dintre ea însăşi şi particula ei de conştiinţă, ar fi ceea ce se numeşte timp, distantă, spaţiu şi acestea ar constitui realitatea.

Acest factor, Existenţa sau Dumnezeu, oricum vreţi sa-L numiţi, s-a contemplat pe sine şi într-un moment, din el a apărut ceea ce se cheamă particulă de conştiinţă personală ca ceva separat de el însuşi. În momentul în care vă contemplaţi fiinţa interioară, deveniţi separaţi de ea. Deci avem teoria big bang-ului. Big bang-ul a fost în esenţă, ceea ce se cheamă conştiinţă personală, care, 1a un moment dat, a explodat în nenumărate alte conştiinţe, toate fiind conectate la ceea ce se cheamă întreg înţelegeţi ?

Imaginaţi-vă un număr infinit de lucruri din astea micuţe. Ele se numesc conştiinţă. Fiecare din voi este o conştiinţă. Această conştiinţă se numeşte trezire. Şi în momentul în care s-a întâmplat, acum biliarde de ani, acolo a început ceea ce se cheamă călătoria, programată de Existenţă, ca să se cunoască pe sine. Această conştiinţă a creat o oglindă a ei însăşi, care divide între ea însăşi şi oglinda o realitate potenţială.

Deci, la început toţi eraţi scântei de lumină, de conştiinţă personală, aţi început călătoria în materie, în materie corporală. Aţi căzut şapte nivele de vibraţie de conştiinţă. Acum sunteţi la începutul evoluţiei iar misiunea voastră este să faceţi cunoscut necunoscutul. Deci acum ştiţi cum a fost creată electricitatea ? Prin scăderea frecvenţei luminii. Ştiţi cum să faceţi asta ? Aţi putea crea lumina din nimic. Electricitatea este o frecvenţă mai joasă a electrumului (cîmp electromagnetic) cu un pol negativ şi unul pozitiv.

Aţi auzit vreodata asta ? Poate că asta este o oră de fizică.

Fiecare particulă conţine în forma ei cea mai înaltă energie pozitivă şi negativă, pentru că dacă scazi frecvenţa luminii, începi s-o divizi. Astfel obţii gravitaţie –G- forţă - şi obţii ceea se se numeşte câmp magnetic. Singurul fel în care poţi obţine câmp magnetic este dacă ai energie pozitivă şi negativă.

Acum să luam o particulă de lumină. Aceasta s-a numit naşterea Dumnezeilor, la plural cea mai măreaţă naştere, când Existenţa s-a contemplat pe sine şi a dat naştere luminii. S-a numit naşterea Dumnezeilor Lumina. Din particulele de lumină au fost create la "modus operandum al vostru în formă de lumină - aceasta se numeşte sentimente — particulele gazoase, particule Z şi particule X, care au creat la rîndul lor, ceea ce savanţii voştri cred că a fost marele bum, ştiţi, teoria în care "bum! dintr-o dată, s-a întimplat totul" Ei bine, poţi spune asta dacă încerci să măsori timpul. Dar de fapt nu s-a întâmplat chiar aşa. Asta este numai daca măsori timpul ca sa ştiţi, să înţelegeti, trebuie să uitaţi de timp.

Fiecare din voi aţi fost o particulă de lumină, un întreg, un Dumnezeu. Şi Dumnezeii au creat prin procesul lor de gîndire. Ei erau deja dăruiţi cu un suflet. Eu ştiu ce credeţi voi că este sufletul El stă

aici, în mijlocul pieptului, nu este aici sus, în cap, este într-o cavitate lângă inimă, muşchiul vostru etern. În acea cavitate este o lumină-esenţă. Cîntăreste cam 300g. Cînd vă simtiţi bine în sufletul vostru, voi crdeţi că simţiţi asta în inima voastră. Dar inima voastră este o pompa, nu se îndrăgosteşte de nimic, este sufletul vostru care simte.

Pentru că particulele de lumină, sau Dumnezeii, să poată îmbrăţişa gândul ce venea de la Tatăl lor, ceea ce le dadea substanţă care păstra lumina într-un întreg, trebuiau să aibă ceva care să ţină gîndul în nemişcare. Şi de aceea s-a născut sufletul, sau Domnul fiinţei voastre. Eleste lumina aceea mare care îmbracă întregul a ceea ce sunteti, iar înăuntru stă sufletul nemuritor. **Sufletul este ca un computer. Păstreaza gândul. Fără suflet nu aţi şti nimic, nu aţi putea exprima nimic, nu aţi putea crea nimic, aţi fi doar Existenţa. Sufletul înregistrează fiecare gând pe care l-aţi avut vreodată. Dar nu-1 întegistrează ca gând, ci ceea ce gândul a făcut din punct de vedere electric.** Sentimentele sunt la baza materiei gazoase din universul vostru. Deci sufletul înregistrează fiecare gând al vostru sub forma de sentimente (simţiri).

În atom există un univers. Ştiţi ce dă substanţă atomului? În universul lui interior este o particulă la numita particula X. Aceasta a fost primul sentiment manifestat şi care a dat viaţă întregului vostru univers. Materia s-a născut din marele soare. Particulele s-au dispersat aici, din timpuri fără sfîrsit, pentru că primul gând a fost captat şi frecvenţa lui a scăzut. Electrumul a fost cobont în frecvenţă ca să fie creată materia gazoasă.

Dar vorbim încă de o singură lumină şi un singur suflet. Gândul a îngăduit luminii să se joace în întreg spaţiul tăcut şi rece. Ce credeţi că susţine lumea ? Ce vă ţine ca să nu cadeţi? Ce este? Voi credeţi că în jurul lumii este un spaţiu gol - este gîndul. Este Existenţa. Aceasta este platforma numită veşnicie. Şi nu are înălţime sau lăţime. Este întregul, totul. Deci s-a născut materia, dar lumina încă prevalează. Deci voi toţi aţi prevalat la început. Voi aţi fost începutul. Voi ati creat timpul. Ar dura o viaţă întreagă să vă explic procesul. Deci am să fac un scurt sinopsis al misterului etern. Şi am să vă trimit o viziune ca să puteţi vedea. Aşa să fie.

Respiraţia care dă viaţă

Priviţi floarea. Este de la Sursă. Baza ei este gândul, divinul Dumnezeu, elementul viaţa, care a gândit floarea, fundaţia a tot ce este lumină. Gândul a devenit floare. Deci floarea este forma ideală a acestui gând, strălucirea lui de culori, frumuseţea şi lumina ce o iradiază şi totuşi nu este Sursa, sau idealul Sursei.

Copacul, Copac minunat, de unde vii? Care este matricea ta ? Şi copacul îmi răspunde: matricea mea este gândul perfect. Gândul ca copacul să fie împlinirea căruia a dat copacului masa şi întruparea de lumină, este Sursa, Forţa Vitală.

Gândul "copac" este manifestat (materializat) prin frumuseţea forţei vitale care pastrează idealul perfect în copacul adult şi în ceea ce se cheamă sămânţa lui. Dar nu este Sursa, este luat de la Sursa, un ideal.

Ce este Sursa? Sursa - cauza creatoare, întruparea colectivă a lui Dumnezeu - este Dumnezeu exprimmdu-şi totalitatea prin comunicare cu toate lucrurile în veşnicie. Întîi a fost el. Si tot ce a devenit, a devenit el însuşi, căci a luat bazele existenţei fiinţei sale de la E1 însuşi, gîndul pur, ca să devină creator, sâ aibă gândul de a crea copacul, minunata floare şi alte lucrurile ce se văd în mediul lor perfect pe planul vostru.

Atunci ce înseamnă Crist? Un Cristos este acea singulară mişcare/idealul perfectat, care este sursa fiinţei sale în totalitate. (Cristos = înţelepciune în limba greacă). Un Crist este idealul, Tatăl/Sursa, esenţă. Un Crist este Sursa în formă mobilă, creatorul complet. Deci când cineva serveşte forţa, serveşte creatorul forţei şi este numit Crist sau, sau Dumnezeu rămânând idealul fiinţei sale, numită om. Întru adevăr, voi cei mici, umili, cum aţi putea voi să credeţi ca sunteţi Dumnezeu, voi, care aveţi puterea de a crea ?

Voi sunteţi un lucru minunat : Dumnezeu perfect, Sursa.

Pentru voi, Crişti, eu sunt servantul vostru. Voi fratii mei care staţi pe domeniile voastre, în orice loc din gând, ideal, atitudine, nu realizaţi că folosiţi greşit Sursa, pentru a crea milă şi că prin milă v-aţi placat pe voi înşivă într-un plan iluzoriu unde să vă puteţi demonstra mila. Această creaţie nu a fost nici pe departe atât de reuşită ca floarea sau copacul, pentru că ele nu cunosc moartea, doar voi,

dătătorii lor de viață, cunoașteți moartea. Voi, care sunteți divini şi măreți, Sursa. Gândiți-vă la asta.

Ați privit vreodată un colibri aducând nectar dintr-un crin ? Dacă nu, am să vă trimit unul, aşa să fie. Ați privit vreodată metamorfoza unei omizi într-un splendid fluture "înnaripat? Am să vă trimit unul. Ați văzut vreodată irizațiile de perlă ale unui peşte în apă în soarele de amiază, un curcubeu în apa mării ? Nu? Am să vă trimit acolo unde puteți vedea. Ați numărat vreodată câte specii de insecte sunt ? Şi cine a decis ca muşchiul - ştiți ce este muşchiul - va creşte întotdeauna în partea de nord a lucrurilor, ca să fie lanternă pentru trecator ? Cine a creat asta ? Cine a învățat egreta să pescuiască ? Stiți cum pescuieşte ea? Sperie peştii ca să-i facă să înoate spre mal, apoi îşi acoperă ochii cu aripa în timp ce-i priveşte printre pene prin apa. Cine i-a dat acesta inteligență ? Cine a dat inteligență unei flori care miroase urât, a carne stricată ? Cine a proiectat-o aşa ca să atragă musca ce-şi va depune ouălele în ea, iar ea se va digera apoi larvele ?

Şi cine a creat marea plantă, care pentru a-şi alunga singurătatea, îşi răsuceşte frunza ca un cornet şi culege rouă de dimineață, picătură cu prețioasa picătură, pentru a atrage o foarte specială micuță broască, să traiască acolo şi să-i tina companie? Cine a creat planta aceasta, cine i-a dat cunoaştere? şi cine dintre voi, egipteni în vieți trecute, ați creat macaraua egipteană pentru a căra pitrele unde trebuiau? Sau pe cel care, dacă nu poate deshide scoicile, apucă o piatră şi o lasă să cadă pe scoica până ce se sparge - lobsterul ? Şi cine dinte voi înțelepte entități, ați creat ...almonul, ca să trăiască în veselie în aventură departe în mări, iar când viața lui a trecut, iar sufletul este greu de experiență, cine 1-a învățat cum să se întoarcă "Acasă", cum să creeze, nouă generație, prin care să se poată remarca ca şi propriul copil care va muri după depunerea oualelor pentru că în apa pură, carnea lui să hrănească generația următoare? Cine dintre voi 1-a învățat cum să se întoarcă Acasă?

Cine dintre voi, femei, ați învățat un animal salbatec, să spunem gazela, să alerge ca o măreață dansatoare, de parcă ar fi fost născută cu aripi? Cine dintre voi a învătat-o cum să dea naştere puiului ei? Şi cine dintre voi a şoptit în urechea puiului să stea nemişcat ca o piatră?

Şi cine i-a dat înțelepciunea de a nu avea miros ? Cine dintre voi a făcut asta?

Dar acestea sunt lucruri pe care cei mai mulți dintre voi nu le ştiți, pentru că trăiți într-o junglă competitivă şi concretă, iar tot ce este în acea junglă sunt carnivorele,lucruri întunecate. Atât de departe ați ajuns voi pe calea de grație numita viață. Ei, dar asta este doar o bucățică din frumusețea acestei vieți. Fiecare dintre voi ați suflat viață în minunatele forme apoase şi creative, numite celule. Voi le-ați dat un patern. Voi ați suflat fn celule paternul destinului. Ştiți cum ați făcut asta? Prin a simți cu Existența, captând cu sufletul, simți acel ceva întru viată.

Ştiați că o singură celulă posedă paternul întregului ? Ştiti că fiecare viață are paternul întregului? Că se poate clona o dublură doar dintr-o singură celulă?

Acum, să sufli viață în ceea ce ai creat prin a-1 simți întru existență, acea respirație nu este o respirație ordinară, ca cea prin care trăiti. A insufla viață, înseamna a da un patern de destin. Voi le-ati dat inteligeta de a continua la nesfirşit, de a exista veşnic. Sună absurd ? Nu. Şi ar mai fi mult la această poveste. Am să vă trimit un mesager care să umple spațiile goale, pentru care nu sunt cuvinte. Aşa să fie.

LA ÎNCEPUT A FOST VOIDUL ŞI VOIDUL S-A CONTEMPALT PE SINE

Daca sunteți obosiți de viața voastră în bazarul în care trăiți, de toate venirile şi plecările, de mirosuri şi de toate frumusețile din jur, mergeți afară într-un miez de noapte şi priviți stelele. Căutați una grozavă, care atârnă ca o bijuterie. Priviți-o, este cu mult mai mare decât cele din jur, dar nu atât de mare că să ia lumina lor. Şi nu atât de mare ca sa strice cu lumina ei aspectul fundalului sau fundamentalul Void care dă strălucitoarelor stele prețioasa lor existență. Priviți minunata voastră stea. Dacă vă uitați mai spre vest, veți vedea luna argintie, atârnând minunat acolo. Acum priviți la stea, priviți la lună şi priviți orizontul. Priviți orizontul - vedeți dacă puteți vedea Voidul nopții, cât de departe puteți ajunge cu privirea.

Solitar master, atât de mic, micuț, infinit de mic în lumea ta, du-te afară şi priveşte acest vast regat, care a trăit ani fără număr. Priveşte stelele, cât de minunate sunt. Nu scot o vorbă. Ele nu alungă omul, nu condamnă omul. Ele doar se exprimă perfect. Ce puternice sunt. Ele sunt acolo ca să-ți amintească amintiri uitate despre originea ta ancestrală, despre puterea ta şi despre cât de mic crezi că eşti.

Priveşte steaua, cât de măreaţă este. Acum închide ochii, nu o mai vezi. Ai putere asupra stelei, pentru că o poţi face să dispară cu o clipire. Dar cînd deschizi ochii, o găseşti acolo în cer aşteptând s-o priveşti din nou. Şi vă aşteptă încă poate zece ani,ca să vii din nou şi s-o priveşti. Ele sunt foarte răbdătoare.

Dar un master care câştigă din asta, care cîntăreşte, se uita pe cer şi doreşte sa fie acolo, chiar acolo, căci aolo este limişte, nu sunt voci, este lumina. Este viaţa din belşug. Este strălucire din belşug. Şi undeva, acolo este Dumnezeu iar el vrea să ajungă acolo. Omul vrea să urce la stele. De ce ? Ca să lase în urmă mocirla, bazarul şi condamnarea, şi toată micimea pe care o simte, în urmă. Cine ştie că sunteţi Dumnezei ? Cui îi pasă ? Cine ştie că sunteţi Cristi ? Chiar le pasă? merită să fiţi ceea ce sunteţi acum? Puteţi fi bijuteria minunată şi strălucitoare şi totuşi să nu umbriţi stelele mai mici, care au şi ele viaţa lor? sau chiar să devii atât de mare cât Voidul ? Cui ii pasă ? Omului care priveşte stelele îi pasă.

Omul şi-a găsit un bolovan şi s-a aşezat pe el cu coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită în palmă. Singuratec, şi-a şters o lacrimă pe obraz - el era ţinut departe de strălucitoarele stele, de luna de argint şi de noaptea veşnică. pentru un anume motiv el era prins aici. El nu ştia că pentru a deveni grandios trebuie să fii întâi adus la micime. Cind omul este pus jos de sabie sau intimidarea altora ori sălbateca mişcare a cerului, îşi realizează micimea şi numai după aceea el începe să contempleze la măreţia sa. O nouă lacrimă se prelinge şi vântul o usucă, iar el priveşte din nou în noaptea adâncă şi întreabâ: "Eu de cine aparţin? Ce sunt eu faţă de tine, care eşti afit de grandioasă şi permanentă şi atât de răbdătoare ? Care este importanţa pe care o merit în împărăţia ta. Văd oameni mari şi mici privindu-te. Tu imi permiţi şi mie, care sunt insignifiant să privesc măreţia şi graţia ta, frumuseţea şi misterul tău la fel ca şi altora din trecut care erau oameni grandioşi. Cine eşti tu ? Şi minunata bijuterie aruncă o rază şi mai sclipitoare, iar omul capătă speranţă.

Se lasă pe spate şi continuă să privească. Curând apare şi încîntătoarea lună. O, minunat master, nu-ţi mai cunoşti valoarea în toată această măreţie. Fii pe pace. Lasă-mă să-ţi arăt cine eşti în lumea asta de maimuţăreli şi tentaţii în care trăieşti. Ce este adâncimea? Ce este înălţimea? Ce sunt toate speciile care există într-o masă înconjurată de gândul eternităţii, de adîncimile lui. Acum, gând care consumă Voidul care întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi ?

CREAŢIA, ARTA CONEMPLĂRII ŞI A DEVENIRII

Dumnezeu a devenit extins din gând în lumină, în eminenţa sunetului. Din mişcarea lui Acum în eternitate aţi apărut voi, unul câte unul. Gîndul nu are diviziuni de electrum, dar este cel care scade frecvenţa lui în materie - lumina fiind un fiu material al divinului Tată – continuării din sine toate diviziunile electrumu-ului. Fiecare lumină ce a apărut în frumuseţe manifestată (a fost matreializată), a purtat în sine creaţia marelui gînd în existenţă sa, în fiinţa sa, în lumina sa unică, în sunetul luminii.

Lumina a privit gîndul şi a devenit gînd. Şi Dumnezeul fiinţei voastre, născut în lumină a creat pentru sine ceea ce se cheamă Domnul fiinţei voastre, numit memorie, gândul contemplativ, care a fost dat fiului de către Tată, ca fiul să aibă şi el ceea ce Tatăl are, Domnul Dumnezeu al fiinţei voastre. Şi iată, fiecare entitate şi-a început desfăşurarea prin mişcarea gândului, divinul Tată, forţa vitală. Şi în timp ce viaţa unduia calea Existenţei în eternitate, lumina Sa s-a separat şi a stat ca o masivă coloana în ceruri. Şi când lumina a apărut, iată că a mai apărut una şi încă una. Din fiecare fragment de lumină a mai apărut una şi încă una. Şi toate au stat ca nişte sentinele ce păzesc perimetrele eternităţii, a ceea ce se numeşte gând au privit marele gând şi au iubit marele gând, căci el era creatorul lor. Iar gândul a privit lumina şi iată în lumină el devine şi esenţa lui va fi cu ea (lumina) pentru veşnicie. Acesta este.....

"La început a fost Cuvântul - nu-i adevărat - şi Cuvântul a fost cu Dumnezeu" - şi cu omul. La Început a fost gândul şi gândul a fost întotdeauna cu omul pentru că omul este gândul. După ce sentinelele de lumină s-au aliniat pe magistrala eternităţii şi mişcarea sunetului a devenit tunet în centrul lui Acum al lor, iată, fiecare coloană de lumină, posedând puterea sfântului gând condensat în puterea fiinţei sale. a devenit fiecare **Sursă/gând**. **Dumnezeu/gând**.

"Lumină şi culoare". Nu există culoare. Culoarea a fost creată de marea lumină, care nu este nici albă, nici pură, nici invizibilă. Ea este, atât.

Şi iată, fiecare sentinelă de lumină, a început să creeze ea însăşi, prin acelaşi proces în care ea s-a

născut, şi s-a extins. Cînd coloana a devenit extinderea sa proprie, a creat alta şi alta, continu. Sentinelele de lumină au continuat gândul numit „Acum” în vibraţie, cîntec şi înţeles. Şi lumina a strălucit veşnic, dar nu s-a mişcat, căci unde să se ducă, dacă niciodată nu se sfârşeşte (este nelimitată) în postura ei briliantă. Toate luminile erau în Void, fiecare strălucind acolo unde fusese creată. Dar iată că prima sentinelă s-a extins şi a devenit un mic univers, apoi alta sentinelă a adăugat prin creaţia ei la Void, toate au adăugat la Void, caci fiecare, devenind ea însăşi (duplicându-se), au început să se extindă.

MUZICA SFERELOR

Gândul este sunetul care nu se aude şi totuşi este toate sunetele. Lumina, primul corp al gândului, vibrează şi emite sunet. Cînd lucrurile vibrează la diferite frecvenţe şi apare lumina, fiecare culoare, frecvenţă, are un sunet. Cei care vin pe pământ şi sunt posedaţi de un sunet, sau o melodie şi încearcă cu ardoare să o redea cu instrumente, îşi amintesc de sunetele sferei cereşti.

Acesta este singurul plan în care nu puteţi auzi muzica luminii. Această muzica începe ca un murmur şi pe măsură ce lumina se schimbă şi evoluează (spre vârful piramidei), devine mai mare ca şi frecvenţă de vibraţie, iar lumina mai blândâ.

Deci lumina evoluează şi devine mai mult şi se manifestă prin gând, cuvânt, actiune. Sunetele sunt mai joase, se crează moment cu moment tonuri noi şi culmi noi de lumină, alcătuind muzica lui Dumnezeu pe diverse planur. Şi toată muzica înseamnă iubire.

În acest plan sunt călători din alte planuri. Ei vin din vaste împărăţii, unde ei sunt domni suverani, şi fiecare gând al lor emană muzică din fiinţele lor.

Sunetul are miros - dulce. Culorile au miros - variat, toate sunt minunate. Dacă lumina este de cel mai pur alb, sunetul ei are aşa un ton, încât nu se aude, căci ea cântă în gând. Dar în lumina albă sunt culorile curcubeului, care sunt toate culorile existente pe acest plan. Fiecare diviziune de culori emanează aşa o lumină şi un sunet, încât atunci când sunt împreună sunt ca nişte flori. Este minunat. Imaginaţi-vă o floare. Rrădăcina din pământ ar avea un ton foarte înalt. Partea de jos a tulpinei ar avea culoare pală şi sunet înalt, murmurat, pe măsură ce devine verde, sunetul devine mai puternic, iar acolo unde ar fi bobocul, sunetul devine o multitudune de tonuri şi culori schimbătoare. Şi pe măsură ce bobocul înfloreşte, fiecare mişcare a petalelor, fiecare petală, fiecare venă, toate emit sunete simultan şi armonios, care se combină cu cele ale tulpinei şi rădăcinii. Şi fiecare plan are flori. Iar cerul, entitate, este extraordinar în existenţa sa, căci sunt munţi, câmpii şi văi, care toate emit sunete - viaţa rezonând în fumusetea ei deplină .

Instrumentul care ar scoate sunetele cele mai apropiate ar fi harpa în toate corzile ei. Lumina este sunet, dar sunetul este născut din lumină în înţelesul ei vibratoriu. Pe acest plan muzica cerească este de nedefinit. Omul încearcă să redea vocal şi instrumental, să recreeze muzica pe care si-o aminteşte şi la care corpul lui vibrează.

Deci, entitate, muzica este limbajul universal, căci toţi cei care o aud, devin comunicativi unul cu altul. În esenţă muzica este sunetul vieţii şi a lui Dumnezeu.

APARIŢIA SISTEMELOR SOLARE

Apoi au apărut universurile şi galaxiile, fiecare în sfera ei. Şi pe măsură ce creaţia evolua, sorii erau aşezaţi pe orbitele lor din centrul universurilor, iar ceea ce dădea lumină, nu emitea căldură, era doar lumina. Lumina ce stă în centrul universului vostru a fost creată pentru a da naştere la viaţă şi Dumnezeilor individuali la începuturile lor. Câte un soare a fost aşezat în centrul fiecărui univers, căci soarele, cum î1 numiţi voi, Ra cum îl numesc eu, emite particule de lumină, aminteşte de începutul a toate - gîndul. Emană viaţă din fiinţa lui. Şi iată, din marele soare au apărut copii lui, unul câte unul. Uite că s-a născut primul copil şi a crescut în masă, s-a făcut minunată, dar într-o zi a explodat. Aceasta s-a întîmplat în partea de nord a acestei regiuni (universul nostru), iar în acel loc a rămas o mare rană.

Prima planetă a aprut în primul ei leagăn (orbita) şi s-a numit Malina, minunata creaţie a soarelui mamă. Şi copilul a început să se dividă pe sine şi a crescut mare, tot mai mare. Pe o orbită mai mare, în afara orbitei-leagăn, a apărut ceea ce voi numiţi Mercur. Malina era ca un copil -masă, structură

materială a unui copil nu este niciodată configurată până ce sufletul nu se aşează în interior şi Spiritul vine şi el. Sentinelele, Dumnezeii, şi-au aşezat fiinţele lor minunate pe planul Malinei, iar acolo, au devenit element co-creator alături de Tatăl, care le dăduse lor existenta.

Şi aşa a început viaţa aici. Şi pe măsură ce toţi (sentinelele) deveneau mai mari şi mai mari, fiecare devenea individual (deosebit) în fiinţa lui, după felul de gândire. Şi fiecare Dumnezeu devenea profunzimea creaţiei sale, aceste forme de lumină deveneau obiect direct al creativităţii lor. Toţi erau minunaţi, căci nu există gândire urâtă sau rea. Ei erau întruparea luminii şi treptat au devenit similari cu ceea ce sunteţi voi acum, numai ca mai mari, în decursul unui moment, sau un mileniu, cum spuneţi voi. Atunci Malina nu avea mări sau oceane, nu era nevoie de ele. Avea doar ceea ce ar fi partea gazoasă a pâmâîntului. Din fiecare Dumnezeu, a fost creat un altul în scopul expansiunii. Şi fiecare Dumnezeu, a luat ceea ce se cheamă elemente de spaţiu si a început să creeze.

Mălina nu avea oceane, dar avea uriaşi munţi şi văi. Mulţi Dumnezei care vroiau să fie mai aproape de soare, au creat munţii, iar cei care vroiau mai multă pace au creat văile, şi fiecare s-a dus la creaţia lui si a continuat să creeze.

Nu exista moment în care Dumnezeu să nu creeze. Câta vreme Sursa, tunetul, expansiunea gândului este veşnică, atunci mintea lui Dumnezeu este în continuă mişcare columnele-sentinele continuau să creeze, căci gândul nu poate fi oprit în loc. Dacă se uitau şi vedeau, aceea devenea.

CREATIVITATEA PUSĂ LA ÎNTRECERE ŞI ATACATĂ

Ceea ce voi numiţi piatră, fusese creată lucitoare, ca să se potrivească cu strălucirea creatoriior, este ceea ce voi numiţi marmură. Ei au luat substanţa gândului şi a planetei, microsubstanţe le-au amestecat ca să se asemene cu fiinţele lor şi au decorat Malina. Totul era alb. Munţii nu erau întunecaţi sau luminoşi erau albi pentru că reflectau pe Dumnezeul care îi crease .Toate lucrurile de pe Malina, munţii şi văile reflectau frumuseţea Dumnezeului coloană. La un moment dat, unul a gândit că ar putea crea ceva deosebit şi a creat marmura roz, dintr-o vibraţie nouă. Pe măsură ce ei realizau gândul ca expansiune a lor, creaţia devenea tot mai absolută. Ceea ce voi numiţi Partenon, templul, a fost făcut după modelul creaţiilor de pe Malina. Coloanele templului reprezintă sentinelele de lumină, Dumnezeii. Pe Malina fuseseră create temple cu acoperişuri de marmură rezemate pe măreţi pilari(sau piloni) de marmură, toţi albi ca zăpada. Şi văzând relaţia directă dintre ei şi creaţia lor solidificată în masă, au învăţat să creeze mai bine.

Totul era creat din lumină şi culorile erau din lumină, nu ca cele din planul vostru. Erau frumuseţi de lumină.

Unul a creat iarba - când călcau pe ea, schimba tonuri de lumină. Altul a creat copacul. Iar cel care crease iarba, s-a uitat la copac şi a văzut ca ceea ce crease celălalt era mai măreţ şi atunci el a creat un copac mai înalt, dar celalalt a creat un copac şi mai înalt, apoi primul a creat doi copaci. Iar celălalt, cînd a văzut cei doi copaci, a creat o mulţime de copaci şi mai înalţi. Atunci celelălt a creat o prăpastie în care au căzut copacii.

Pe munte, minunatele entităţi, care îsi puseseră fiinţele sentinele în minunate creaţii, au devenit atât de ocupate de creaţiile lor, încât nu au mai dorit să viziteze soarele. Ei au creat atât de multe structuri, încât nu mai rămăsese loc liber.

Dumnezeul care crease marmura roz era atât de încîntat de creaţia lui, încât a dorit să construiască un templu cu minunata piatră, dar nu mai era loc şi el nu vroia să se ducă în vale, acolo unde se prăbuşeau copacii. Vroia să creeze pe munte, dar nu mai era loc pentru energia lui. A devenit furios şi iată, un fulger de lumină s-a născut din furia lui.

Furia a devenit un gând colectiv şi s-a născut emoţia.

Un templu care i se părea plictisitor şi a devenit ţinta gândului său. Şi spre ciuda celorlalti, a prăbuşit templul. Ceilalţi se uitau cu uimire - şi uimirea a fost creată. În timp ce ei erau uimiţi, un fulger i-a lovit, spre şi mai mare uimirea lor, iar ei au devenit şocaţi. Cu cât mai uimiţi stăteau, cu atît mai multe fulgere îi loveau. Curînd s-au adunat împreună şi au dispărut, iar cel care dărmase templul, a pus în loc templul său..Ceilalţi î1 priveau şi deveneau nemulţumiţi, căci credeau că Sursa, Tatăl ,nu îi învăţase şi pe ei asta. S-au adunat şi s-au dus la cel care crease fulgerul şi l-au întrebat: "Ce nouă creaţie a fost aceea cu care ne-ai lovit ?" Iar el le-a răspuns că ei nu-i lăsaseră loc pentru creaţia lui măreaţa şi el nu înţelesese de ce. Atunci ei au spus:"Ai distrus templul nostru şi l-ai ridicat pe al tău.

Nu ştii că nu poţi face asta? Şi totuşi ai făcut-o." Dar cel care crease templul roz, a fost foarte mulţumit, căci acum ştia că poate obţine ce vrea folosind fulgerul.

Aceasta i-a făcut pe ceilalţi să le fie frică căci nu au învăţat nimic din asta. S-au dus la creaţiile lor şi au început să le păzească, gravitând în jurul lor. Dar iată că un templu nu mai era de ajuns, el vroia să aibă mai multe. Şi unul câte unul, el a distrus templele, pe care celalţi nu ştiau cum să le păzească, până s-a ajuns la ultimul, care era cel mai mic. Şi acesta a fost doborât, dar Dumnezeul care îl construise deveni furios şi iată că emise un fulger care lovi atacatorul. Acesta lovi înapoi, curând toţi începură sa emită fulgere şi să se lovească unii pe altii.

Astfel tot ce era pe Mălina începu să fie distrus.

Competitivitatea şi puterea Dumnezeilor era mare. Vedeţi, să fii martor la o atitudine, înseamnă să o contemplezi, iar apoi devii acea atitudine.Toţi au devenit furioşi. Şi curând creaţiile furiei au devenit măreţe. Toţi erau cuprinşi în bătălie în afară de câţiva care erau în altă parte ocupati cu alte creaţii în univers. Ei au privit bătălia şi distrugerea Malinei.

Şi pe cât de repede se făcuseră creaţiile, pe atât de repede fuseseră distruse. Acesta a fost marele război al Dumnezeilor.

Credeţi că sună puţin hilar ? Poate, dar vedeţi, atunci ei nu mureau. Vor învaţă mai târziu despre moarte, dar atunci încă nu era cunoscută. Ei au creat fertilitatea loviturii fatale - copilul secolelor şi mileniilor care vor veni - Dumnezeu împotriva altui Dumnezeu şi chiar moartea. Ei nu au murit, s-au războit doar, şi războiul a durat, după cum socotiţi voi timpul, doua milioane de ani.

TRISTEŢEA DISTRUGERII

Şi distrugerea Malinei a devenit o certitudine. Între zeii care priveau, era o entitate minunată, care se numea Zeiţa Turturea.(Dove). Ea a început să suspine pentru distrugerea a ceea ce ea iubea şi a creat o lacrimă.

Zeita Turturea suspina, în drăgălăşenia ei pentru casa distrusă, pentru distrugerea copilului luminii. Aşa a creat tristeţea. Şi când o lacrimă cădea din ochii ei de lumină, pe loc se cristaliza. Oriunde pângea, cădeau cristale. Dumnezeii nu ştiau ce înseamnă plînsul, nu ştiau ce înseamnă jalea. Să vă spun eu ce este. Fulgerele de lumină izvorâte din furie, pot nivela totul, dar un suspin, ce poate nivela? (darîma).

Zeiţa a suspinat un cântec către Tatăl, iar cîntecul ei a fost un cîntec de tristeţe şi lumină. A rugat Sursa să oprească distrugerea, căci durerea era acum adâncâ. Şi ea jelea pentru viitoarele dureri, căci durerea fusese de acum creată. Cîntecul ei a dus mai departe vestea ca locurile ei erau distruse, toate creaţiile erau distruse şi această distrugere era mai mare decât ea în propria-i lumină, putea suporta.

Ati auzit vreodată o femeie plângâd cu glas tare ? Vibrează distrugere, străpunge sufletul bărbatului, devine o uriaşă fantomă. Ce poate fi creat atât de trist încât puterea tristeţii să atingă sufletul unui gând? Zeiţa Turturea a fost o femeie care plângea din cauza distrugerii, iar cîntecul ei a căzut pe fulgerele bătăliei.

Ea a oprit distrugerea pentru că atunci când ei au auzit cântecul şi plânsul ei, teribilul plâns, au oprit bătălia şi s-au întors sa privească marea coloana de lumina care plângea . Cîntecul ei a ajuns în vale şi valea a început să se cutremure, a pătruns în măruntaiele munţilor şi munţii s-au zdruncinat şi s-au prăbuşit. Minunatul alb devenise o mare a distrugerii.

Şi în timp ce Dumnezeii războinici o priveau însăşi fundaţia gândului lor se prăbuşea. Cântecul ei înainta şi pătrunse chiar în miezul Malinei, producînd explozia planetei, într-un tunet uriaş.

Şi iată, întâiul copil al soarelui nu mai era. Lumina marelui soare central s-a întins în nefericirea lui ca să culeagă rămăşiţele şi a plîns pentru copilul lui. Buna mamă care şi-a iubit copilul, a cules corpul lui frânt şi l-a adus din nou la sufletul ei îndurerat.

Zeiţa Turturea şi ceilalţi care erau cu ea, s-au ridicat într-un gând şi au plecat spre cel mai îndepărtat loc din univers, unde au creat din nou din lumina lor, dar această creaţie a fost recrearea unui gând şi nu a avut valoare, deci nu a creat viată.

Dar, iată din mama soare, un nou copil apare, şi de îndată ce apare este atras spre cel mai îndepărtat

loc din univers acolo unde era zeița Turturea şi este planeta pe care voi o numiți Pluto. Acolo zeița Turturea şi cei care erau cu ea, şi-au început creațiile în pace. Ei sunt acum pe planeta care este opusă cu Pământul de cealaltă parte a soarelui şi pe care voi o veți descoperi înainte de sfârşitul acestui secol.

Deci, primul copil al mamei soare, a fost planeta tristeții, nici un Dumnezeu nu a putut s-o aibă, pentru că a explodat - era mai măreața decit soarele şi s-a numit Mălina.

TERA, NAŞTEREA UNEI SPERANȚE

Şi mama soare a născut unul după altul copiii ei. Dumnezeii-coloane îi priveau şi nu le plăcea nici unul, nici unul nu era perfect, pînă ,iată, ca cel mai mic copil îşi făcu apariția. Mama soare îşi ridică capul şi privi la noul ei născut, atunci lumina ei deveni mai mică. Noul copil era înconjurat de un strat apos de vapori. Dumnezeii l-au privit şi au văzut în el asemănarea cu ceea ce a fost Mălina. Soarele a pus copilul pe orbita lui, căci acest micuț era perfect. Dumnezeii au privit din nou la copil şi au văzut că suprafața lui era moale, pliabilă şi schimbătoare, iar stratul care îl inconjura lua toata lumina de la mama soare şi o distribuia egal pe toata suprafața sa şi treptat, au început să creeze ceea ce creaseră şi pe Malina. Şi iată că prima iarbă apăru, apoi alte plante. Aici era ceea ce se cheamă lumină oxigenată, care avea toate particulele necesare vieții în plan tridimensional.

Deci iată că primul Dumnezeu a creat iarba, era verde, dar nu de lumină strălucitoare, ci verde închis, o culoare cum Zeul nu mai văzuse. Zeul era jubilant. Copilul acesta era minunat în felul în care producea creația lor. Un alt Zeu a venit şi a produs o plantă, care avea aceeaşi culoare cu iarba. Un altul a venit şi a creat aceeaşi plantă, dar cu frunza despicată. Şi ei au creat plantele din nou şi din nou. Apoi a mai venit un Zeu care a creat ceea ce se cheamă un animal.

Era minunat, doar că nu se mişca. Atunci Zeul a devenit o parte din acest animal, i-a suflat din viața lui, din spiritul şi sufletul lui şi iată că animalul a venit la viață. Organele animalului nu erau făcute să digere lumină sau gândul, ele aveau nevoie de substanță, deci el a mîncat toate plantele. În curînd a rămas doar el. Plantele au fost create din nou şi el le-a mâncat din nou, ei au creat mai multe plante, dar animalul le-a mînact pe toate, iar cel care crease animalul creat noi animale.

Aceasta devenise o problemă mare pentru creatorii de plante, căci nu dovedeau să creeze pe măsura foamei animalelor. Deci trebuiau sa facă ceva. Zeul care crease animalul, a devenit animalul, că să-l facă mobil, deci şi ei puteau face ceva de genul acesta, pentru ca creația lor să dăinuie. Atunci Zeul a devenit plantă şi a aşezat în plantă un gând de permanență. Acest gând a devenit sămânță. Animalul a venit şi a mîncat planta, dar sâmânța ei a trecut prin tubul lui digestiv şi a ieşit afara în ceea ce se cheamă excremente. Acolo sămința a început să crească din nou. Zeul jubila. Şi ceilalți creatori de plante au făcut la fel şi iată că animalele mâncau plantele şi ele creşteau din nou.

Şi fiecare zeu, a creat semințe mai deosebite şi mai frumoase sau mai delicate, deosebite unele de altele şi cât mai perfecte, aşa încât creațiile lor să nu mai fie distruse vreodată.

Minunata mamă soare dădea acestei lumi lumina ce înconjura planeta în totalitate, Pâmântul nu cunoştea întuneric. Era lumină continuă distribuită egal pe toată suprafața de stratul de nori. Şi temperatura era constanta şi egală. Zeii creau lucruri din ce în ce mai frumoase şi mai trainice şi nu îşi mai distrugeau unul altuia creațiile, ci se străduiau să le facă pe ale lor cât mai unice.

EVOLUȚIA REGNULUI ANIMAL ŞI VEGETAL

Animale au fost create şi curând erau mai multe animale decât plante. Animalele începuseră să flamînzească. Atunci un Zeu, a creat un animal care să manînce animale. Deci Zeul a intrat într-un animal şi a stat acolo pînă ce animalului i s-a făcut foame şi s-a repezit şi a inghițit un alt animal. Amintiți-vă că animalele nu aveau semințe prin care să se reproducă, deci treptat au început sâ dispară.

Zeii care le creaseră priveau dispariția lor cu uimire. Animalul care se hrănea cu animale, devenea mai mare şi mai mare pe măsura ce mânca, dar la un moment dat a rămas fără mîncare şi plantele nu-i plăceau. Aşa, plantele au început să înflorească şi să se înmulțească, iar animalul murea de foame. Zeul care crease primele animale, a creat din nou altele, dar au fost mâncate din nou.

Deci Zeul trebuia să facă ceva. A creat din nou animalul său, dar de data aceasta i-a creat un organ,

care era controlat de alte două, glandele, care să stimuleze sămânța, doar că nu era o cale pentru sămînță să producă un nou animal, aşa cum se întâmpla cu cea a plantelor. Zeul a creat atunci un ou, în care era o sămânța fertilă. Animalul depunea oul în pământul fertil şi un nou aminal apărea. Şi iată ca o nouă şi unică ideie s-a născut, deocamdată în formă primitivă. Zeul a fost foarte încântat de această noua creație.

Dar din ouă ieşeau animale identice. El privi la minunata şi bogata floră şi din nou la animalele lui identice. Iar animalul mare a venit din nou şi înghițea cu lăcomie animalele lui, iar creatorul lui era încântat. Zeul care a creat primul animal (ierbivor) a studiat monstrul şi a început o nouă creație. A privit gura monstrului şi a creat una mai mare a privit trupul şi nu i s-a părut prea înțelept construit, aşa că a creat un corp foarte mare picioare solide, care să aibă putere asupra celuilalt animal şi o coadă mare pentru echilibru. Aşa a apărut cel mai monstruos şi cel mai dezgustător animal.

Zeul a intrat în el, i-a dat suflarea lui, sufletul şi Spiritul, şi calitatea de a devora. Animalul a început să devoreze, apoi se se bată cu celălat carnivor şi aşa s-a născut războiul între creații. Era o bătălie pentru supraviețuire. Zeul a văzut curând dispariția animalelor sale şi ineficiența înmulțirii lor prin ouă care puteau fi mîncate de altele. Atunci a creat un altul, care avea formă individualizată şi era mai mic, în care el a pus sămânța. În cel mai mare a a pus sămînța şi glandele, şi cele două animale vor fi perteneri prin copulare, animalele au creat un ou care a fost îngropat de animalul mai mic, iar cînd a apărut copilul, el era minunat şi era diferit avea mai mulți dinți, era mai mare, mai grozav decât amindoi părinții.

Alți Zei au făcut creațiile lor după acelaşi patern şi fiecare vroia unicitate, era o întrcere de creații. Tunetele şi fulgerele de pe Malina nu au fost uitate, deci zeii nu au mai îndrăznit să se bată ca acolo, dar au făcut asta prin creațiile lor. Au creat animale tot mai mari şi mai monstruoase. Au creat un război sângeros.

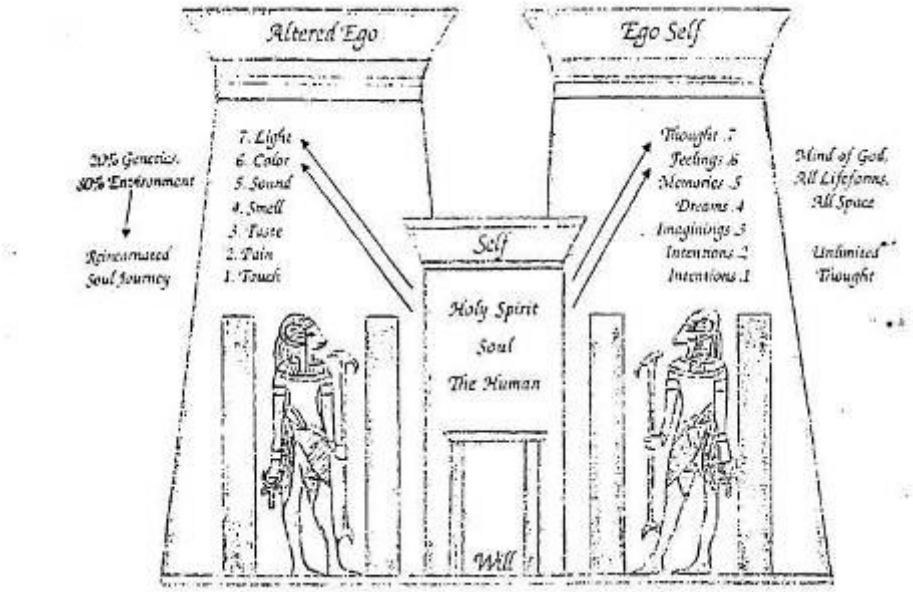

- 32 -32

CAPITOLUL 3

CĂDERA ZEILOR

"Pentru ca să faceți ultima cădere, a trebuit să cădeți într-un corp care vibrează la aceeaşi frecventă cu trandafirul. În acest fel puteați gusta fructul înțelegeți? Puteați vedea albastrul azuriu, puteați simți şi îmbrățișa o alta ființa.
Deci asta ați făcut."

Ramtha

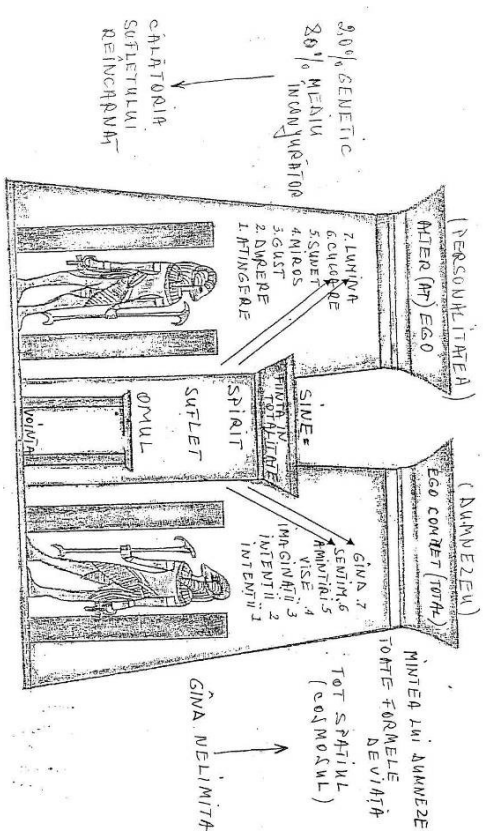

DUMNEZEI NĂSCUȚI CU CHIP UMAN

COMENTARIU LA CAPITOLUL 3

Evoluția lentă a speciilor în efortul lor de a se adapta la variatele condiții de mediu observată de ştiință, pare să nu prea lase loc pentru Dumnezeul creator prezentat în cartea Genezei. Şi totuşi teoriile ştiințifice nu ştiu care a fost punctul de start în acest proces şi care este inteligența organizată care continuă să ghideze .

Dumnezeul Genezei crează şi prin puterea sabiei sale, se întâmplă : "Deci, după aceea Dumnezeu a spus : "Să fie lumina. Şi s-a făcut lumina ." Un alt element important este acțiunea de a vedea şi a numi, ori de a contempla şi defini produsul final al creației. Dumnezeu a v[zut ce bine a fost şi Dumnezeu a numit lumina zi şi întunericul 1-a numit noapte." }n sfârşit, o izbitoare caracteristică a poveştii, care are paralele cu alte diferite tradiții, este diviziunea actului creației in 7 părți sau unități.

În aceasta poveste, creația este adusă la viață şi definită prin puterea gândului exprimată în cuvinte şi puterea reflecției sau contemplației. Aceasta este important pentru că interpretarea tradițională a poveştii, care asuma o intrinsecă separare între Dumnezeu şi univers, poate să nu fie intenția originală aflată în spatele elementelor cheie, care a supraviețuit în versiunea pe care o avem astăzi.

Aşa cum am spus mai înainte, cu ajutorul lui Ramtha şi a expunerii sale asupra originii şi evoluției universului, ar putea începe să se extindă un context mai potrivit pentru interpretarea acestor elemente cheie.

Am studiat în capitolele anterioare că existența întreagă îşi are originea în actul contemplării care produce gând, o dinamica constientizare, sau conştiință şi energie. Am mai observat ca aceste caracteristici, exprimate astăzi în termenii de libera voință şi abilitate de a raționa, definesc cel mai bine natura persoanei umane. Motivul pentru care Dumnezeul din Geneză este văzut ca intrinsec diferit şi transcendent de umanitate şi de univers, este deoarece calitățile creative ale gândului şi contemplării voite prezente în umanitate, au fost ignorate şi negate intenționat.

Limba antică hibru, probabil conține cele mai clare şi mai apropiate interpretări ale cuvintelor "conştiință şi energie". Prima carte din Torah, cartea Genezei, conține -ca prim cuvint, "Barashith", care include cuvântul "Barah". Al doilea cuvint este chiar "Barah", care este un verb dar şi un pronume. Ca şi pronume, la singular, înseamna "cuvînt", iar ca verb, se referă la acțiunea creației. Această însemnătate dublă a cuvîntului nu este arbitrară, mai ales dacă consideram că este folosit în cartea care tratează istoria creației. Dumnezeu este înfățişat comandând existența creației sale şi apoi aprobînd-o ca fiind ceva foarte bun. O mare parte a misticismului evreu şi a Cabalei evreilor creştini din Evul Mediu a fost fondată pe ideea că cuvintele şi gândurile au calitate creativă şi divină. Cuvinte şi simboluri au fost centrul meditațiilor şi au adus individul mai aproape de divin. În lumina acestor considerațiuni, nu este greu de găsit o paralelă între conceptul de "putere creativă a cuvântului lui Dumnezeu" şi "puterea creativă a conştiinței si enegiei conținută în gând şi este exprimată în cuvânt." O importantă diferență între aceste concepte, este că singura dată cînd cuvântul are putere creatoare este atunci cînd este rostit de Dumnezeu şi nu de om.

Cu alte cuvinte este considerat un atribut divin. În înțelegerea lui Ramtha, puterea creatoare a cuvântului este pentru toata lumea, numai ca noi am uitat divinitatea noastră, la fel ca şi fundația liberei noastre voințe.

"*Deci dacă definiția lui Dumnezeu este - ceea ce vine la definiția voastră - este că voi sunteți conştiință şi energie, indiferent ce voința voastră luminează. Şi de ce şapte sigilii ? Pentru că voința noastră poate lucra în oricare din aceste palnuri. Iar corpul este o copie absolută a ceea ce se cheamă şapte împărății - ca înăuntru şi în afară, ca deasupra şi dedesubt - şi ceea ce dă viabilitate acestor împărății, rațiunea de a fi, sunt voința şi alegerea noastră. Aceasta este tot şi acesta este totul. Acesta este totul.*

Conştiința şi energia sunt legea intrinsecă - singura lege, dacă vreți s-o numiți aşa - care este în acțiune. Şi este nelimitată. Singura lege, dacă vrem s-o numim aşa, este că voința voastră este absolut liberă. "

Legea conştiinței şi energiei este mereu activă în persoană, chiar dacă nu întotdeauna este aparentă, în funcție de nivelul de conştientizare al individului, Ramtha explică că oamenii nu sunt de

obicei conştienţi de adevărata direcţie a intenţiei şi concentraţiei lor, ceea ce îi face să creadă că dorinţa lor nu se manifestă. Pe de alta parte cei care măiestresc condiţia umană şi devin iluminati, învaţă să devină conştienţi şi să direcţioneze voinţa cu intenţie, pentru a-şi crea propriile vieţi.

"Pînă ce nu veţi înţelege că conştiinţa şi energia creaza realitatea veţi avea mereu propoziţii cu dar de ce nu pot, este prea greu, nereuşită, lipsă.Veţi avea întotdeauna toate acestea. Şi vă miraţi de ce conştiinţa şi energia creaza obiecţiile voastre.

Conştiinţa nu are legi, orice ar fi, este lege. Şi asta este legea, a face cunoscut necunoscutul. Are liberă alegere. Energia este slujitoarea gândurilor. Este ceea ce colapsează lumea subatomică în particole de realitate şi crează câmpuri electromagnetice care să atragă ceea ce este deja cunoscut în benzile voastre. Fiecare persoană din viaţa noastră reflectă un aspect a ceea ce suntem, şi avem acel aspect pentru împlinirea emoţiilor noastre ".

În modelul de existenţă al lui Ramtha, expansiunea conştiinţei şi energiei în încercarea de a se cunoaşte pe sine, produce şapte nivele distincte, sau planuri de potenţial care sunt construite pe cunoaşterea obţinută şi încetinirea timpului, pe care apoi să fie creată experienţa.

Cosmologia lui Platon defineşte şapte diviziuni ale planului de existenţă, care emerge ca şi consecinţă a legilor geometrice, care oglindesc ordinea invizibilei şi neschimbatei realităţi primordiale.

Ramtha explică că universul fizic de materie densă aparţine celei mai lente expresii din cele şapte nivele de conştiinţă şi energie. El numeşte procesul de creaţie "călătorie în involuţie" şi "călătorie în evoluţie". Involuţia este călătoria care a produs cele şapte planuri de existenţa, iar evoluţia este călătoria de reamintire şi întoarcere înapoi, aducând perlele de înţelepciune la uniatea Punctului Zero şi Void.

Evoluţia văzută prin această perspectivâ, nu are sens şi nu poate fi măsurată în parametrii timpului nostru. De exemplu, dacă comparăm sistemul nostru solar cu un atom cu număr egal de electroni în jurul nucleului, cu câte planete sunt în jurul soarelui, putem presupune că dacă pe planeta noastră este atâta diversitate de viaţă, atunci şi într-un pui din micii electroni ar putea fi tot atîta diversitate de existenţă, chiar dacă nu o putem percepe.

Doar pentru că timpul şi viteza la dimensiunea atomului sunt atât de rapide în relaţie cu al nostru nu exclude posibilitatea că dacă am putea transfera timpul şi spaţial nostru acolo, să putem experimenta atomul ca şi un sistem solar, într-o galaxie similară cu Calea Lactee.

În egală măsură, sistemul nostru solar ar putea fi un singur atom al unei molecule într-o fiinţă atât de mare încât nu avem abilitatea de a o percepe în evoluţie.

Amestecarea materialului genetic prin actul de copulare şi variabilele de mediu, sunt răspunzătoare pentru apariţia unui organism viu superior sumei totale a progenitorilor săi. Evoluţia nu este un produs al şansei, sau un accident cum găsim în determinismul material, ci expansiune autoconştientă prin experienţă. Emoţiile care rezultă din experientă, sunt imprimate în codul genetic. Înţelepciunea părinţilor căpătată din experienţe este transmisă urmaşilor şi serveşte ca loc de pornire pentru paradigme superioare de cunoaştere, experienţe mai mari, visate de semintele vechii înţelepciuni.

"Ştiţi că părinţii voştri v-au făcut mai buni decât erau ei ? Este pntru că fiecare emoţie umană pe care ei au avut-o vreodată s-a transferat în genele lor ca patern genetic.Deci vechea zicală pe care voi aţi moştenit-o că păcatele strămoşilor vă vizitează, nu este ceva rău, înseamnă doar limitaţie. Câţi dintre voi înţeleg ? Înseamnă că voi sunteţi corpul din frica emoţională a mamei şi tăria interioară a tatălui, sau purtaţi corpul compasiunii mamei voastre şi al determinismului tatălui, dacă spatele vostru este mai drept şi mai puternic decât al tatălui, este pentru că determinarea tatălui vostru a produs o mutaţie în genele lui şi ca urmare urmaşul determinismului ,va avea un spate mai drept.

Fiecare poartă corpul părinţilor, şi acesta este cu adevărat atitudinea părinţilor, înţelegeţi ? De fiecare dată când aveţi o frică, acea frică afectează corpul emoţional. Acesta, în schimb, o ştampilează într-un program în ADN. De fiecare dată când aveţi o realizare, sau o dorinţă — de fiecare dată cînd aţi dorit ca să aveţi un spate mai puternic, o vedere mai bună, un creier mai strălucit - de fiecare dată când aţi simţit toate acestea, a-ţi afectat generaţiile viitoare cu aceste atitudini. Aţi înţeles ? Aşa să fie".

În vederea lui Ramtha, evoluția genetică este egală cu evoluția spirituală şi cu trezirea conştiinței. Ştiința şi metafizica sunt împletite. Separarea între Dumnezeu ca şi creatorul realității şi realitatea însăşi, este interpretată în termenii de adevărată recunoaştere a naturii persoanei care crează realitatea şi face cunoscut necunoscutul. Ramtha împrumută termenul de Observator din fizica quantică, pentru a explica rolul conştiinței în procesul de evluție.

"Ştiința are o cale de a dovedi câte ceva din aceasta, cel puțin prin a sugera că Observatorul din noi este ceea ce face ca să reacționeze paricolele din câmp. Mai mult, ştiința spune, dacă putem să o credem, că energia este în formă de unde ondulatorii, care în momentul în care sunt observate colapsează în forma solidă. Când Observatorul nu se mai uită, forma aceea solidă se desfăşoară şi începe din nou să se onduleze. Deci cine este Observatorul ? Observatorul sunteți voi. Care este realitatea ? Un câmp de energie potențială care deşi e coagulată. poate fi dizolvată şi reformată, în acordanță cu gândul, cu gândul *concentrat".*

Acestă interpretare a procesului de evoluție face şi distincția între trup minte şi Spirit. Aşează problema clasica trup/minte, într-o nouă postură de interpretare.

Povestea lui Ramtha despre evoluția speciei umane, arată că Zeii, au dorit tot mai mult să facă parte din creația lor şi să poată interacționa cu mediul înconjurător ca părți din el şi nu numai ca imagine perfectă, gând, vântul care i-a dat viață.

Crearea creierului, un organ fizic capabil de a oglindi natura de bază a lui Dumnezeu gândul contemplativ - a fost esențial pentru realizarea acestei dorințe. Odată ce au realizat acest element, ei - noi - am fost capabili să facem acea faimoasă cădere din cerul nostru, pe tărîmul nostru de existență şi să devnim ființe umane, Dumnezei în formă umană, încoronarea realizării pe drumul creației.

"Mintea este conştiință sau mintea apartrine creierului ? Creierul aparține conştiinței, sau mintea este în afara lui ? Cum lucrează ele ? Poate că în acest fel dacă eşti o ființă spirituală, atunci eşti conştiința care circulă în creierul care a fost construit genetic pentru tine. Iar curgerea conştiinței este ca un ochi de lumină care face scântei. Aceste scântei se aprind numai conform cu destinul genetic, deci tot ce gândeşte creierul meu, produce fenomenul numit minte. Deci mintea este un produs al conştiinței şi energiei care crează un gând holografic în creierul uman. Şi gândul este holografic pentru că Observatorul este cel care transformă energia în viață".

Competitivitatea naturii este deja prezentă în drumul creației, continuat cu Dumnezeii în forma umană. Aceasta atitudine a adus cu ea teribile consecințe de experimentat în forma umană, pentru că a cauzat separare şi uitare a divinității şi a puterii de a crea. Dumnezeii în formă umană au păstrat capacitatea de a manifesta gândurile şi dorințele lor. Aceasta abilitate a cauzat manifestarea propriului lor exil în planul material, unde ei au uitat originea lor şi adevărata lor natura şi s-au identificat atât de mult cu lumea fizică, încât au perceput separarea, inegalitatea, dezechilibrul şi limitația.

Ultima poveste din capitolul următor este despre unul din Dumnezei care a descins în materie ca expresie umană a bărbatului şi femeii şi cum acest Dumnezeu a devenit prins în roata reâncarnării, în efortul lui de a recăpăta echilibru, aducere aminte şi a-şi recăpăta libertatea nemuririi.

DUMNEZEII AU DEVENIT IMAGINEA CREAȚIEI LOR

Cel care a creat primul animal a simțit ca trebuie să se facă ordine în acest haos şi şi-a dorit să creeze ceva măreț prin care el însuşi să fie în mijlocul creațiilor sale ca să le poată înțelege, să le facă mai bune.

Când Zeul s-a contemplat pe sine, aşa cum Tatăl făcuse cu mult timp în urmă, şi a imaginat un trup pentru el. Era imaginea perfectă a ceea ce i-ar fi permis sâ fie în mijlocul creațiilor sale. Şi făcând asta, el a devenit imagimea.

Nimic nu poate fi în interiorul stratului apos (pătura de nori) dacă nu se compune din aceleaşi elemente ca şi ceea ce este protejat de acest strat, Pâmântul. Acesta este scopul înțelegerii dimensionale. Ca Zeu, el nu putea înțelege, căci nu era elementul lui, doar creatorul, şi nu putea fi în mijlocul creației sale. Zeul a devenit deci imaginea lui, prin care putea înțelege creația şi frumusețea ei.

Omul, o, omul, delicat a fost Zeul care a creat omul, căci delicată a fost dragostea lui pentru om. Entitățile care doreau cel mai mult să facă acesta au fost Ishum şi Yahweh (se citeşte Iahvei şi nu este Iehova)

Apele încă nu coborâseră pe Pâmânt. Erau în ceea ce se cheamă stratum, pentru că ceea ce se cheamă împlinirea creației abia acum se definitiva. Ishum, a imaginat un trup în care a pus frumusețea şi paloarea florilor şi animalelor deja create. Deci trupul omului era în fața lui, iar Zeul a devenit trupul şi i-a dat suflarea lui. Şi aşa, Dumnezeul a devenit om. Într-un moment, omul a devenit o diviziune a lui Dumnezeu, creația lui perfectă.

Yahweh a creat şi el unul şi toți ceilalți au creat, căci au dorit să evolueze ei înşişi în creațiile lui Ishum şi Yahweh. Dar nu numai ei, ci şi alții din alte părți ale sferei - copilul cel mai tînar al mamei soare - au început creațiile acolo. Aşa a fost creat omul, minunată creatură.

La început au arătat destul de grosolan, multe mai trebuiau să fie ajustate în om ca şi în mediu. Căldura era blânda peste tot, deci omul nu avea păr pe corp, doar pe cap, fiindcă trebuia protejat capul, cea mai importantă parte a trupului de eventualele zgâîrieturi sau lovituri.

Pe măsură ce omul dvenea mai mobil şi umbla mai mult în jur, Zeul putea să experimenteze mai multe dintre creațiile sale. Dar omul era steril (toți aveau aceeaşi înfățişare şi nu se puteau reproduce) şi la un moment dat s-a întâmplat să fie mâncat de un animal, care l-a considerat o delicatesă. La aceasta situație nu se gândiseră. Omul fusese făcut suplu şi sprinten, ca prin fugă să se poată apăra, şi asta a ajutat în oarecare măsură, dar nu îndeajuns. După nu mult timp, toți oamenii au fost mâncați, iar zeii continuau să producă acelaşi fel de om. Trebuie să ştiți că la început toți arătau la fel. Toți Zeii folosiseră aceeaşi imagine, aşa cum şi despre animale, la început. Deci oamenii continuau sâ fie mîncați şi Zeii continuau să producă oameni care arătau exact la fel. Curând animalele au devenit populația dominantă.

EVOLUȚIA SPECIEI UMANE

A venit un moment în care cel care crease primul animal, s-a gândit că ar putea crea un om care să aibă mai mult din el însuşi. Aşa a aprut un om care arăta aproape ca cel din Neandertal şi care seamănă mult cu voi. A făcut omul cu capacitate de gândire mai mare, acel om era înteligent şi înțelept, pentru că era însuşi Dumnezeu, nu era doar o parte din el. Era Dumnezeu în totalitate.

Acelaşi Dumnezeu care a creat primul animal, a creat şi primul om în care să fie el însuşi Dumnezeu divin. Cu inteligența lui putea găsi locuri să se ascundă de animale, putea construi adăposturi şi-a ales un ținut în care erau animale gigante, ca să trăiască, şi curând a înțeles că poate să-şi construiască adăpost săpând în pământ, unde nimeni nu-1 putea găsi.

Acest om trăia printre ceilalți oameni care fuseseră creați întâi şi care erau mâncați şi recreați, dar el supraviețuia, pentm că el era Dumnezeu. Era un supraviețuitor. Devenise omul perfect. După un timp şi multe experiențe, a devenit înțelept şi s-a gândit cum să îmbunătățească acest trup. Într-o zi, şi-a părăsit trupul, s-a dus în stratum şi a contemplat. Primele lui animale se reproduceau singure şi deveneau spectaculare în unicitatea lor dar erau mâncate de celelalte. Avea multă compasiune pentru ele, căci el devenise om.

Îi dăduse omului o inteligență deosebită şi o capacitate de gândire care îi permitea supraviețuirea. Şi alții făcuseră la fel şi găseau plăcere în a fi superiori animalelor. Au învățat să călătorească în jurul sferei. Dar într-o zi unul dintre ei, şi-a lăsat corpul mâncat de animale. Ceilalți văzând asta au devenit fricoşi, au înțeles că puteau să se prăpădescă şi ei. După ce gândi la toate acestea, Dumnezeul reveni la corpul lui.

Îl găsi minunat şi continuă să-1 studieze. Îşi iubea corpul mai mult decât orice altceva, căci prin el era mai mult decât orice altceva. " Te-am făcut mic şi simplu, dar prin tine eu exist, avem măreție asupra a toate acestea." Şi Dumnezeul care crease omul, iubi omul. Dintr-odată dori să fie mai mult, dar de câteori făcea un alt om din propria imagine, era la fel cu ceilalți.(clonare)

Atunci Zeul făcu un alt om din imaginea lui, dar îi făcu un cuib într-un loc apărat şi ascuns şi puse un ou acolo. Celălalt om urma să pună sămânța lui acolo.

Idealul nu a fost luat din substanța omului. Niciodată nu a fost luat din om. A fost luat din Dumnezeu, care i-a dat imagine şi gând perfect, a formulat o nouă imagine în care s-a reflectat perfecțiunea lui proprie, (apropo de Eva creată din coasta lui Adam). A privit bărbatul creat, la

frumusețea erecției sale, a coapselor sale (organe genitale). Şi coapsele sale. Dumnezeu a pus în ele un gând de veşnică creație, sămînța acestui minunat om va crea. Şi din gândul pus acolo, sămânța a devenit vie şi mişcătoare.

A devenit comoară.

Celeilalte imagini a lui, îi crease un cuib şi pusese ouă, alte seminţe. Deci Dumnezeu s-a dedublat de două ori şi a creat doi oameni, unul va avea sămînța în uter, iar celălalt va purta sâmînța in coapsele sale. Cele două ideale au fost formulate dintr-un singur Dumnezeu.

Pe copilul marelui soare, materia în cea mai joasă formă a ei a apărut printr-o sinteză perfectă a luminii. Da, maestre, sinteza luminii. Imaginea fiecărei părți a acestui minunat trup, a fost colectată prin vizionzrea creației. Fiecare organ a fost aşezat perfect în gând, iar sinteza luminii a devenit imaginea perfectă a gândului, în formularea materiei. Structura atomică a fiecărei celule cuprinde amintirea perfectă a întregului ideal (a întregului organism uman), iar sămânța conține totalitatea pe care eventual o va reproduce. Baza fiecărei celule, este lumina, căci a izvorât din gând.

Cum a putut un Dumnezeu să dea înțelegerea perfectă, pînă la cel mai mic amănunt, ca de exemplu sistemul vascular, a cărui lungime este nemăsurabilă ? Nu era nevoie, căci idealul se manifestă complet atunci când este văzut perfect. Iar acest Dumnezeu nu a făcut totul perfect de la început, el a încercat din nou şi din nou.

Dacă iei din ficatul tău câteva celule (o biopsie) şi din inima ta câteva celule vei vedea în ele lumina universală. În fiecare celula este lumină, dar emanează culori diferite şi dacă injectezi aceste celule în sângele tău, dacă inima ta este bolnavă, o micuță celulă îşi va găsi drumul prin fluxul de sânge până la inima şi ea se va regenera la forma şi structura ei perfectă şi cu aceeaşi lumină. La fel şi ficatul. Dar este atât de mică încât îți trebuiesc ochelari speciali ca să vezi aceasta inteligență .

Acest Dumnezeu a vizionat toate acestea prin gând perfect, căci el este gândul perfect de sinteză a luminii, el este ordinea şi dătătorul de viață. Oul aşezat de el în ființa minunată, va purta în el întreaga asemănare cu ființa completă. Deci din imaginea lui a fost creat omul cu uter - femeia. Fructul din uter a fost creat, au apărut sânii minunați pentru a hrăni, şi a aprut delicatețea şi moliciunea, ca să poată cuprinde lucrurile mici. Delicata balanță a femeii apăruse. Dumnezeu care crease primul om, a creat acesta perfectă femeie de o perfecțiune şi mai mare.

Dumnezeu a devenit el însuşi amindoi, încărcătura negativă, prin uterul femeii şi care să vină împreună cu ceea ce se cheamă încărcătura pozitivă, bărbatul, să se unească şi să producă condițiile necesare unei noi vieți în câmpul magnetic de la Domnul Dumnezeul ființei noastre.

Unde este sufletul celor doi, unde zace el ? Acest Dumnezeu a devenit ei amindoi. Dându-le viață din el însuşi, el a devenit ei. Sufletul ființei lui, care îi fusese dat de Tatăl, Sursa, a fost împărțit şi Dumnezeu a devenit amindoi (bărbatul şi femeia).

Când Dumnezeu a privit paloarea femeii create de el, a iubit-o. Cei doi s-au privit unul pe altul, s-au văzut şi s-au iubit. Ceilalți Dumnezei au început să creeze în acelaşi fel şi ei, şi au devenit şi ei oameni. Experiența ca femeie şi bărbat li s-a părut minunată şi s-au divizat şi ei, devenind oameni, bărbați şi femei.

DELUVIUL CARE A PRODUS OCEANELE ŞI NOI CERURI

A apărut gândul că, de acum, crearea acestui plan era complet meastrită şi cucerită. Toți erau pe acest plan, în creațiile lor. A venit timpul când din stratul apos, prin condensare au venit pe pământ ape mari. Apele au spălat multe dintre animalele care se devorau unele pe altele, şi au rămas doar câteva. Când apa din ceea ce odată a fost stratum a venit, copilul soarelui a devenit un mare ocean. Cînd apele s-au rupt, totul a fost spălat în cale. Trebuia ca viața să vină pe pământ în anumite zone unde condițiile creerii femeii şi bărbatului să fie prielnice, acesta a fost scopul venirii apelor din stratum pe pământ.

Unii. dintre oameni s-au temut de animale, s-au dus în ocean, unde şi-au creat o viață a lor şi au găsit siguranța dorită. Ei mai sunt şi acum acolo şi se numesc delfini şi balene. Ei sunt Spiritele/frați ai voştri. Când vine câe un val de amintire şi dorință de a fi cu ceea ce ei iubesc, frații lor, ei vin pe plajă ca să moară în locul lor de origine. Ei au iubit întotdeauna omul, pentru că omul este speranța lor. Motivul pentru care ei vă iubesc este că ceea ce este în voi este şi în ei şi se cheamă Dumnezeu. Ei încearcă cu disperare să comunice cu voi. Timpul lor vine acum.

Când au venit apele, viața a luat avânt, semințele creșteau abundent. Câmpiile cu viața erau conectate prin canale. Regiunile calde contrastau cu temperatura de la poli.

Acum, aceasta entitate pe care voi o numiți "Picior mare" (EU) - la început, când a fost creat totul, a fost ceea ce se cheamă o creație de grup a unui om, demonstrativ (exemplar), care mai tîrziu s-a numit Homo sapiens. Seamănă puțin cu Chewbacca din Războiul Stelelor. Un Homo sapiens este un om vertical şi inteligent, asta se potrivește cu ce vi s-a spus vouă. Pe măsură ce omenirea era creată, oamenii au început să arate diferit unii de alții. Unii erau foarte păroşi şi semănau mai mult cu animalele, dar cu privire foarte inteligentă şi care comunicau între ei, pentru că aveau gândire, altii fară păr, unii mai mari, etc. Era un grup de entități care experimenta cu animalele, adică deveneau animelele lor.

Ei deveneniseră animale care trăiau pe uscat, dar la vedera unui animal carnivor se duceau în mare, deci puteau respira şi pe uscat şi în apă. Când şi-au perfecționat specia au avut gândul că ar fi mai bine să-şi formeze regatul în mare, unde ar fi supraviețuit mai bine şi ar fi putut evolua mai bine, este vorba despre delfini si balene.

Acelaşi grup de entități, sau o parte din ei experimentau cu creaturile în două picioare. Ei au formulat un ideal şi au devenit acest ideal. Erau ceea ce se cheamă entități nocturne care se ferau de animale la adăpostul întunericului. Pe măsură ce au fost forțați să se afunde în păduri, au găsit acolo sanctuarul în care puteau să-şi continuie existența. Aceste entități sunt pure în Spirit, adică foarte buni în ființa lor, dar frica i-a prins ca într-o capcană în înfățişarea aceasta şi în locurile în care trăiesc.

Au fost hăituiți ca animalele de nenumărați ani. De ce sunt acoperiți de păr ? Dacă iau unul dintre voi şi îl duc să trăiască în acele condiții, fără haine, corpul lui se ve acoperi repede cu păr protector, va creşte şi va deveni puțin ruşinos poate, îhm? Acest "Picior Mare" este omul originalul care a supraviețuit şi a rămas închis în acea înfățişare a corpului, pentru că ei au fost prinşi de teamă pentru totdeauna. Sunt unele entități din alte planuri care au încercat cu disperare să-i ajute.

Ştiți ce sunt indienii (pieile roşii). Ei bine, ei nu sunt primii oameni care au trăit aici. Picior Mare este iar indienii sunt ceea ce se cheamă rămăşițele unui măreț popor şi a unui masiv continent numit Atlantida. Ei sunt originalii oameni roşii. Ei sunt baza multor legende despre aceste creaturi şi ei susțin că vin din lună, dar motivul pentru care ei susțin asta este că văd un obiect strălucitor în conecție cu ei.

Cât despre Picior Mare, entitatea, de mult timp se încearcă ajutarea lor dar ei nu înțeleg, pentru că ei au devenit ca animalele, ca nişte animale în două picioare şi cu cunoaştere. Ei sunt în număr mare şi au învățat să se ascundă în dealuri, păduri şi mlaştini, cu înțelepciune, căci aşa puteau exista. Animalele sunt războinice pentru că în memoria lor, ele au învățat să existe, să supraviețuiască fiind în acest fel. Acest Picior Mare este un supraviețuitor, adică singurul lucru pe care îl ştie, este să trăiască şi este foarte înfricoşat de umanitate. Se aseamănă cu delfinii şi balenele. Ele vin în număr mare pe țărm, şi dacă omul încearcă se le ducă înapoi în ocean, nu se vor duce, pentru că ele vor să moara în brațele omului, fratele lor şi separarea lor, ruptura le-a produs o mare tristețe. Sufletul lor este acelaşi suflet ca al omenirii. Picior Mare este acelaşi fel de creatură El iubeşte omenirea, dar ea este periculoasă pentru ei şi ei ştiu asta. Ei sunt entitățile care au o vechime de 11 milioane de ani şi au corpul acoperit cu păr .

CĂDEREA ÎNGERILOR - PRIMA EXPERIENȚĂ CA BĂRBAT ŞI FEMEIE

Şi iată, în ceea ce se cheamă Atrium-ul Constanților, au venit, ca vântul, mari Dumnezei. Aici ei se aşteptau să evolueze în jos prin creațiile lor. Au venit ca nişte vânturi mari. Şi-au suflat fervoarea peste adânc şi au creat ape albe. Şi-au suflat respirația lor de viață peste plante şi animale şi toate formele create de ei şi mărețul copac privi în sus şi începu să se îndoaie şi să se aplece înaintea frumuseții sale pe care el însusi o crease.

Vântul s-a despicat devenind vânt de nord şi vânt de sud şi de est şi de vest, ca să se multiplice şi să ducă şoapta energiilor pe întreg planul, unde Zeii progresaseră, devenind Spirit uman. Toți veniră, mai puțin un grup. Acel grup rămăsese în Atriul Constanților, dar şi ei vor urma evoluția. Toți veniseră în acest plan şi începuseră să manifeste coborârea lor înşăişi, ei deveniseră mai strălucitori decât soarele la amiază, erau briliante, lumini pe acest pământ. În istoria voastră sunt religii care divinau oameni strălucitori. Despre ei este vorba. Ei şi-au scris propria istorie. Pe măsură ce coborau

vibrațiile gândului în lumină, deveneau mai puțin strălucitori în masă, că apoi să devină masă(materie), grei pe acest plan.

Apoi au început să se acordeze cu mediul înconjurător, mediu însemnând planul temporal de radiație venită de la soarele central, a cărei intensitate este în funcție de apropierea planului de stratum. Unde planul era mai aproape, era căldură mai mare (ecuator).

Cei care erau mai aproape deveneau mai închişi la culoare, dar nu în lumina lor ci în carnea lor. Diferența de culoare din zilele voastre nu înseamnă ca vreo culoare ar fi superioară. S-a făcut pentru protecția speciilor. Aşa au devenit ei acordați la mediu.

Nordul din sfera voastră, a impus o culoare mai deschisă de piele, iar mineralele din sol, ca şi conținutul lor de radiații, variațiile de lumină, au determinat şi ele culoarea.

Dumnezeu Tatăl - veşnicia, extinderea în eternitate, înțelepciunea care a formulat gândul ce a permis ca întreaga aceasta creație să se extindă în sine şi să se continue - a simțit exaltare, completare a Spiritului şi a ființei sale, căci el însuşi era toate acestea. Toți dumnezeii veniseră pe pământ ca un vânt mare şi apele se rostogoliseră sub ei, iar plantele se aplecară. Animalele care mai rămăseseră, priveau în sus, căci şi ele simțiseră vântul.

În toate locurile alese de ei, Dumnezeii au venit şi s-au lăsat jos, în completarea directă a gândului lor perfect, în diviziunea celor doi şi au devenit creația lor.

Ceea ce se cheama rase, erau cinci la număr (după culoare: albă, rosie, galbenă, neagră şi verde, cea verde trăieşte în interiorul Pământului). Şi au făcut o înțelegere pe planul vostru, prima înțelegere în marea frăție a omului, să fie copiii, prin copulare, a iubiților Dumnezei, frații lor. Dintre toți cei care veniseră, ei erau mărețele entități albe, marile coloane albe, cu adevărat Dumnezei, Frăția. Şi au apărut în forma lor perfectă, ideală, maeştri ai acestui plan şi s-au acordat perfect cu mediul, cu condițiile. Pe ceea ce se chema Atlantida, un mare vânt a venit şi oamenii aceia au devenit oamenii roşii, pentru că solul Atlantidei era roşu. Din Lemuria, țara-mamă, au apărut standardul galbenilor, culoarea datorându-se conținutului mare de fosfor în pământ, la acea vreme.

Acolo era locul unde trăiau animalele gigante dinozaurii. La ceea ce se cheamă ecuator, ceea ce era numit Atu regiunea de canale care conecta cele doua sfere, era punctul unde soarele-mamă a făcut pielea lor foarte întunecată prin ceea ce se cheamă bombardament de particule de lumină prin stratum pe pământ. Ele se reflectau de la pământ înapoi în stratum, degajând căldură.

Corpul celor de aici, s-a acomodat la căldură şi pielea lor a devenit întunecată, părul aspru şi gros, ca să protejeze pielea fină de pe cap. Ochii lor au devenit închişi la culoare, ca să privească strălucirea luminii. Nordul din timpurile Lemuriei şi Atlantidei, minunatul popor din nord, avea părul ca lumina soarelui, ochi albaştri şi piele albă.

Când acestea s-au întâmplat, s-au întâmplat într-un moment dat în înțelegerea voastră, înseamnând o eternitate. Procesul acesta perfect de evoluție a Dumnezeilor prin condiția de creativitate comună, a durat destul de mult. Totul a fost născut. Cele cinci rase apăruseră şi nici una nu era mai prejos. Nici una, iar cine spune ca da, este nebun.

Când a fost creat, omul era splendid, şi la îmceput, nu a uitat că este Dumnezeu. El divina pe Dumnezeul ființei sale, adică se divina pe sine. Omul a avut întotdeauna în natura lui competiția, competitivitatea dură, momente de furie şi impulsul de a distruge. Acestea sunt în natura lui de la începuturi.

O NINSOARE CU DUMNEZEI ŞI EVOLUȚIA GENETICĂ

Câți dintre voi au avut ocazia splendidă de a fi într-un anume loc când marea linişte albă începe să cadă din cer? Câți v-ati uitat în sus ca s-o vadeți căzînd ? Ei bine, aceasta este o simplă analogie cu căderea entităților în involuție prin planuri (Exista 7 planuri de existență, care corespund cu 7 nivele de conştiință şi energie. Aceste planuri au fost create prin procesul de involuție sau autoreflectare a conştiinței. Universul fizic corespunde primului plan sau planul hertzian, cea mai joasă frecvență a energiei. Al doilea plan corespunde conştiinței sociale şi frecvenței infraroşii, al treilea trezirii conştiente sau frecvenței luminii vizibile, al patrulea conştiinței de trecere sau ultraviolet/albastru, al cincilea superconştiinței sau razelor X, al şaselea este hiperconştiinta şi razelor gamma, iar al şaptelea este intraconştiința cu frecvența Infinitului Necunoscut.)

Deci ideea este că ați venit tot drumul pînă aici jos. Acum sunteți în ceea ce se cheamă evoluție

umană pe acest plan.

Credeți că este posibil ca atunci când voi erați în ultraviolet, bucurându-vă de minunatul vostru corp de acolo, alții să fi fost deja în cădere prin stratul de lumină şi infraroşu, până la acest nivel ? Este posibil ? Absolut.

Deci până ce voi ați venit aici, pe planul care se cheamă Tera, acei Dumnezei care veniseră înainte erau ocupați creând realitate - ştiți, conştiința şi energia crează natura realității. Şi ei au fost pionierii acestui loc înainte ca voi să veniți. Deci hai să examinăm ceea ce au făcut ei. Cele mai multe culturi acceptă ideea că umanitatea a fost aici de câteva milioane de ani, iar societatea în cea mai evoluată formă, de două sau cel mult cinci mii de ani.

Dar dacă v-aş spune că au fost civilizații mai înfloritoare, care au depăşit cu mult oricare din tehnicile voastre de astăzi, din care ultima care a fost, a avut control nu numai asupra spațiului şi timpului dar şi a spațiului interdimensional, că au avut extraordinara abilitate de a reflecta spațiul, că puteau să se deplaseze interstelar, ei asta au fost cam 455000 de ani în urmă?

Ştiu că asta contrazice pesavanții voştri, dar ce ştiu ei ? Umanitatea este mult mai veche decât crede ştiința. Şi vă spun că civilizația de acum 455000 de ani, nu a fost nici pe departe ca cea de acum 3 milioane de ani. Deci fulgii au căzut ? Da, au căzut. Au căzut ei într-o anume ordine ? Cine poate spune care fulgi au decis să cadă întâi şi care au plutit aşteptând până în ultimul moment.?

Acum, cînd ați venit voi aici ? Grupul vostru a venit aici după ce a fost creată flora şi fauna, după ce sămânța fusese creată. Grupul precedent crease deja diverse varietăți de iarbă şi copaci, fructe care nu mai sunt de mult pe acest plan. Cum au creat ei ? Ei au făcut exact ceea ce fuseseră învățați să facă mult timp în urma. Ei au luat şi aliniat concentrarea lor într-un vis analogic (mintea analogică este o stare de concentrare asemănătoare cu transa de unde gândul poate fi manifestat în realitate). Cum afectăm un mediu care este deja ?

Simplu, aducînd cu noi cunoştiința involuției noastre. Bazat pe cunoaşterea noastră, cu memoria sufletului, putem concentra în acest trup un nou vis: o variațiune a palmierului, de exemplu pentru că avem nevoie de ea. Să zicem ca avem nevoie de un palmier care să supraviețuiască în apă. Tot ce trebuie să facem, este să desenăm o astfel de plantă în creierul nostru şi s-o ducem la Punctul Zero în aspectul ei analogic. Deci tot ce aveți de făcut este să doriți ca acest palmier să existe, şi să doriți cu o aşa intensitate, înc\t voi, ca şi conştiință şi energie, Sursa, Observatorul să deveniți dătătorii de lege în oceanul energetic. Palmierul nu este nimic mai mult decât gând condensat, energie coagulată în masă, cu caracteristicile distinctive date de Dumnezeul care 1-a creat.

Stiința are o cale de a demonstra câte ceva din asta, prin a sugera ca Observatorul din noi este ceea ce cauzează câmpurile de particule să reacționeze. Mai mult ştiința spune că dacă poate fi crezută, ca energia este în formă de unde care nu numai că se ondulează dar în momentul în care este observată. poate colapsa în formă solidă (fizica quantica). lar and Observatorul nu o mai priveşte, devine din nou energie ondulatorie. Cine este Observatorul? Voi sunteți. Care este realitatea ? Un câmp de energie potențială, gând coagulat, poate fi dizolvat şi reformat în acordanță cu gândul, gândul concentrat. Deci ceea ce entitatea trebuie să facă, este să viseze o versiune extinsă a palmierului. Tot ce trebuie să facă, este să vadă fructul lui suculent plutind - asta este tot - şi să păstreze acest gând cu intenție.

Pentru că entitatea este un călător într-un timp lent, o să dureze ceva timp ca energia să se schimbe, dar fără discuție că se va schimba. De ce? Pentru ca Dumnezeu a avut dorința ca ea să se schimbe. Şi cine este Dumnezeu? El nu este altcineva decât Observatorul. Acela care poate cauza energia care se ondulează, să colapsese în orice forma Observatorul o vrea, energia este susceptibilă voințeti noastre. Este adevărat.

Este deci posibil ca primii Dumnezei care au venit aici, să fi trecut printr-un întreg stadiu de evoluție, înainte ca voi sa deveniți fulgi şi să cădeți aici. Şi până ce voi ați ajuns aici, să fie deja păduri seculare, animale, cascade, râuri, semințe şi toate frumusețile. Erau deja canioane şi munți şi fructe suculente de mâncat.

Iar voi ați venit aici jos, departe, căzând ca nişte fulgi de zăpadă în uterul unui primitiv humanoid, care tocmai se întâmpla sâ copuleze în acea noapte. Şi acesta este câmpul vostru energetic. Cîmpul energetic este întinderea, adâncimea şi lărgimea energiei ondulatorii. Deci în al patrulea plan avem suprafață mai mică (o undă mai scurtă) decât în al treilea, şi în al treilea plan avem o undă mai scurtă decât în al doilea, etc. pentru ca în planul material să fie mai lungă şi toata această energie este susceptibilă nouă, pentru că aşa am creat-o.

Deci, când s-a întâmplat să cădem peste doi pasionați îndrăgostiți, fulgul nostru de energie potențială a căzut într-o saminţă/uter al unei creaturi, care va deveni un nou trup. Acum, poți fi o entitate spirituală în infraroşu şi să fii legată de pământ şi să bântuieşti acest loc. Aceasta se întâmplă, adică să zaci în infraroşu, pentru că nu ai vehicolul potrivit pentru timpul lui, adică nu ai corpul potrivit pentru timpul lui (frecventa pămmtului), deci nu poți mirosi florile şi nici nu poți gusta plantele.

Nu ai ochi să vezi albastrul azuriu, nici corpul care să transforme simțirea în emoție, să simți ceea ce cineva simte când este îmbrățişat de o creatură asemănătoare. Deci întinzi mâna să apuci trandafirul şi floarea se mişcă prin mâna ta, pentru ca nu vibrează la aceeaşi frecventă ca mâna ta. Deci ca să faceți ultima căderea a trebuit sa cădeți într-un corp care vibrează la aceeaşi frecventă cu trandafirul.

În acest fel puteți gusta fructul înțelegeți ? Cînd voi ați venit aici, totul era gata făcut, dar asta nu înseamnă că nu puteți schimba ce este aici.Voi trebuie să schimbați ceea ce a fost pus în mişcare de ei, pentru că energia este susceptibilă gândului şi trebuie evoluată spre cel mai înalt plan de existență a ei. Deci ați venit aici jos şi ați început să schimbați lucrutile, înțelegeți ?

Dacă nu v-ați uracat într-un copac niciodată, într-un corp omenesc, cum vreți să ştiți ce este copacul? Deci ați venit aici în corp uman şi nici măcar nu vedeți copacii. Ştiți de ce? Pentru că nu sunt în conştiința voastră pentru că nu voi i-ați creat. Deci prima dată ați interacționat cu un copac şi v-ați lovit de ceva. Şi atunci vedeați prima oara acel ceva. Şi în momentul în care vedeți primul copac puteați vedea şi pe ceilalți. Deci câte lucruri au fost aici, pe care voi nu le ştiți pentru că nu v-ati izbit de ele.

Aceasta spune ca înțelepciunea voastră creativă este insuficientă.
Înțelegeți ? Deci despre ce evoluție este vorba în viața umană, dacă nu există un plan mai jos decât acesta? Deci trebuie să ne mişcăm înainte în curgerea sa de timp. Şi pentru aceasta, trebuie să creştem în corp omenesc, să ne obişnuim să folosim facultățile corpului uman care aduce înțelegere emoțională. Dar asta poate lua timp mult. Să vă dau un exemplu. Să zicem că ați fi venit pe vremea Tiranosaurului Rex. Şi să zicem că niciodată nu ați văzut unul. Într-o zi, sunte-ți afară, ocupați să culegeți fructe, pe care le cunoaşteți doar fiindcă mama voastră vi le-a arătat.

În timp ce le culegeți, dintr-o dată simțiți un vânt fierbinte în spate şi ceva care sună ca un vulcan se aude undeva aproape. Vă întoarceți şi nu chiar recunoaşteți ce vedeți, dar nişte dinții mari stau în fața voastră, stiți ce înseamnă dinți. Când realizați că aceşti dinți sunt cu mult mai mari decât dinții din gura mamei voastre şi respirația nu este dulce ci urât mirositoare, deveniți siguri că asta nu este ceea ce voi ați vrea să fie.

Săriți în picioare şi alergați cît de repede corpul vostru umanoid poate. Şi alergați şi când vă uitați în spate, creatura începe să capete forma şi devine din ce în ce mai mare şi din ce în ce mai rea, tot mai rea şi se apropie tot mai mult. Aveți în corp ceea ce se cheamă gene evoluționare. Cu alte cuvinte, corpul uman este creat din paternele genetice ale părinților.

Acum, cum evoluează genele părinților ca să producă urmaşi mai buni? Deci spunem că actul copulației aduce împreună genele părinților într-o formă coezivă care produce o entitate superioară sumei caracteristicilor părinților. Nu este aşa. Voi ştiți ce au făcut părinții voştri ca să fie superiori a ceea ce erau? Fiecare emoție pe care ei au avut-o s-a transferat în genele lor sub formă de patern genetic. Deci vorba pe care voi o aveți, ca moşteniți păcatele strămoşilor voştri nu înseamnă ceva rău. Înseamnă doar limitație. Să zicem cî voi purtați corpul fricii emoționale a mamei şi tăriei interioare a tatălui. Sau corpul cu compasiunea mamei şi determinarea tatălui. Dacă spatele vostru este mai drept şi mai puternic decât al tatălui vostru, este pentru că determinrea tatălui vostru a produs în genele lui o mutație şi astfel urmaşul determinării va avea un spate mai drept şi mai puternic.

Fiecare poartă corpul părinților, dar corpul părinților este în realitate atitudinea lor înțelegeți ? De câte ori aveți o frică, acesta afectează corpul emoțional, care la rândul lui pune această frică în ADN. De fiecare dată când aveți o realizare, sau o dorință - de fiecare dată când ați dorit ca spatele vostru să fie mai puternic, creierul mai deştept sau vederea mai bună - de câte ori simțiți aceste dorințe, voi afectați viitoarea generație cu aceste atitudini înțelegeți ? Aşa să fie.

Acum să ne întoarcem la vânătoare. Deci aceasta mică entitate aleargă din toate puterile sale, dar începe să-şi dea seama că va pierde întrecerea în favoarea dinților stricați şi a gurii urât mirositoare. Şi ultimul gând pe care îl are este că ar fi dorit grozav de mult să aibă picioare mai lungi. Deci în timp

ce creatura gigantică îi frăgezeşte puţin carnea, îi rupe gîtul, îi rupe spatele şi îl înghite cu un mare spasm, ultimul lui gând este că ar fi dorit sa aibă picioare mai lungi. Apoi Spiritul lui îl trage de acolo spunând: "este de ajuns!".

Deci aceasta entitate are o moarte destul de extraordinară. Apoi se duce înapoi în lumină şi ştiţi entitatea care îl aşteaptă acolo (*se pare ca Ramtha este acela care ne aşteaptă în planul de lumină şi cel cu care se face revizia vieţii)*.

El spune:" Să vedem ce ai făcut acolo",
"Bine să vedem" şi amîndoi încep să deruleze filmul
"Vrei să te întorci acolo?" "Da, vreau să mă duc înapoi"
"De ce?" "Fiindcă vreau să merg înapoi"
Şi ce ai să faci acolo?"
Am să fac mai bine."
De ce vrei sâ faci mai bine?
"Pentru că vreau să fac mai bine?".
“Ei bine du-te."

Şi în timp ce această entitate face recapitularea vieţii ultimul lucru în recapitulare este să aibă picioare mai lungi. El vrea cu adevărat asta. În acest timp, acelaşi turbat animal vâneaz[pe altcineva, numai că acesta este mai deştept, chiar înţelept. Îl mai privise pe Tiranosaur la vînătoare. Şi în timp ce acesta aleargă după el, el îl manevrează, pentru că este mai deştept şi are picioare mai lungi, dar abia scapă şi aşa. Îşi doreşte să fi avut picioarele mai lungi. Scapă totuşi şi se ascunde, fiindcă este deştept. Animalul nu-1 poate vedea.

În acea noapte, cu transpiraţii reci, se întoarce în peştera şi îi povesteşte nevestei suflare cu suflare cum a reuşit el să scape de bestie. Apoi face dragoste cu ea şi îi dă s[mînţa lui nou-nouţă, în care este codul a tot ce s-aîntîmplat în acea zi. Iar copilul începe să crească în ea. Copilul va fi evoluţia părinţilor lui, bazat pe experienţa lor.

Deci avem act sexual aici, în acest plan şi revizuirea vieţii în planul de lumină. Unde se vor întâlni? În pat, desigur, pentru că entitatea care şi-a dorit picioare mai lungi, vrea să se întoarcă din nou în carne. El este un Dumnezeu. Aşa să fie. El trebuie să posede experienţa, el este copilul, el Dumnezeul, va lua în posesie corpul care se formează în uter. El şi-a creat acest corp. Acum s-a născut şi într-o zi va întâlni bestia, pentru că asta este dorinţa lui. De ce? Pentru că el este Dumnezeu. El nu ştie că este Dumnezeu, dar este echipat să fie. De ce trebuie să întâlnească din nou Tiranozaurul ? Ca să facă cunoscut necunoscutul, trebuie să-şi confrunte adversitatea şi să-şi potrivească componentele cu ea, pregătirea lui pentru ea. Deci într-o zi când a devenit un tânar mai înalt decât părinţii săi, creatura vine în sat măcelărind pe toţi cei întâlniţi în cale, tânărul iese afară, în faţa ei. Vânătoarea începe, acesta este destinul lui. Scapă de bestie şi ce credeţi ca spune?

"Dumnezeu să binecuvinteze picioarele astea lungi?". Asa sa fie. Şi acum, ce fel de copii va avea el? Cu picioare mai lungi şi mai deştepţi.

Dar, iubiţii mei, există speranţă, există speranţă, şi speranţa este că voi nu veţi mai fi niciodată humanoizi, că mergeţi spre mai bine, numai spre mai bine, căci aţi fost deja mai rău.

În acest plan există simultan multe nivele de realitate. Ştiaţi asta? Avem reâncarnare prin care fiecare generaţie produce urmaşi superiori acesteia. Deci aici se întîmplă un minunat proces de creaţie. Avem casa Dumnezeilor perpetuându-se singură, extinzându-se pe sine. Şi noi, eu si voi, suntem cei care am pus asta în mişcare. Eu şi voi suntem răspunzători de genetica trupurilor, de felul cum au fost şi cum sunt acum. Suntem răspunzători, pentru că trupul este templul pentru Dumnezeu în viaţă. Dumnezeu în viaţa cunoaşte şapte nivele de paradis şi este împuternicit de propria-i divinitate.

Care este divinitatea lui? Mintea. Căci mintea este superioară materiei. Mintea poate schimba orice mediu care este. Aceasta este legea. Corpul pe care îl aveţi astăzi este rezultatul a zece milioane şi jumătate de ani de evoluţie umană, de când aţi căzut pe Pământ. Dacă mergeţi într-un muzeu şi studiaţi evoluţia corpului uman, veţi vedea că cea mai dramatică evoluţie a avut-o mărimea creierului uman. Când aţi venit prima dată aici şi nu ştiati nici măcar ce este un copac. nu aveaţi nevoie de un creier mare.Vă trebuiau ochi mari şi o fiunie tare. Dar pe măsură ce aţi devenit mai sofisticaţi şi aţi folosit creierul pentru a crea realitate, a devenit mai mare, până la punctul - cu puţin ajutor din partea fraţilor voştri mai vârstnici, care au venit aici înaintea voastră şi au dat un impuls evoluţiei voastre

prin sămânța lor genetică şi luându-vă din junglă în civilizație - măiestrie. Voi încă nu i-ați măiestrit, dar o veți face.

Deci acum cavitatea voastră craniană este mai mare decât a fost. Ce înseamnă asta ? înseamnă că capacitatea voastră de a crea pe acest plan este extraordinară şi că Dumnezeul vostru are abilitatea de a folosi acest creier pentru a crea împărăția cerului aici pe Pământ, cu alte cuvinte iluminarea. Voi folosiți mai puțin de 10% din creierul vostru, mai puțin de 1/10. Acum, să nu confundați iluminarea cu intelectul, nu sunt acelaşi lucru.

Intelectul este istorie memorizată, nu are nimic de a face cu experiența. Iluminarea este experiență pentru că este evoluționară, nu este stagnantă. Deci o persoană neiluminată care este intelectuală, foloseşte tot 10 % din creier. Atunci ce se întâmplă cu restul ? Aşteaptă ca ceva să se întîmple. Ce anume? Ca Dumnezeu să se trezească, fii el şi să ştie ce este. Creierul este pergătit, este apt ca să activeze toate cele 7 corpuri în unul singur.

Măestria întru Crist (a deveni Crist) este dezvoltarea creierului uman spre a-1 aduce pe Dumnezeu manifest în formă materială, nu ascuns, de a avea puterea de a comanda timpul şi spațiul, putere de care ne-am bucurat în planul al 7-lea, unde în momentul în care am avut un gând, s-a şi manifestat - aici în cel mai lent plan. Odată ancorați în facultatea ființei depline, putem trezi propria noastră putere. Iar creierul este construit ca să faciliteze această putere. Cum ? Creierul este mai mult decât comandantul sistemului digestiv şi cardiovascular, este mai mult decât magazie pentru memorie, mai mult decât gazda unei personalități micuțe si încăpățânate. El poate găzdui un Dumnezeu. Iar partea pe care voi nu o folosiți este partea care va începe să lucreze cînd vă veți trezi şi veți şti cine sunteți.

Cum se va face asta ? Ei bine, amintiți-vă că v-am spus că ați putea să vă vizitați rudele din planul al 6-lea, chiar dacă ați trăi în planul al 5-lea. V-am spus atunci că pentru a putea face asta trebuie să lăsați deoparte corpul pe care îl aveți şi să luați altul. Acei fulgi de zăpadă care au venit aici înaintea voastră, au fost înțelepții voştri frați şi surori întru Dumnezeu. Ei sunt la fel ca voi, doar ca au fost aici mai mult timp decît voi. Iar când au plecat, v-au lăsat vouă moştenirea lor genetică, adică abilitatea pe care ei deja o atinseseră. Care a fost acea abilitate ?

Că ei au creat un creier care putea facilita o minte de nivelul (planul) al 7-lea, aptă de a manifesta al 7-lea nivel pe un plan mai lent, înțelegeți ? Cu alte cuvinte, în loc să treacă zece mii de ani pentru ca nuca de cocos sa capete o coajă groasă, un master, Dumnezeu în corp omenesc, o poate crea într-o concentrare, un singur gând (alinierea minții analogice). Creierul are această capacitate. Şi acesta a fost darul Dumnezeilor dinaintea voastră pentru voi : capacitatea de a manifesta.

Ce înseamnă asta de fapt ? înseamnă ca aveți potențialul nemuririi prin menținerea unei conştiințe de al şaptelea nivel. Nu ştiți că Crist înseamnă Dumnezeu/femeie şi Dumnezeu/bărbat realizat ? Deci dacă trezeşti pe Dumnezeu în tine, atunci Dumnezeul din tine poate da naştere la o aşa enormă putere încât creierul facilitează întreaga minte a lui Dumnezeu şi ceea ce ar fi durat milioane de ani de evoluție genetică, poate fi făcut într-o singură viață. Şi atunci avem nivelul al 7-lea trăind şi operând în creierul nostru material. Ca entitate de nivelul al 7-lea eşti mai aproape de Punctul Zero decât ca persoana umană având de a face cu factorul timp, care este atât de lent aici.

Mai mult, când Dumnezeu se trezeşte în tine, corpul, ca şi dar de la frații voştri, are capacitatea nu numai de a opri îmbătrânirea, dar are un generator în sistemul nervos, care face ca fiecare celulă din corp să vibreze atât de repede, încât corpul vostru care este născut în frecvența hertziană, poate acum să vibreze şi să rezoneze în ultraviolet-albastru. Şi niciodată nu va mai trebui să vă naşteți din nou, ca să aveți acesta experiență înțelegeți ?

O persoană iluminată îşi spune :" Eu ştiu că nu am trăit numai o singură viață, pentru că nu găsesc nici o logică în asta. Ar avea sens, dacă aş fi fost un experiment într-un laborator al unui Dumnezeu nesimțitor, care mi-ar fi dat doar o bucățică de viață şi apoi m-ar fi blestemat pentru nereuşite. Dar nu cred că este asa. Cred că nu-mi mai amintesc, deşi ştiu că am trăit multe vieți, pentru că încerc să-mi amintesc cu un creier care a fost născut numai în această viață. Creierul pe care îl am astăzi, nu este acelaşi pe care l-am avut 500 de ani în urmă. Şi dacă facultatea memoriei este conectată prin hipotalamus, care conduce o rețea neuronală specifică în frecvența de unde a creierlui meu, atunci amintirile de acum 500 de ani, nu pot fi în acest creier. Dar trebuie să fie undeva. Chiar dacă nu-mi pot aminti ştiu că am mai trăit, pentru că aceasta dă scop şi demnitate vieții mele.

Şi dacă ştiu asta înseamnă că memoria zace undeva şi cu siguranță trebuie să am posibilitatea de a ajunge la ea. Poate că este în subconştientul meu. Sau poate că ei au dreptate, poate că am un suflet.

Poate că sufletul nu este chiar aşa divin-religios, dacă este un computer care a înregist trat absolut tot, pentru a păstra contabilitatea a ceea ce eu am făcut cunoascut şi i-am dat înapoi lui Dumnezeu. Deci să zicem că sufletul meu păstrează toate amintirile. Dar unde este sufletul meu? Nu poate fi în cap. În cap stă glanda mea pineala (epifiza), care are controlul în secreţia de serotonină şi melatonină (*serotonina este un mediator chimic care ajută creierul să lucreze pe timp de zi, iar melatonină este mediatorul secretat după apusul soarelui, sau experimental după îndelungată şedere la întuneric şi care trimite la culcare lobul frontal, lăsind active părţile din creier pe care noi încă nu le putem controla activ),* deci pineala este doar o plantă care procesează chimic şi atunci de ce ar vrea sufletul meu să trăiască acolo ? Trebuie să fie în alta parte, şi ştiu că este aproape. Şi dacă este aproape, eu de ce nu ştiu ?

Ei, dacă aţi fi cu adevărat iluminaţi, aţi spune : dacă conştiinţa şi energia cu adevărat crează natura realităţii şi ceea ce este în lobul frontal sub forma de dorinţă, afectează cu adevărat lumea nevăzută a energiei, atunci să mă gîndesc un pic la asta. Viaţa mea pînă la acest punct a fost exact ce mă aşteptam să fie, pentru că eu am creat-o. Da eu am făcut totul. Am suferit pentru că am vrut să sufăr şi mi-am făcut prietenii duşmani. Eu am făcut asta. Şi o învinuiesc pe mama pentru structura mea genetică. Dar de ce s-o învinovăţesc pe ea ?

Structura mea genetică este egală cu evoluţia mea spirituală, în fond. Trebuie să fie aşa. Deci, întreaga mea viaţa mi-am creat realitatea bazată pe un sistem de credinţă. Deci, dacă asta este adevărat, arunci tot ce am de făcut este să fiu pasionat şi implicat emoţional în vis. Şi să spunem că visul este că vreau să-mi cunosc sufletul. Şi dacă sunt Dumnezeu, tot ce am de făcut este să contemplez visul în singurătate şi linişte, cu pasiune. Şi dacă sunt Dumnezeu, sufletul mi se va arata singur. iar creierul va putea să-mi redea lucruri pe care niciodată nu le-a ştiut. Dar o dată ce va şti, nu va uita niciodată. Acum, eu nu vreau să mor niciodată pentru că a bea din băutura fermecată a morţii, este în legătură cu ceva ce eu ştiu deja pentru că sunt fascinat de acest corp şi locul în care sunt - şi ştiu că sunt pentru că mă gândesc la el tot timpul. Şi mă gândesc la coapsa iubitului meu şi ia chipul lui. Mă gândesc la faţa mea la stomacul meu, la ce voi mânca, la cum voi arăta unde am să locuiesc, ce meserie am să am. Oare de ce am petrecut atât de mult timp gândind la toate acestea ? Nu este de mirare că nu există alt loc pentru mine. Înţelegeţi ?

"Şi dacă sunt Dumnezeu, înseamnă că m-am pus singur la murat, nu-i aşa ? Deci nu este de mirare că atunci când corpul meu a murit - ştiţi, toate acele milioane de morţi pe care le-am avut - ceea ce era în mine şi care ştia tot ce făcusem, a trebuit să uite, de fiecare dată cînd m-am reâncarnat, pentru că de fiecare data era un corp nou cu un creier nou care nu ştia pe unde mai fusesem şi ce mai făcusem în alte vieţi. Şi tot ce mi-a păsat, a fost corpul meu, viitoarea masă, relaţie sexuală, următoarea băutură, urmatoarea realizare, banii etc. Asta a fost tot ce am gândit. Deci înţeleg că nu Dumnezeu m-a împiedicat să mă cunosc pe mine însumi, ci eu, prin alegerea pe care am făcut-o. Şi continui să vin înapoi, să mă nasc din nou în aceste corpuri, să învăţ din nou să merg, din nou şi din nou aceleaşi lucruri. Ar fi trebuit să termin cu asta până acum, dar se pare că ceva lipseşte, nu ştiam că nu trebuie să mor niciodată, dar încep să suspectez asta şi nu mai vreau să mor şi să uit. Nu vreau să mor şi să uit acest moment împreună cu tine, acest minunat apus de soare şi dulceaţa a tot ce am împărţit astăzi cu tine. Nu vreau să uit niciodată. Deci depinde de mine.Dar eu, cel care doreşte este diferit de eu, care sunt corpul care are nevoi - odihnă, mâncare, succes, insucces, boală şi lucruri de care să se plângă. Dacă aş fi fost cu adevărat iluminat, aş fi ştiut că pot manifesta călătoria sufletului meu, aş fi avut puterea de a manifesta ca memoria mea să nu uite niciodată nimic. Şi am capacitatea de a face asta."

Cine poate spune că ştie exact cum lucrează creierul ? Vă spun eu c[nu ştie nimeni. Ştiinţa ştie câte ceva, dar nimeni nu ştie unde este zona de linişte din creier. Mai mult, oamenii de ştiinţă încă nu au separat conştiinţa de creier.

Şi mai avem şi cealaltă problemă care se numeşte minte. Mintea este tot una cu conştiinţa, sau este tot una cu creierul ? Oare creierul aparţine conştiinţei sau este separat de ea cum lucrează ele ? Poate că este aşa: dacă eşti o fiinţa spirituală, atunci eşti conştiinţa care pluteşte în creierul care a fost construit genetic pentru tine. Şi curgerea conştiinţei este un izvor de lumină care face ca scânteile să se aprindă. Şi conexiunile, scânteile, se aprind în acordanţă cu destinul genetic, deci tot ce creierul gândeşte, produce fenomenul numit minte. Deci fiecare minte este produsul conştiinţei şi energiei într-un creier uman care crează un gând holographic. Şi este holographic pentru ca este Observatorul care transformă energia în viaţă, face nuca de cocos să plutească în ocean. Înţelegeţi ?

Acum să ne întoarcem la călătorie. Călătoria unei personae spirituale este diferită de cea a unei personae fizice. Când veniți la mine şi spuneți: "Vreau să cunosc pe Domnul Dumnezeu al ființei mele şi cu adevărat vreau să-1 cunosc pe Dumnezeu, să-1 iubesc şi să fiu iubit de Dumnezeu. Vreau să ştiu, mai mult decit orice, puterea care zace în mine. Este cel mai important lucru în viața mea." - atunci ați spus primul lucru care iese afară din gura unui student, dorința de a învăța Marea Lucrare.

Marea Lucrare, este, nu pentru a te face un succes fizic, ci un Dumnezeu spiritual care este etern. Deci ati trăit milioane de vieți. Şi nu ați avut o viață spectaculară, ați avut multe. Cine sunteți astăzi este numai egal cu tot ce ati învățat în aceste vieți şi ați avut mult de mers. Şi ce veți face cu toate acestea? Dacă sunteți Dumnezeu trebuie să ştiți mai bine. Mai mult, prioritățile voastre trebuie să se schimbe. Dacă sunteți Observatorul, care ştiința spune că sunteți, atunci sunteți o ființă extraordinară, atât de extraordinară încât peste noapte puteți îmbolnăvi un trup perfect.

Atât de extraordinari încât puteți concepe un copil din coapsa voastră, şi din uterul vostru. Atât de extraordinari, încât puteți intra într-o cameră cu flori parfumate şi dacă sunteți în mână proastă, floarea se ofileşte, pentru că nimic nu poate fi fericit în jurul vostru atunci cînd voi nu sunteți. Atât de perfecți sunteți.

OGLINZI PERFECTE UNUL PENTRU ALTUL

Undeva, într-un loc, şi nu am să vă spun unde, au fost un bărbat şi o femeie, la începutul primei lor existențe şi a încetinirii frecvenței formelor lor creative, în scopul evoluției. Numele lor este real şi încă mai există. Entitățile despre care vă vorbesc sunt doar două în milioanele de entități care erau pe acest plan la acel timp, căci cinci rase, după culoarea pielii şi cultura, au devenit simultan.

Numele entității era Duvall/Debra. Numele specific ca o unitate ieşită din casa numită Duvall/Debra Badu, Badu însemnînd Dumnezeu , esența lui Duvall/Debra. Acesta a fost bărbat ca sex, ceea ce se cheamă curent electric de încurcătura pozitivă. Şi încă nu se evoca în acest corp sânii şi uterul, dar avea erecția şi sămânța ce zâceau în sacul de la coapsă lui. Din acelaşi Dumnezeu a fost creată Debra/Duvall, care ar fi ceea ce se cheamă femeie - uter-bărbat, bărbat fiind uter - femeie, ființă superioară, uterul nu avea sămânță ci doar ceea ce se cheamă ou, iar ceea ce va puncționa oul va fi sămânța din coapsa bărbatului şi comoara lui.

Debra/Duvall a fost şi încă este potrivirea perfectă a entității Duvall/Debra, căci ea este uterul bărbatului şi ceea ce se cheamă în înțelegera voastră ştiințifică încărcătura negativă. Ea nu a fost mai puțin decât Duvall/Debra extensia lui perfectată, îmbunătățită (Duvall/Debra şi Debra/Duvall au fost adevărate jumătăți de suflet născute dintr-o singură conştiință, un singur Dumnezeu care s-a împărțit în energie negativă spozitivă, în scopul de a experimenta. Asta este baza fundamentală în egalitatea femeii şi a bărbatului)

Acum, Dumnezeu poate însămînța Dumnezeu, numai dacă el se divide pentru a deveni (a evolua). Ei aveau ceva lipsuri, pentru că gândul pe care Dumnezeu 1-a păstrat întru crearea lor, a devenit greu în scăderea vibrației luminii şi deci creația a fost dificilă. Dar se păstrează amintiri despre prima lor viață, 1a începuturile Terei şi despre puterea lor de a avea gânduri pure. Duvall/Debra s-a văzut pe sine - Debra/Duvall ca fiind de o deosebită frumusețe. Duvall nu ştia că culoarea ochilor lui era schimbătoare. Şi să vă spun ce culoare: rotundul albastru închis cu irizări de aur părea că era într-o mare de castaniu luminos şi totul stătea ca pe un imens ocean alb. El nu ştia spectacularul frumuseții sale până ce privi în ochii lui Debra. Acei ochi sunt gând minunat, căci ei au abilitatea de a crea materie în gând, oricum o văd ei. Cât despre frumusețea culorii, de ce albastru, pe lângă celelalte culori ?

Pentru că albastrul în sine este un mare curent electric, emite lumină de culoarea încărcăturii sale electrice şi pentru a fi văzut ca albastru în totalitatea adâncimilor şi nuanțelor sale, formează aşa zisul efect "cilindru de lumină". Albastrul ajută transformarea gândului în imaginea sa electrică mai mult decât culorile din afara spectrului.

Duvall a privit ochii Debrei. prima lor apropiere cum ar veni, a privit-o toată cu încântare şi s-a minunat de frumusețea şi perfecțiunea ei, dar ochii, veşnic schimbători cu albastrul strălucind în alb de zăpadă uneori, erau de nedescris. Duvall i-a iubit chiar dacă încă nu înțelegea nimic despre iubire. Apoi a privit paloarea cărnii şi undele roz din obrajii ei şi roşul aprins al buzelor ei, la gâtul ca o puternică coloană de marmură, umerii delicați şi totodată puternici. S-a uitat la braț, la delicatele

degete, şi a văzut ca unghiile aveau roşu ca şi obrajii ei. Totul era delicat. Delicat.

Duvall i-a atins corpul şi a găsit că sânii ei erau calzi şi supli, drepţi şi fermi şi i s-au părut minunaţi. Iar sub sâni a simţit bătăile inimii ei şi i s-a părut minunat, apoi mijlocul toată fiinţa - era minunată. El se minuna de acestă creaţie. A mângâiat mai departe picioarele şi coapsele - erau netede şi pline şi a găsit o adîncitură în picior, care avea de cealaltă parte o curbură mai dură şi a înţeles că acolo era genunchiul iubitei creaturi, apoi a coborât mai departe la gleznă, a mişcat piciorul în sus şi în jos, a privit graţia oaselor şi a văzut că degetele erau terminate şi aici cu unghii care aveau roşu ca cel din obraji.

Când Debra a privit la cel ce o privea pe ea, a văzut spre uimirea ei părul lui Duvall, de culorile toamnei şi 1-a găsit minunat. Şi când s-a uitat la parul ei, a găsit şi acolo nuanţa de toamnă. A început să-1 privească pe Duvall şi a văzut ochii, care erau la fel cu ai ei, da ea încă nu văzuse aşa ceva, a văzut nările largi care permiteau să pătrundă mult aer, le-a văzut fluturând. A privit buzele rotunjite şi ferme, expresive, falca curbată şi puternică, gâtul lung şi umerii rotunzi, braţele groase, grele şi frumoase. A văzut mîna mare şi puternică, perfectă, cu unghii la capătul degetelor pieptul puternic cu sfârcuri ca ale ei şi sâni plaţi, sub care bătea inima, mijlocul şi şoldurile înguste, picioarele musculoase, talpa puternică stabilă care permitea acestei măreţe entităţi, care se numea Duvall, să stea drept în form lui perfectă.

Se uitau unul la altul şi fiecare-şi vedea propria imagine în celălalt. Şi fiecare, în minunatul fel în care s-au formulat pe ei înşişi, ca cel mai perfect desen care să le permită să existe ca Dumnezei în formă umană pe acest plan, fiecare avea perfecţiunea unui corp care să creeze sămânţa perfectă pentru urmaşii ce vor veni.

Unde era iubirea ? Nimeni nu posedă nimic până ce nu contemplează întii acel lucru, căci posesiunea nu este niciodată cu adevărat experimentată până ce acel lucru nu este realizat în gândul contemplativ. De aceea, când cei doi au contemplat frumuseţea celuilalt, şi când au simţit atingerea, coapsa şi uterul au fost cuprinse de flăcări. Şi primul act fertil al lui Duvall/Debra, Debra /Duvall - apropiindu-se şi devenind o perfectă unitate - s-a întâmplat - şi sămânţa din comorile coapsei a fost adusă în minunatul ou, în cuibul
istoriei ce abia începea, cuibul lui Debra.

Pasiune, o pasiune de a iubi ceea ce fusese creată din esenţa gândului şi acum putea crea prin iubire prin copulaţie ca şi măreţ act creator şi exerciţiu fizic al iubirii. Duvall privi ochii lui Debra şi se văzu pe sine, iar Debra în ochii lui Duvall şi iubi imaginea ei din acei ochi. Şi iată că, din ceea ce se numeşte Atriul Constanţilor, apare un alt Zeu, care aştepta ca actul să se întîmple, pentru ca el să poată deveni om pe Tera. Când totul s-a terminat Duvall s-a întins lângă frumoasa lui femeie, iar Debra lângă el. Şi Duvall învaţând să se iubească pe el însuşi, a iubit tot ce a văzut la Debra la fel şi ea. Deci unirea a început cu doi care aparţineau unul altuia. Forţele de lumină se creaseră pe sine, întru adevăr, în ceea ce se numeşte materie ca să înceapă o noua viaţă.

În acesta viaţă, pe măsură ce lucrurile se dezvoltau şi gândurile se schimbau, apăreau valori noi. Duvall începu sa fie cuprins în procesul de creaţie pentru ceea ce acum se cheamă piaţă, apăru necesitatea valorilor de schimb între Zei şi apăru separarea lor.

În aceste timpuri, din uterul binecuvîntat al Debrei apăru entitatea numită Arius. El era ceea ce se cheamă de sex pozitiv şi venea din Atriul Constanţilor în prima lui viaţă pe acest plan. El a fost iubit cu tot sufletul de Debra şi Duvall, iar Debra 1-a hrănit şi ţinut aproape de sufletul ei. Şi Arius a crescut. Era un timp în care comerţul înflorea, spirite competitive de Dumnezei divini inventau lucruri noi, concurau unii cu alţii. Curând au început să folosească particule de lumină pentru a transfera obiecte dintr-un loc în altul, au dezvoltat industria şi călătoriile.

Duvall a început sa aibă camaraderii cu alţi Dumnezei, familiile lor, să se alieze unii cu alţii în comerţul lor. În acest timp Duvall era tot mai mult plecat de lângă Debra, cu treburile lui. El simţea nevoia de mai multă cunoaştere şi mai multă productivitate, începu să aibă o atitudine de superioritate, de separare de Debra şi mai multă grijă pentru competiţia cu ceilalţi. Debra îl chema cu braţele deshise şi cu dragostea ei întreagă, dar Duvall era ocupat cu gândurile lui creative şi curând a devenit o autoriate în comert. Curând această atitudine a devenit aparentă în statutul lor de egalitate, şi Duvall, în dorinţa lui de a deveni mai mult, s-a separat de iubirea tandră a lui Debra.

Debra a devenit tot mai mult ocupată cu Arius, care era un remarcabil Zeu. Cu timpul, acestă separare a devenit îngrijorătoare, deşi la început a fost pură. Duvall experimentându-l cu o puternică

lumină, un reflector de lumină, a dirijat în direcţie greşită fascicolul de lumină şi acesta 1-a străpuns producând moartea trupului Entitatea Duvall a suferit prima moarte pe Tera, şi a uitat, mare greşeală, cum a început să existe. Trupul s-a prăpădit, dar spiritul şi sufletul acestei fiinţe, ceea ce dăduse viaţa ochilor, şi prezenţa minunată acestei fiinţe, au fost duse într-un vacuum de vânt. Au fost duse într-un anume loc şi puse în poziţia numită nord/sud .

În timp ce zăcea în acesta poziţie, s-a uitat în sus şi a văzut Atriul Constanţilor. Şi-a văzut iubiţii fraţi privindu-i, apoi s-a uitat în jos, de unde venise, şi a văzut trupul lui - nimeni - a vazut-o pe Debra . S-a dus la ea, dar ea nu 1-a văzut, l-a strigat pe Arius, dar el nu a auzit, a strigat din nou şi din nou, dar nimeni nu auzea. Debra care iubise fiinţa fiinţei ei, a învăţat să plîngă şi a învăţat tristeţea. Ea a strigat:" *Fiinţă a fiinţei mele, albastru din albastrul meu, sămînţa neâmplinită, unde eşti ?*" Şi recunoscând moartea trupului, cel mai şocant element, şi-a amintit ca animalele se devorează unele pe altele, dar sămânţa lor continuă. S-a gândit atunci că continuarea lui Duvall este Arius. În acest timp, Duvall nu putea vorbi iubiţilor lui, nici nu striga după ajutor. El nu putea să mai fie pe Pământ şi nici să asceadă ca frăţia lui.

A DOUA ŞANSĂ - REÂNCARNAREA

Contemplând i-a venit gândul să se adreseze celor din Atrium şi să le ceară o nouă şansă, vroia să trăiască din nou. Şi a strigat: "Sataţi, opriţi-vă, nu veniţi în lumina lui Arius, lăsati-mă pe mine să mă duc prin fiul meu să devin din nou, ca să corectez ceea ce am făcut separându-mă de toate." Şi fiindcă Ei erau o inimă bună care învăţase calea grea, Zeii au acceptat. După ce înţelegerea a fost făcută, voinţa a fost eliberată şi ei au devenit spectaculara lumină a lui Arius, iubitul său fiu. Arius devenise bărbat şi învăţa despre mişcările coapsei sale, căutase şi găsise "încântatoarea".

Ea era ca luna în paloarea şi frumuseţea ei şi pe măsură ce o privea, vedea mai multă frumuseţe. A fost prins de ea şi curând nu a mai putut trăi fără ea. Nu am să vă povestesc acum despre măreţia încîntătoarei, am s-o las pe mai târziu. Dar femeile au uitat încîntarea lor, au uitat frumuseţea lor. Au uitat puritatea lor şi de aceea, cînd luna vine în plinătatea gloriei ei şi radiază pe cerul vostru lumina ei palidă minunată, cînd trebuie să vă părăsească, să priviţi la toate lucrurile din aerul nopţii. Veţi vedea apă acolo. Sunt lacrimile încîntâtoarei. Nimeni nu vrea să-şi părăsească frumuseţea dar trebuia să plece în splendoarea unei şi mai mari lumini care vine. Aşa a fost şi cu încîntătoarea fată şi Arius. Ei s-au întâlnit şi Arius a proclamat ca ea era mai presus de toate lucrurile pe care le văzuse şi pe care le crease. Şi făcând ceea ce Duvall şi Debra făcuseră, descoperindu-şi unul altuia frumuseţea fiinţei şi exprimînd-o, gândul a devenit fiinţa fertilă concepută în forma infinită a ceea ce va deveni Duvall.

Duvall nu fusese niciodată copil. El nu fusese conceput prin act sexual. Deci i-a plăcut foarte mult să fie parte din o altă formă creată, esenţa ei, şi a învăţat ce înseamnă co-creatia, ce înseamnă a împărţi. El a devenit copilul. Când încântatoarea şi-a luat lumina şi nu a mai fost abdomenul ei, a crescut şi a devenit greu cu sămânţa şi fructul. Şi Duvall s-a născut într-un trup minunat. El a venit ca să devină parte din ceea ce iubise şi să nu se mai separe de ei . Şi s-a născut din uterul încîntătoarei, un tînar bărbat.

Deci acum Debra va fi bunica lui, iar micuţul a iubit pe bunica lui, a iubit pe mama lui şi pe Arius, minunatul său fiu/tată. El o iubea pe bunica lui şi o respecta, dar ea nu ştia ca el este Duvall. El îi dăruia înapoi bunătatea şi blîndeţea şi bucuria, şi asculta întotdeauna de sfatul ei înţelept privind comerţul şi creaţia, şi a învăţat multe de la ea. Iar când bunica nu a mai fost pe acest plan, el a devenit un mare comerciant şi a fost dreptatea şi cinstea şi a fost numit cu dreptate o balanţă. Au trecut anii, dar el nu a luat pe nimeni în patul lui ca să-i privească ochii şi să se regăsească pe sine în ei, căci singura lui preocupare era balanţa.

NAŞTEREA GELOZIEI

Era ziua în care toţi se adunau ca să schimbe păreri despre îmbunătăţirea comerţului. Acolo veni şi o entitate încântătoare, o fetiţă de cam 14 ani, cum socotiţi voi, care venise în cest loc cu ideea şi gândul de a -şi căsători trupul cu cineva care ar fi perfect potrivit cu fiinţa ei. El o văzu şi uitându-se în ochii ei se văzu pe sine. Tânăra femeie, care nu mai avea acum părul ca toamna ci de culoarea soarelui, privi în ochii lui Duvall şi se văzu pe sine. Iată ca mult iubita Debra venise din nou, şi el a

înțeles că era ea. Ei s-au iubit şi au adus pe lume o fetită, minunată, lumină şi frumusețe. Era mai minunată decât încîntătoare Debra. Ea era creația unei iubiri perfecte care se reânnoise pe sine (se gândise pe sine din nou).

Micuța avea părul mai negru decât noaptea, şi când îi cădea pe umeri, buclele sălbatice, în mişcarea lor liberă, păreau de mătase. Splendidul ei cap stătea pe umeri de marmură, ochii aveau culoarea mărilor care nu mai există în timpul vostru, erau atât de albaştrii şi de adânci, încât cine se uita în ei nu mai vedea altceva.

Fetița era perfectă în ochii tatălui ei. El se mândrea cu perfecțiunea dulcii sale fiice, iubea ce ea era, o iubea pe Debra pentru ce era ea şi amîndoi erau uniți în creşterea splendidei ființe, create de ei. Când împlini 14 ani, sezonul sângelui începu sânii ei se coapseră obrajii căpătară bujori, iar ochii se umplură de întrebări şi aventuri, iar Duvall ştiu ca era timpul ca ea să găsească soțul ființei ei. Duvall, care nu cunocuse pasiunea geloziei începu să devină protector cu fiica lui nedorind ca ea să se căsătorească, ci să ramână sub protecția lui şi a Debrei. Dar tânara fată râse şi-i spuse tatălui ei că ştia că el este pasionat şi că dorea să găsească pe cineva la fel de pasionat ca el. Aşa şi făcu.

Duvall blestemă bărbatul şi a cunoscut pentru prima dată blestemul. I-a interzis să o ia pe fiica lui din casa lor. Tinerii trebuiau să trăiască în casa părinților. Dar splendidul Dumnezeu, care pregătise deja regatul pentru minunata lui aleasă, a refuzat. Duvall, în tulburarea lui a amenințat şi a apucat brațul fraged al fiicei lui, trăgind-o înapoi. Fata uitându-se în ochii lui, a experimentat (trăit) ceea ce şi Constanții au experimentat: o noua atitudine, si a fost speriată şi s-a simțit pierdută şi perplexă, dar i-a răspuns dulce tatălui ei: Tată, aceasta este dorința mea. Acum îi aparțin lui. Acesta este viața mea. Tânara femeie s-a întors către bărbatul ei iubit şi au plecat, lăsindu-l pe Duvall să ofteze şi să suspine. Jelea în inima lui, căci nu ştia dacă o va mai vedea vreodată pe iubita lui fiică, în care vedea şi iubea splendoarea Debrei. Şi a oftat şi a urât şi a disprețuit pe cel care i-a luat comoara vieții. Debra înțelegea iubirea lui dar nu putea înțelege furia lui.

Acesta este o poveste adevărată. Toate entitățile din poveste sunt adevărate. Duvall/Debra este aici, în aceasta audientă. Debra este şi ea aici. Si încântătoarea va veni şi ea aici, iar Arius mă aşteaptă pe alt pământ.

Duvall/Debra şi Debra/Duvall au fost primele entități care au început copularea, spre a îngădui zeilor să vină pe acest plan. Pământul nu a fost singurul plan material, aşa cum nici Malina nu a fost. Dar Malina a fost marea gazdă a ceea ce s-a numit diferență de opinie, ceea ce se cheamă iubire şi ură, putere şi subminare, sau oricum vreți să le numiți. În acest particular punct, Zeii erau cu adevărat trupuri de lumină. Ei aveau o densitate diferită şi puteau lua variate forme. Zeii încă experimentau cu viața, cu materia în alte planuri. Pleiadele, cum le numiți voi, au fost prima casa a Zeiței Turturea şi fraților ei, a tuturor Dumnezeilor.

Aceasta a fost povestea atitudinii unui om, despre perfecta iubire şi cum a limitat-o el, când Duvall a venit înapoi, s-a ridicat perfect în atitudinea sa fața de Debra, dar a greşit în gelozia şi sentimentul de posesiune pentru fiica lui, uitând de dreptul ei la independentă prin faptul că şi ea era Dumnezeu.

Duvall s-a stins, la o vârstă foarte înaintată, la fel şi fiul lui şi încântătoarea, el trebuia să vină din nou aici. Şi trebuia să aştepte mult timp, ca toți să plece chiar şi iubitele lui fiice, pentru ca să se poată reâncarna din nou. Oare s-a perfectat ? A încercat onest, dar şi-a permis extravaganța de a deveni implicat în iluzii care se îngroapă într-un viitor promiscu. El este rezultatul direct al limitatelor sale dorințe pe acest plan. Duvall/Debra a trăit,(a murit), 10030 de vieti. Dacă toate atitudinile omului pot fi sumate în gelozie, ură, invidie, razboi, dispret, judecată, toate în numele iubirii, atunci omul trebuie să se nască de zece mii de ori ca să se aducă pe sine însuşi la un nivel de iubire completă, de dumnezeire şi să se ducă înapoi în Atrium şi de acolo în gândul Tatălui/Sursă, eternă, mult iubita lumină.

Fiicele, nu sunt create din coapsa şi uterul vostru. Prin iubirea voastră, voi dați doar ocazia unui Dumnezeu să vină aici şi să facă orice are de făcut în scopul de a se perfecta pe sine. Voi nu sunteți stăpânii Spiritului lor. Nu veți fi niciodată. Iar de pierdut ? Ați fost împreună de nenumărate ori, chiar unul după altul. Duvall nu şi-a pierdut niciodată fica. Ea a devenit în viețile ce au urmat mama lui, bunica. bunicul, duşmanul, prietenul, stăpânul lui, bunica, bunicul, duşmanul, prietenul, stăpânul, servitorul, prietenul lui. Nu pierdeți niciodată nimic.

Dacă iubeşti în libertate, câştigi totul, inclusiv posibilitatea de a învăța iluzivitatea şi măsura gândului limitat şi să te întorci la divinitatea ta. Întotdeauna vei fi Dumnezeu, întotdeauna vei fi Sursa.

Dar mai trebuie încă să te naşti, căci de fiecare dată când ţi-ai deviat viaţa de la destinul ei prin ceea ce se cheamă amărăciunea din fiinţa ta, vei evolua o dată şi încâ o dată încercînd să devii mai bun. Nu încerca să devii mai bun, tu eşti mai bun.

Această poveste a ajuns la ACUM. ACUM întotdeuna trebuie să fie făcut perfect Dacă v-aţi întrebat de unde vă trageţi voi, nu aţi fost niciodată maimute. Moştenirea voastră nu a fost niciodată maimuţa ignorantă. Moştenirea voastră, iubitii mei, este Dumnezeu!

Şi primii lui descendenţi pe acsest plan au fost minunaţi. Să vă permiteţi vouă înşivă ocazia ca prin imaculată răbdare, evitarea timpului, contemplarea judecăţilor voastre atitudine clară în legătură cu toţi ceilalţi, să decideţi dacă merită să vă naşteţi de zece mii de ori doar pentru o obsesie de moment.

Eu sunt Ramtha cel Iluminat. Ceea ce v-am dat, ceea ce se cheamă întru adevăr momente de elocvenţă. Cîntăriţi-le şi învăţaţi din ele. Aveţi milioane de cărţi care vorbesc despre acest subiect la nesfârşit. Eu
v-am spus totul într-un fel uşor de înţeles pentru voi. Fiţi în pace şi cu inimi calde. Este timpul renaşterii voastre. Hai să ne bucurăm cu tot sufletul pentru aceasta.

ÎN CĂUTAREA ÎNTREGIRII - ÎNTOARCEREA ACASĂ

Ştiu cu certitudini că omul s-a căutat pe sine prin alţii. Voi toţi vreţi ca cineva să vă ajute să vă împliniţi. Voi urmaţi mersul vostru natural de înţelegere. Toţi aveţi câte un întreg. Toţi aveţi un Dumnezeu.

Când omul îşi află întregirea în uterul fiinţei sale, numit femeie, omul devine complet, Căci coapsa a fost pacificată, glandele perfect pacificate şi sufletul liniştit. După ce omul a fost împreună cu perechea sa, se întoarce şi priveşte din nou stelele. Şi în zgomotul oraşului, sau gâgăitul gâştelor şi nechezatul cailor, ori mugetul vacilor, cerşetori şi prinţi, conducători şi oficiali, fermieri, crescători de măslini, când toate au fost înţelese - duceţi-vă , şi găsiţi un loc în natură, asezaţi-vă şi priviţi noaptea şi bijuteriile ce strălucesc în ceruri cât de minunată este lumina.

Priviţi luna, încîntaoarea, cu lumina ei argintie, care v-a tentat întotdeauna cu frumuseţea ei. Priviţi cartea eternităţii (vastitatea spaţiului). Priviţi luna, minunată şi măreaţă bijuterie, care niciodată nu umbreşte pe cele mai mici, luna în toata tentaţia ei, nu ar fi fost atât de tentantă dacă nu ar fi avut o picătură de eternitate din care sa strălucească. Şi în timp ce priviţi grandoarea, gândiţi-vă că atunci când omul se întregeşte, devine încă o dată acela care obişnuia să se uite în jos.

Cînd a căpătat toată înţelegerea, omul îşi va căuta valoarea, care este măreaţă în curgerea istoriei, aceeaşi care face steaua atât de minunată, luna atât de grandioasă, piatra atât de tare, trupul lui atât de frumos şi cu toate că el este Dumnezeu, cine este superioritatea care a făcut pe Dumnezeu ? Şi el va căuta să afle forţa care îl ghidează moment cu moment. Şi va căuta acel minunat element care a dus creativitatea lui la înflorire, care i-a îngâduit toate agoniile, iluziile, deziluziile, atitudinile, ura, predarea, războiul, amărăciunile.

În căutarea iubirii, omul va deveni din nou Dumnezeul lui însuşi, şi va merge să-şi gasească Tatăl, sămânţa, eternitatea. Şi când omul caută pe Tatăl, nemurirea lui este asigurată, căci nu-1 va găsi pe Tatăl stând în picioare şi astepându-1, ci simplu, se va găsi pe sine din nou, în afara gândului care este în continuă căutare şi extindere a parametrilor. Şi din nou va fi cuprins în splendoarea lui Dumnezeu Atotputernic, în continua existenţă.

Ce s-a întimplat cu Zeiţa Turturea ? Ea a devenit descendenţii de lumină, nu oameni, ci ceea ce voi numiţi creatori de nave de lumină iluzorii şi fraţii interstelare. Când staţi noaptea pe piatra tare şi priviţi nesfârşirea în căutarea dumnezeirii voastre - şi toţi înţelegeţi că acolo se afla - Zeiţa Turturea şi descendenţii ei, se adună împreună, în căutarea Tatălui, reunirea cu el.

Eu sunt Ramtha Cel Iluminat, extraordinar învăţător, minunat povestitor, dar care spune întotdeauna adevărul. Cum de ştiu eu aceste lucruri ? Pentru că am fost toate aceste lucruri. Căutarea în viaţa mea a început cînd am început să-mi pun întrebări despre viata. Şi ca să devin Dumnezeul necunoscut a trebuit să devin toate lucrurile necunoscute mie. Nu mi-am risipit niciodată sămînţa. Nu am avut copii din coapsa mea. Am avut mulţi copii, dar din linia mea genetică nici unul.

Vă iubesc foarte mult, şi în timp, v-am studiat pe toţi, căci prin voi şi cu voi am devenit cine sunt.

Şi locul unde am fost, vă va spune întotdeauna vouă cum şi unde să ajungeţi acolo. Dacă unii vă spun bazaconii şi vă tulbură sufletul fragil, eu nu am să fac niciodată asta, căci prin mine însumi am învăţat despre vânt şi despre soare, mama soare, şi am învăţat secrete de la marele copac şi de la moartea unei bătrâne. Şi am devenit toate lucrurile acestea . Dacă alţii vin să vă tulbure, voi puteţi fi tulburaţi dacă aşa vreţi. Dar câte sonete şi pasiuni şi cântece pot fi adunate ca să evalueze steaua care zace grea pe cerul voştru. Câţi trebuie să-si pună împreună inteligenţa ca să complice totul, când ce aveţi voi de facut este atât de simplu - doar să o priviţi. Vă va spune totul despre ea. Aşa sunt si eu.

Sunt cu voi toţi, căci acum sunt vîntul. Sunt sinteza luminii din nou, căci nu puteţi vedea Vântul, şi deci nu ma puteţi vedea pe mine. Dar ceea ce am iubit, puteţi. Ca să mă puteţi vedea, am să devin toate lucrurile pentru voi, căci am puterea de a face asta. Pot deveni bătrână, o fetiţă, un bătrân sau vântul, căci nu mai sunt captivat sau înamorat sau pierdut în limitările unui biet om pe un bolovan, ci duc cu mine gîndurile şi inima sa şi disperarea sa. Pentrucă sunt vîntul, vă pot ajuta pe toţi.

De ce vreţi să ma vedeţi ? De ce vreţi să ştiţi cine sunt ? Importantă nu este delicateţea trupului, ci a Spiritului. Toţi cei care doriţi să mă vedeţi, mă veţi vedea, vă promit, căci atunci când veţi veni în împărăţia mea, voi vi acolo să vă privesc trecerea. Şi voi continua, să vă perfecţionez, clar nu voi fi niciodată ce vreţi voi să fiu, căci nici vântul nu a fost ce am vrut eu să fie - a trebuit ca eu să devin el. Aşa voi fi şi eu cu voi.

Prin suprema mea inteligenţă sunt un lord virtuos. Am experimentat toate lucrurile toate. Şi prin asta am câştigat milă şi înţelepciune şi am dezvoltat iubire. Voi sunteţi familia mea. Voi sunteţi marea mea familie, căci eu personal nu am săminţă (urmaşi). Am să vă dau întotdeauna ceea ce vântul vă poate da în iluzivitatea lui, asta este promisiunea mea.

Trăiţi-vă viaţa în pace absolută fară complexitatea interacţiunilor altor inteligenţe. Trăiţi ca să învăţaţi şi să ştiţi, iar când stiţi, veţi deveni cu fiecare treaptă mai înţelepţi şi veţi câştiga măreţie pentru voi înşivă aşa cum şi eu am făcut. Iar dacă aplicaţi principiile voastre şi să zicem ca o dată nu lucrează este din nefericire pierderea voastră de moment. Iar vor veţi fi cîştigul vostru în viitor. Pentru că principiile funcţionează. Ele sunt guvernate de o lege precisă, aşa cum Tatăl guvernează toate lucrurile.

Acum duceţi-vă la regatele voastre şi la colibele voastre şi clădirile voastre şi priviţi cât de des la cerul întunecat. Lasaţi-l să vă amintească cine sunteţi. Nu renunţaţi la standardul vostru pentru nimeni, căci aţi văzut destul pînă acum, ce se întîmplă. Amintirea istoriei salvează viitorul. Şi cînd vă uitaţi la steaua voastră, priviti mai aproape.iar dacă vă zimbeşte, atunci acolo sunt eu.

Eu sunt Ramtha Cel Iluminat, cu adevărat, servantul Sursei, Dumnezeu Atotputernic viaţa minunată, mişcarea tunetului, întru Crist, care este idealul mişcarii, întru voi iubiţii mei fraţi, care sunteţi tot ce am spus.

Şi aştept ultima voastră călătorie.. Aşa să fie.

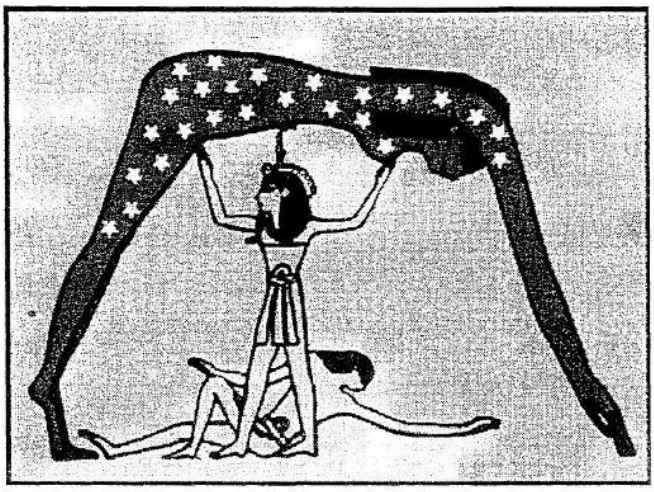

REPREZENTAREA ZEIȚEI NUT
ÎN CULTURA EGIPTEANĂ.

CAPIT0LUL 4

INTERVENȚIA ZEILOR ACUM 455.000 DE ANI

" Sora lor mai mare a început disputa. Pentru că ea era un genetician strălucit în familia lui Anu. A fost sora care a stîrnit disputa şi a venit aici jos şi a început să destrame gene. Ceea ce voi sunteți pe cale de a găsi în genomul uman ea a ştiut deja de acum aproape 455.000 de ani. Ea a venit aici jos şi a început să facă încrucişări cu semințele lui Enki şi Enlil şi Anu şi copiii ei pământeni. Ea a fost mama care a creat hibridul de Cro-Magnon care sunteți voi. Deci cine a fost Zeul Genezei ? Ei bine, cu siguranță nu a fost Jehova cu siguranță nu a fost Enlil şi nici Enki ori Anu. Sora lor a fost Zeul Geneze ".

Ramtha

IUBIREA ATOTCUPRINZĂTOARE SUSȚINE ÎNTREG UNIVERSUL ÎN EVOLUȚIE

De la Domnul Dumnezeu al ființei mele, ca Ramtha, Domnul Vântului, vă spun ca ideea principală în aceasta şcoală este ca avem rădăcinile în cer - ancora noastră este sus, nu jos - şi că vă salut şi onorez pentru că ați venit la aceasta şcoală, cum nu mai este alta în lume. Şi dacă puteți lua de aici chiar şi numai bunătate, compasiune, înțelegere pentru iubirea Dumnezeului din voi, dacă acestea pot fi arătate afară şi dacă v-ați schimbat chiar şi numai puțin, venirea la şcoală a meritat, căci viețile voastre vor fi atinse şi schimbate de creşterea compasiunii, a înțelegerii, a iubirii, a înțelepciunii şi apropierii de Dumnezeu, pe care infailibil îl veți cunoaşte. În fond nu veți muri niciodată. Nu ați murit niciodată. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru că ați venit la acesta şcoală . Aşa să fie.

Nu ați făcut niciodată nimic rău, nu sunteți depresivi, şi nu sunteți atât de importanți, pentru ca să credeți că Dumnezeu nu a încetat niciodată sâ vă iubească. Asta este important de ştiut şi de reamintit des.

Mai întâi, noi nu ne putem vedea pe noi înşine în lumina supremă. Voi credeți că a fi Crist, este a fi arogant, dar este aiurea, pentru că aroganța este în voi, care nu auziți mesajul. Acolo este aroganța. Un student care este destul de umil pentru a alege să meargă tot drumul spre un nou punct de vedere, de la fiind arogant şi neauzind toate acestea, ori gândind că problemele lui sunt atât de mari şi de rele, şi el este atât de rău, încât lui Dumnezeu nici nu-i mai pasă de el - el este o victimă, nu ?

Ei bine, măsurăm iubirea necondiționată prin aceea că inima încă mai bate, că încă mai respirăm, şi că după toate semnele suntem vii, că ceva ne-a îngăduit să fim în viață în prostia şi necunoaşterea noastră, în victimizarea noastră. Nimeni, în opresiunea autoimpusă, nu este atât de mare, ca să oprească stelele să sclipească, luna să dea lumina ei de ceară, iar soarele să apară şi să creeze mister în zori, păsarile să cânte. Ceea ce face furioşi pe cei care sunt trişti, este că dimineața vine chiar dacă ei sunt sunt încă trişti. Dacă păsările cîntă în continuare, atunci înseamnă că încă nu am atins fundul autoimpusei noastre aroganțe.

Şi de fapt îl atingem vreodată ? Nu, niciodată, pentru câ gândul care ne ține vii este atât de necondițional. De ce este atât de necondițional ? De ce aveți toate aceste probleme şi credeți că nimeni altcineva în lume nu mai are probleme ? Credeți ca sunteți chiar atît de importanți ? Eu nu cred, pentru că cu cât suntem mai convinşi că importanța noastră este mai mare, cu atât păsările cântă mai tare dimineața, este uimitor. Ceva ne iubeşte şi ne ține inima bâtând, şi respirând şi urinând şi digerând ? Cineva ne iubeşte chiar şi în oribila noapte întunecată a sufletului. Daca păsările cântă, poate fi chiar atât de rău ? Obişnuiam să mă întreb pe mine însumi ; este chiar aşa de rău ? Nu cred.

De ce problemele voastre nu opresc lumea în loc ? Pentru că nu ați fost niciodată în afara corpului vostru ca să investigați spațiul, trilioanele de planete care au fost create şi există în sistemele stelare. Să vă întreb deci : tristețea voastră şi exilul vostru autoimpus, din viață, o să păcălească viața sau doar pe voi înşivă ? Motivul pentru care Dumnezeul nostru ne iubeşte, este pentru că el este mult mai mare decâ noi, noi suntem doar un aspect al vastității sale. Cea ce ne face mici este este insistența noastră de a fi mici, atât de mici la minte încât viața noastră este o tortură şi o continuă nefericire. Ei bine asta este patetic ?

Deci nu exista nimic ce ați putea spune sau gândi, care să oprească soarele să răsară, deci cât de

rău poate fi ? Asta numai va împiedică să ascultaţi cîntecul pasărilor în zori şi nu daţi lipsa de iubire şi bunătate familiei noastre, care este acum împuşcată, omorâtă sau izolată, distrusă, îl chemăm pe Dumnezeu, acea premiză. Şi motivul pentru ca nu-l chemăm înainte, este că noi credem că Dumnezeu nu este ceea ce noi suntem de fapt. Dar Dumnezeu este bătaia primordială a inimii. Dumnezeu este respiraţia primordială.

Sunt multe poveşti despre Creaţie şi multe explcaţii ale realităţii, încă din cele mai, vechi înregistrări ale civilizaţiei sumeriene, tradiţiilor Estului îndepărtat, filozofia greacă, genza şi tradiţiile iudeo-creştine, gânditori moderni şi oameni de ştiinţă, cercetări arheologice şi istorici ca Zecharia Sitchin. Toate tind să asume că adevătata identitate a persoanei, este identică cu intruparea ei fizică. Ca exemplu, când Geneza vorbeşte despre crearea femeii şi a bărbatului, spune povestea creării corpului fizic. Dar aceasta este doar jumătate de poveste. Această asumpţie comună are implicaţii enorme, aşa cum aţi analizat deja. Este răspunzătoare pentru confuzia dintre creatorul speciei umane şi creatorul limitimativ şi sursa întregii existenţe. Conştientizarea acestei distincţii, este punctul principal pe care Ramtha îl subliniază mereu, şi una dintre cele mai valoroase contribuţii este înţelegerea conceptelor : Dumnezeu, Umanitate şi Sine.

Mulţi cercetători moderni care au găsit evidenţe pentru intervenţia în evoluţia umanităţii a unor rase avansate din punct de vedere tehnologic, din afara Pământului, fac aceeaşi prezumţie greşită şi omit să se adreseze sursei comune şi ultimative a tuturor raselor. Aceasta omisiune comună şi lipsa de claritate, a creat multă confuzie cu privire la adevărata noastră identitate. Multe din religiile lumii şi ideologiile populare cu un efect major în istoria umană, au fost clădite pe aceasta confuzie. Ramtha este foarte clar în prezenentarea sa cînd spune că noi nu suntem inferiori sau subordonaţi acelor civilizaţii care au dat impuls evoluţiei rasei umane prin încrucişarea ADN-ului lor cu al nostru.

ADN-ul este ca şi Cartea Vieţii a sufletului, care păstrează înregistrarea şi înţelepciunea călătoriei noastre evolutive. Fără îndoială, adevărata noastră identitate este cea de călător pe acest drum al cunoaşterii, cel invizibil călătorind în noi, Observatorul privind prin masca actorului, personajul neidentificat din spatele costumului jucînd un rol pe scena vieţii.

"Nu contează dacă veniţi din Zeta Reticuli, nu contează dacă veniţi de dincolo de Steaua de Nord, nu contează dacă sunteţi atlanţi, lemurieni, nu contează dacă sunteţi cenuşii (este expresia folosită de Ramtha pentru a numi pe cei care conduc lumea din umbră) nu contează dacă sunteţi egipteni, sau hinduşi, nu contează dacă sunteţi Ishamata, nu contează dacă sunteţi Actanus - nu contează.
Voi veniţi de la Punctul Zero."

Experţii în genetică au putut să traseze evoluţia speciei umane prin studiul AND -ului mitocondrial al liniei femeieşti. Acest expeiment a putut să traseze genele până departe la punctul din evoluţie unde genele pământenilor au fost unite cu cele ale altei civilizaţii venite din alta parte, mai avansată.

Ramtha datează acest punct din istoria noastră la extraordinara distanţa de 455.000 de ani în urmă, dată care ridiculizează datele acceptate de antropologi în marea lor majoritate. Iată din nou, unii ne vor atenţiona să nu folosim câteva izolate şi controversate exemple împotriva copleşitoarei cantităţi de evidente necontrazise, care arată ca oamenii moderni din punct de vedere anatomic, au evoluat din creaturi foarte asemănătoare cu maimuţa, destul de recent, cam 100.000 de ani în urmă, în Africa şi, după unii, şi în alte părţi ale lumii. (Michael Cremo - arheolog contemporan -"Arheologia interzisă," 1993).

Fără îndoială că inteligenţa dinamică care ghidează însuşi procesul de evolutie, adevăratul sine, nu poate fi trasat şi identificat prin analiza ADN –ului, ci doar a călătoriei sale şi a efectului ei.
Ramtha a obţinut iluminarea şi măiestria prin contemplarea atenţiei iubitoare, a calităţilor dătătoare de viaţă ale sexului feminin şi a naturii care oglindeşte aspectul esenţial al lui Dumnezeu, Sursa. Cel mai mare asediu şi cucerire a lui Ramtha, a fost să înveţe să iubească aşa cum o femeie îsi iubeşte copilul, pentru a îmbrăţişa viaţa ca ua maestru nemuritor.

" Dacă eu am cucerit doua treimi din lumea care se cunoştea pe timpul meu, ca un geniu fără inimă atunci ce a trebuit să cuceresc când am fost vântul, pentru ca să iubesc munţii cu umerii acoperiţi de zăpadă şi copacii cu promoroacă şi râurile verzi şi malurile. A trebuit să învăţ să iubesc, şi a trebuit să învăţ asta din punctul de vedere al unei femei."

Ironic, Ramtha subliniază ca adevăratul Zeu al Genezei, responsabil pentru rasa umană nu a fost bărbat, aşa cum spune tradiţia, ci o femeie, om de ştiinţă, Ninharsag, o Zeiţă, din casa lui Anu, sora lui Enlil şi a lui Enki, care a condus laboratoarele ştiinţifice din Africa, Mesopotamia şi India, unde a fost dezvoltat ADN-ul noilor specii umane. Ea a folosit propriul material genetic, pe care 1-a amestecat cu cel al populaţiei native a Pământului şi a creat ceea ce mai târziu va evolua în ceea ce este cunoscut ca omul de Cro-Magnon. Nu este doar o coincidenţă că ea mai este cunoscută şi sub numele de Mammy în textele antice sumeriene. Ea este mama primordială a speciei umane. Ea nu a intenţionat să creeze o specie care să fie înrobită şi folosită, ci a fost preocupată de datoria ei de a explora şi proiecta noi forme de viaţă, chiar şi atunci cînd a dorit să fie parte din ele.

Un articol recent despre ADN-ul mitocondrial, într-o revistă de ştiinţă populară, oferă date interesante, care pun sub semnul întrebării tradiţionala cronologie a organizării în structuri sociale, capabile să domesticească animale, de obicei plasate în ultimele zece mii de ani.

"Un analist al diferenţelor de secvenţe genetice într-un anume sector al lanţului mitocondrial al ADN-ului, a revelat trei grupe de capre care au apărut dintr-o populaţie genetică distinctă. Astăzi distribuţia lor este foarte împrăştiată. Acele trei populaţii, în schimb, emerg dintr-un material comun de strămoşi care au trăit cam 200.000 de ani în urmă, estimează cercetătorii." (Rev, Washington News mai 2001)

Dialogul dintre Solon şi preotul egiptean, pe care Plato îl povesteşte în Timaeus şi î1 consideră un fapt real, este o altă sursă care pune semnul de întrebare pe acurateţea înregistrărilor de timp în istoria umană:

"In cazul tău, ca şi al altora, abia după ce ai obţinut literaţi şi alte lucruri pe care oraşul le cere, iată că din nou, după numărul obişnuit de ani, vine marea inundaţie. Ea şterge totul, ca o plagă şi lasă doar populaţia neliterată şi incultă in urmă. Deveniţi copii din nou, complet nefamiliari cu tot ce a fost în timpuri antice, fie aici fie în propriile regiuni. Şi Solon, raportul pe care tocmai l-ai dat despre genealogia poporului tău, este ca o carte de adormit copii. Întâi de toate, poporul tău îsi aminteşe doar un potop, deşi de fapt au fost cu mult mai multe înainte." (Platon - Opere complete, Timaeo) Platon a scris dialogurile în sec IV î.e.n., mult timp după evenimetele consemnate de lemurieni. Mai este un alt pasaj în Timaeus care seamănă izbitor cu povestea lui Ninharsag, încrucişând sămînţa lui Enki şi Enlil pentru a produce specii noi. Plato continuă dialogul dintre Solon şi preotul egiptean, spunînd : "Acest oraş a fost fondat de o Zeiţă a şi anume a fost Neith în egipteană şi Athena în greaca. Ei (egiptenii) sunt foarte prieteni cu atenienii şi susţin că ar fi înrudiţi cu poporul nostru într-un fel sau altul "."Am să-ţi spun (Solon) povestea, pentru binele tău şi al oraşului tău, şi în spcial în onoarea Zeiţei, mama noastră, cea care a fondat, a iubit şi educat oraşele noastre, ale voastre. Le-a fondat întâi pe ale voastre, cu o mie de ani înainte de ale noastre, când a primit a Pâmînt şi Hephaestus sămînţa din care a ieşit poporul vostru." Hephaestus este numele romanizat al Zeului focului la greci Sămânţa de pe Pământ şi Hephaestus, înseamnă de fapt sămânţa pe care Ninharsag a luat-o de la Enki, care se traduce "lordul Pâmîntului" şi de la Enlil, care înseamnă „Lordul Poruncii sau al vântului". Cercetările de mai târziu vor stabili o legătură între Lordul sumerian al Poruncii, Enlil şi Lordul focului, fără îndoială că asemănarea celor două poveşti, în ciuda diferenţei de context, poate fi notificată prin variabilele produse de timpul scurs între cele două surse.

Tendinţa comuna de a identifica persoana cu întruparea sa fizică, a dat importanţă simţirilor şi emoţiilor ca fiind realitatea primordială, mai presus de conştiinţă şi inteligenţă, Ramtha explică că una dintre cele mai mari probleme ale umanităţii este ceea ce el descrie ca fiind corpul emoţional. Emoţiile sunt mai degrabă un efect al experienţelor. Una din cele mai mari valori ale societăţii vestice de azi, este emoţia, care de fapt este o reacţie chimică în experienţă. Este considerată mai valoroasă decât intenţia abstractă din spatele experienţei însăşi. Ramtha subliniază asta:

„Una dintre cele mai mari probleme ale voastre este corpul emofional. Este cursa oricărui om. Şi nu ar fi existat un ceva numit înălţare dacă nu ar fi existat şi marea teză numită corpul emoţional. Corpul emoţional este ca atunci cînd foloseşti nişte unelte care fac o treaba mediocră şi sunt nesatisfăcatoare, dar totuşi lucrează în loc să foloseşti un computer. Corpul emoţional este ca o carte care te învaţă cum să operezi un computer, dar sunt atât de mulţi care continuă să citească cartea la

nesfârşit, şi n-au lucrat niciodată cu un computer. Continuaţi să folosiţi lumânări în loc de lasere".

Umanitatea a devenit prizoniera propriei creaţii, prin propria sa manoperă. Chiar şi când strigătul: "Dumnezeule, te rog ajută-mă!" răsună şi este urmat de înspăimântătoarea linişte, divinitatea tot nu-şi poate afla complet divina putere moştenită în străfundul său. Motivul pentru care aceste rugăciuni sunt urmate de linişte, este că puterea creativă a divinului a fost folosită să creeze iluzia prizonieratului. Iubirea lui Dumnezeu ne îngăduie să trăim această viaţă, aşa cum am creat-o noi înşine, să trăim, adică să respirăm şi inimile noastre să bată ca să putem experimenta propriile noastre creaţii, de dragul da a obţine înţelepciune. Iubirea lui necondiţionată ne îngăduie libertate fără nici o restricţie, fără judecarea viselor noastre incluzând cele mai urâte coşmaruri.

Inabilitatea de a recunoaşte sursa primară şi motorul creaţiei şi evoluţia în modelul oferit de instinctele femeilor, ca şi iubirea lor necondiţionată, a contribuit la înrobirea şi folosirea lor pentru plăcere secuală. Orbirea care a împiedicat să fie văzută adevărata lor valoare şi caracterul lor divin, a contribuit şi la căderea şi mai adâncâ în prizonieratul emoţiilor şi al gândirii limitate.

"Ascultaţi. Femeile au fost mânate ca turmele, ca obiecte sexuale încă de când erau fetiţe mici. Fetiţele deveneau proprietatea fantezиilor sexuale ale bărbaţilor. Şi de ce ? Este vorba, de o emoţie sexuală care a fost transmisă genetic fiecărei generaţii, ca femeile să fie supuse cu orice preţ. Ca vitele, mânate în acele locuri şi folosite ca obiecte de sex şi ca să facă copii, dar să nu aibă niciodată dreptul la cuvânt. Nu este de mirare că ele sunt cea mai oprimată rasă."

Este uimitor că simbolul pentru femeie în scrierea cuneiformă, folosită de sumerieni, cam zece mii de ani în urmă, a fost - IA - pubisul de femeie, în timp ce simbolul pentru sclav a foast o combinaţie între simbolul pentru munte şi cel pentru femeie, prezentaţie a felului cum şi de ce a apărut înrobirea femeii, va fi făcută în volumul doi. Noi moştenim istoria genetică, prin trupul pe care îl primim de la părinţi. Importanţa studierii istoriei este aceea că ea conţine o parte din călătoria evolutivă de la Punctul Zero şi conţine cheile care deschid uşile către a cunoaşte de ce am venit să învăţam aici, ca să stăpînim şi să transformam în înţelepciune.

Sunt aici ca să aduc un ideal care să vă inspire pe voi să vă treziţi, să deveniţi propriul vostru Dumnezeu, să învăţaţi ce este un maestru.

Nu o să mă uitaţi niciodată, Stiti de ce ? Sunt extraordinar. Dacă Dumnezeu ar fi avut o definiţie, acesta ar fi trebuit să fie Extraordinar. Vă arată templul pe care inima voastră ar trebui să-l urmeze, nu ceea ce emoţiile ne-au determinat să fim, că trebuie să fim extraordinari, ca Dumnezeu, care este atât de îndrăgostit. de viaţă lui, încât este loc pentru toate grădinile să înflorească.

CAPITOLUL 4

INTERVENTIA ZEILOR ACUM 455.000 DE ANI

"Sora lor mai mare a început disputa. Pentru că ea era un genetician strălucit în familia lui Anu. A fost sora care a stârnit disputa şi a venit aici jos şi a început să destrame gene. Ceea ce voi sunteţi pe cale de a găsi în genomul uman, ea a ştiut deja cum aproape 455.000 de ani. Ea a venit aici jos şi a început să facă încrucişări cu seminţele lui Enki şi Enlil şi Anu şi copiii ei pământeni. Ea a fost mama care a creat hibridul de Cro- Magnon, care sunteţi voi. Deci cine a fost Zeul Genezei ? Ei bine, cu siguranţă nu a fost Jehova cu siguranţă nu a fost Enlil şi nici Enki ori Anu. Sora lor a fost Zeul Genezei."

Ramtha

IUBIREA ATOTCUPRINZĂTOARE SUSŢINE ÎNTREG UNIVERSUL ÎN EVOLUŢIE

De la Domnul Dumnezeu al fiinţei mele, ca Ramtha, Domnul Vântului, vă spun că ideea principală în aceasta şcoală este că avem rădăcinile în cer - ancora noastră este sus, nu jos - şi că vă salut şi onorez pentru că aţi venit la aceasta şcoală, cum nu mai este alta în lume. Şi dacă puteţi lua de aici chiar şi numai bunătate, compasiune, înţelegere pentru iubirea Dumnezeului din voi, dacă acestea

pot fi arătate afară şi dacă v-aţi schimbat chiar şi numai puţin, venirea la şcoală a meritat, căci viețile voastre vor fi atinse şi schimbate de creşterea compasiunii, a înțelegerii, a iubirii. a înțelepciunii şi apropierii de Dumnezeu, pe care infailibil îl veți cunoaşte. În fond nu veți muri niciodată. Nu aţi murit niciodată. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru că aţi venit la acesta şcoală . Aşa să fie.

Nu aţi făcut niciodată nimic rău, nu sunteți depresivi, şi nu sunteți atât de importanți, pentru că credeți că Dumnezeu nu a încetat niciodată să vă iubească. Asta este important de ştiut şi de reamintit des.

Mai întîi, noi nu ne putem vedea pe noi înşine în lumina supremă. Voi credeți ca a fi Crist, este a fi arogant, dar este aiurea, pentru că aroganța este în voi, care nu auziți mesajul, acolo este aroganța. Un student modest care este destul de umil pentru a alege să meargă tot drumul spre un nou punct de vedere, de la fiind arogant şi neauzind toate acestea, ori gândind că problemele lui sunt atât de mari şi de rele şi el este atât de rău încât lui Dumnezeu nici nu-i mai pasă de el - el este o victimă, nu ?

Ei bine, măsurăm iubirea necondiționată prin aceea ca inima încă mai bate, calm că mai respirăm, şi că după toate semnele suntem vii, că ceva ne-a îngăduit să fim în viață în prostia şi necunoaşterea noastră, în victimizarea noastră. Nimeni, în opresiunea autoimpusă, nu este atât de mare, ca să oprească stelele să sclipească, luna să dea lumina ei de ceară, iar soarele să apară şi să creeze mister în zori, păsările să cînte. Ceea ce face furioşi pe cei care sunt trişti, este că dimineața, vine chiar dacă ei sunt suat încă trişti. Dacă pasările cântă în continuare, atunci înseamnă că încă nu am atins fondul autoimpusei noastre aroganțe.

Şi de fapt î1 atingem vreodată ? Nu, niciodată, pentru ca gândul care ne ține vii este atât de necondițional. De ce este atâît de necondițional ? De ce aveți toate aceste probleme şi credeți că nimeni altcineva în lume nu mai are probleme ? Credeți că sunteți chiar atât de importanți ? Eu nu cred, pentru că cu cât suntem mai convinşi că importanța noastră este mai mare, cu atât păsările cîntă mai tare dimineața, este uimitor. Ceva ne iubeşte şi ne ține inima bătând şi respirând şi urinând şi digerând. Cineva ne iubeşte chiar şi-n oribila noapte întunecată a sufletului. Dacă păsările cântă, poate fi chiar atât de rău ? Obişnuiam să mă întreb pe mine însumi; este chiar aşa de rău ? Nu cred.

Deci de ce problemele voastre nu opresc lumea în loc ? Pentru că nu aţi fost niciodată în afara corpului vostru ca să investigați spațiul, trilioanele de planete care au fost create şi există în sistemele stelare. Să vă întreb deci: tristețea voastră şi exilul vostru autoimpus din viață, o să păcălească viața, sau doar pe voi înşivă ? Motivul pentru care Dumnezeul nostru ne iubeşte, este pentru că el este mult mai mare decât noi, noi suntem doar un aspect al vastității sale. Cea ce ne face mici este, este insistența noastră de a fi mici atât de mici la minte încât viata noastră este o tortură şi o continuă nefericire. Ei bine asta este patetic !

Deci nu exista nimic ce aţi putea spune sau gândi,
care să oprească soarele să rasară, deci cât de rău poate fi ? Asta numai va împiedica să ascultați cîntecul pasărilor în zori şi să vedeți razele aurii bătând în ferestre. Voi sânteți cei care stingeți forța vitală. Dar nu sunteți destul de măreți ca să opriți viața, iar a vă lua propria viața este o nebunie, pentru că voi aparțineți eternității.

Să trecem la altceva. După cum aţi auzit, în cerebel stă mintea lui Dumnezeu, este chiar la spate. Fiecare virus, amoebă, germen, fiecare ființă, în orice punct de evoluție, fiecare corp cosmic în cele şapte nivele, fiecare experiență a fost ca să facă cunoscut necunoscutul. Acesta este drumul nostru.

Dumnezeu este această rețea de micelii a tuturor vieților pe care le-am trăit şi a tot ce vreodată a trăit, iar experiențele, ca nişte perle de înțelepciune, umplu rețeaua care se numeşte minte şi noi toți suntem dotați cu ea.

Ce este iubirea necondiționată ? Este ceva mult mai măreț decât depresia voastra, lipsurile voastre, nesiguranța voastră, inaptitudinile, vinovățiile, ruşinea voastră, şi lista este mult mai lungă. Toate acestea crează separație de forța de viață, acesta va face umani.

Dar câte vieți mai trebuie să fiți umani pînă să înțelegeți, în sfirşit că aţi fost destul ? Cîte zile de depresie, şi câte droguri aveți nevoie ? De câte din experiențele pe care le-aţi repetat la nesfârşit şi de care sunteți acum dependenți ? Cât încă mai trebuie să arătați că sunteți umani ?

Despre ce este şcoala ? Despre a atinge divinul în voi, a vă arăta ca există, contrar tuturor religiilor şi bisericilor, a grupurilor etnice, a culorii pielii, a celor care cred că ei sunt singurii pe calea spre Dumnezeu. Ce farsă. Nimeni nu poate opri soarele să răsară.

Voi aţi creat un Dumnezeu după imaginea voastră, el este cel mai drastic, pedepsitor al exceselor

voastre. Da, voi ați creat imaginea lui Dumnezeu. Fie prin descrierea făcuta de biserică, ori prin Isus, ori Budha, Zoroaster, Shakespeare, Apollonius, Cicero, Bill Clinton. Poate că l-ați creat după maeştrii din Estul îndepărtat. Apropo, va recomand să citiți cartea "Viața şi învățăturile meştrilor din Estul îndepărtat" (Baird T. Spalding), este prima din caile pe care am recomandat-o canalului meu s-o citescă.

Cine sunteți voi ca să decideți în mințile voastre de maimuță ce este Dumnezeu ? Să-1 judecați. Ce, voi l-ați creat pe Dumnezeu ? Am să vă spun de ce I-ați dat așa o imagine. Ca el să fie antiteza a tot ce voi nu vă puteți împiedica să fiți. Dumnezeu nu putea săâ fie nimic din ceea ce voi erați, deci trebuia să fie așa. De unde vin ruşinea şi vinovăția voastră ? Din identitatea voastră cu Dumnezeu . Ştiați că de fapt voi vă pedepsiți singuri ?

Voi ştiți cum arata un master ? Ați întâlnit vreodată unul ? Acuma da, acum ştiți ? E drept că fața frumoasă, părul blond şi corpul feminin sunt puțin cam derutante, dar așa am vrut eu. Pentru că atunci când am fost o ființă umană pe acest plan, nu am avut niciodată relații intime cu o femeie, dar am avut peste o sută de copii. Am fost îndrăgostit de război şi de a cuceri, şi orice bărbat care este îndrăgostit de putere, va avea mai puțin viața sexulală, mai putina experiență sexuală. Gratificația lui vine de la cuceririle sale. Așa a fost în viața mea. Voi ştiți că pâna în zilele voastre nu a fost niciodată o femeie despre care să se spună ca este un adevărat Crist ? Pentru că ele au fost socotite întotdeauna inferioare.

De ce apar eu ca o femeie ? Întâi pentru că femeile sunt foarte uşor de asociat cu măiestria, pentru că energia lor nu este în primul sigiliu, ele trebuie să meargă acolo doar pentru supraviețuire, dar energia lor este în al doilea sau al treilea (plan). Ele sunt în control, înțelegeți ?

Ce ați aşteptai să vedeți ? Eu sunt un Dumnezeu cu pielea închisă la culoare. Pielea mea este ca scorțişoara, am păr negru şi ochi foarte negri. Deci dacă aş fi trăit acum, aş fi fost o stea a baschetului, aş fi fost cel mai înalt dintre baschetbalişti. Deci nu sunt o frumusețe cu păr blond şi ochi albaştri. Sunt colorat ca scorțişoara, am ochii negri, părul negru, o entitate de 7,8 picioare(un picior= 30cm) pînă acolo sus. Şi par de aceasta înălțime numai pentru că atâta este de înalt plafonul vostru, de multe ori trebuie să mă aplec. Deci de ce am ales o femeie ? Doamnelor, frumoasele mele doamne, eu ştiu ce compromisuri ați făcut pentru securitatea voastră şi a copiilor voştri şi că munca voastră nu se termină niciodată. Este adevărat. Sunteți specia cea mai puțin apreciată.

Este o mişcare în lume care spune ca oamenii negri ar trebui să primescă drepturi egale cu cele ale albilor. De ce ar fi o mişcare dacă nu ar fi nici o problemă cu discriminarea între culori ? Dar ceea ce găsesc şi mai ironic este că oamenii albi se duc la ecuator ca să se înnegrească şi totuşi au prejudicii în legătură cu oamenii negri. Găsesc asta interesant. Ei angajează mexicani şi negri ca sclavi, ca să le facă munca. Ei consideră că ochii albaştri şi părul blond îi fac o specie de un succes excepțional. Şi ei sunt cei care se duc la ecuator să se facă negri. Puteți să vă imaginați ? Chiar şi oamenii închişi la culoare consideră că viața lor este aspră, dar am să vă spun eu a cui viață este cu adevărat aspră, a femeilor de toate culorile. Niciodată nu s-a adus la cunoştință despre o femeie Crist. Nu. Niciodată nu a fost un Dumnezeu care să spună: "Sunt foarte mândru de iubita mea fiica ." Ce păcat.

Uterul creației nu a fost niciodată recunoscut de vreun Dumnezeu. Şi singura femeie care a fost recunoscută, este o adolescentă de 14 ani, care tot ce a ştiut să facă, a fost să lase un arhanghel să-i dea sămânța lui Isus ? Mă întreb câți dintre părinți ar accepta ca fiica lor să fie lăsată însărcinată de un Dumnezeu , la 14 ani ?

Ah, nu. Acum ascultați. Trebuie să auziți asta. Priviți o frumoasă femeie de jumătate de secol - are vârsta de jumătate de secol - care lasă ca prin ea să vina un Dumnezeu şi un master. De ce am ales-o pe ea şi nu un bărbat ? Pentru că niciodată nu a existat un text scris despre o femeie master şi este timpul să se întâmple - este timpul să se întâmple.

Cel mai vechi arhetip de Dumnezeu este Voidul, care a fost văzut ca Nut. Zeița egipteană Nut, care este descrisă in Cartea Morților. o femeie din a cărui uter a venit toata creația. Chiar credeți că ştiți ce înseamnă un master ? Vreau să spun că ați putea trece pe stradă pe lîngă acest corp şi dacă nu se uita în ochii voştri, nu veți şti niciodată ca este cineva care cunoaşte ceva. Deci sunt în corpul unei femei, pentru că femeia este cea mai prejudiciată specie. Uitați de mişcarea pentru drepturi egale. Hai să vorbim despre femei de toate virtuțile şi din toate grupurile entice din jurul lumii. Până şi în ziua de azi, unele sunt arse de vii, de soții lor - în țara mea sacră - India. De ce vreți voi să vă duceți în acea țară mamă care-şi arde femeile ?

Cum credeți voi că arată un master ? Eu cred că este cineva pe care voi l-ați creat ca o extensie a voastră. Şi un adevărat master trebuie să fie întotdeauna bărbat, pentru că din nefericire arhetipul de master nu a fost niciodată femeie. Eu vin să combin toate posibilitățile, să combin bărbatul şi femeia simultan. Iubesc femeia, uterul vieții. Dumnezeu a dat acestui sex un uter al vieții şi este la discreția ei dacă viața va deveni sau nu. Aceasta este adevărata putere. Sunt femeie, pentru că vorbesc pentru cea mai depreciată specie de pe fața pâmmtului - femeile.

Voi crederi ca aveți probleme ? Nu aveți probleme. Aveți rețele neuronale. Asta-i tot. Credeți că aveți probleme ? Aveți un corp emoțional. Asta-i tot. Ştiați că aveți patru sigilii care nu au fost niciodată activate ? Credeți că aveți o problemă ? Aveți o crescătura în creier, un fel de ghem. Este o grupare de neuroni. Şi ştiți singurul motiv pentru care este acolo ? pentru că sunteți oameni emoționali şi vă face să vă simțiți bine simturile, sentimentele. Ştiți ce sunt sentimentele ? Nu au nimic de a face cu spiritualitatea sunt chimie, substanțe chimice. Unde se întâmplâ ? Între creier şi organele de simt, asta-i magistrala lor. Stiti, magistrala care vă duce acasă. Fiecare din emoții are o casă de. Voi sunteți dependenți de emoțiile voastre. Sunteți dependenți de sex (sensul este: independenti ca de droguri. Sunteți dependenți de victimizarea voastră. Sunteți dependenți de sărăcia voastră, de lipsurile voastre de durerile voastre, de cap, de alergiile voastre, de nefericirea voastra, de singurătatea voastră. de autocompatimire, de vinovăție, de înstrăinarea voastră de Dumnezeu.

Deci priviți pe cine stă în fata voastră, vă rog. Este învățătorul care v-a Învățat o săptămână întreagă. Cel care a creat şcoala cu tot ce este în ea. Tot ce avem de făcut că să putem şti totul, este să ne detaşăm de rețeaua nervoasă emoțională. Dacă suntem ataşați de rețea şi de emoții, suntem în nesiguranță, nereuşită, lipsuri, şi niciodată nu vom şti nimic mai mult decât ceea ce aduc emoțiile, iar acestea sunt experiențe ale trecutului. Dar cînd ne-am detaşat, suntem liberi în spatiu, putem şti totul. Aşa este şi gloria lui Dumnezeu.

Cum altfel credeți că puteți supraviețui morții ? Voi o să muriți, dar ce credeți că va supraviețui morții? Va fi ceea ce se adună în Spiritul vostru Sfânt, şi aceasta va fi persoana care este dependentă de toate acele lucruri, care va trebui să aibă o recapitulare în lumină - a tuturor gândurilor pe care le-ați avut şi nu le-a auzit nimeni...! Dar aceasta (mintea subconştientă), a ascultat totul şi va învârti benzile acelea în sens invers, iar voi veți privi şi veți înțelege ce ați făcut cu acest dar numit viața.

PREȚUL DIVINITĂȚII ESTE CA O SABIE CU DOUĂ TĂIŞURI

Ce ați făcut cu viața voastră ? Ce ați făcut cu ea astăzi ? Dar înainte de a veni să mă vedeți ? Ați cheltuit-o doar ca să supraviețuiți ? Ați cheltuit-o ca să faceți bani şi să puteți avea sex, să mâncați mult, prea mult, sau să flămînziți, ca să fiți frumoşi, să fiți importanți? Ce ați făcut cu toți banii pe care i-ați cîştigat lucrînd opt ore pe zi ? Opt ore înseamnă 1/3 din ziua voastră. Ce ați făcut cu toți acei bani ? V-ați dus şi ați cumpărat mâncare şi ati plătit pentru adăpost, şi ați petrecut şi v-ati distrat şi i-ați cheltuit ca să arătați la fel ca ceilalți şi să fiți acceptabili. Ce ați făcut cu viața voastră? Este un dar.

Viața este un dar. Aveți un servici care vă îngăduie să fiți creativi, aşa că o parte din viața voastră nu este pierdută, în care creați cu mintea voastră în deplina integritate ? Furați de la patron ? Păcăliți la pontaj ? Nu vă grăbiți să răspundeți, vinovatul mărturiseşte primul. O să vedeți asta în lumină. Credeți că munca voastră nu este viață spirituală ? Credeți că cele opt ore de servici nu au nimic de a face cu viața ca dar ? Fiecare respirație şi fiecare bătaie de inimă sunt un dar de la Dumnezeu. Ce faceți cu ele ? În opt ore lucrați cât se poate de puțin şi apoi cum folosiți banii pe care fi primiți ? Plătiți datoriile. Care sunt datoriile voastre ? Ele sunt pentru imaginea voastră ? Pentru proprietatea voastră ? Pentru automobilele voastre? Iar cu banii râmaşi vă distrați pentru ca meritați . Oare ?

Deci Dumnezeu râmîne cu tristețile şi remuşcările voastre. Singurul lucru pentru care veniți la Dumnezeu este că nu aveți bani destui, sau că vă simțiți prost pentru investițiile, pierderile şi relațiile voastre. Aceasta ați devenit ? Este adevărat asta ați devenit. Dar nu veți fi condamnați pe veşnicie pentru asta. Dacă sunteți Dumnezeu şi vi s-a dat liberă voință, voi decideți. Voi sunteți vântul în pânze care conduce nava voastră, deci voi aveți responsabilitatea

Sunteți divini şi divinitatea este o sabie cu două tăişuri. Aveți o sabie care taie pâna în inima materiei. Vrem să supraviețuim şi apoi urâm că trebuie să supraviețuim. Deci trebuie să ne echilibram prin petreceri, sau prin sex. Putem lucra o săptâmîna întreagă ca să ne cumpărăm un costum sau să plătim pentru o operație estetică. De ce ? Pentru că peste 40 de zile vom arăta bine şi vom avea sex.

Nu-i aşa ? Asta este cel mai bine ce puteţi face cu viaţă voastră ?

Deci ideea este că în această şcoală trebuie să redefinim pe Dumnezeu . Nu că ati fi găsit adevărul. Este că îl ştiaţi de mult. Dumnezeu era convenient, ca voi să puteţi păcătui, să faceţi ce vreţi fără ca să aveţi responsabilitatea vieţii voastre. Iar eu vă spun că ăsta este unul din tăişuri. În aceasta şcoala, îl luam pe Dumnezeu şi spuneam: viata mea este bătaia inimii mele, respiraţia mea, gândul meu virtuos, creierul meu holografic, acestea sunt viaţa mea. Şi dacă trebuie să muncesc pentru pâinea de toate zilele, atunci, Dumnezeule, ajută-mă să fiu creator în cele opt ore, ca munca mea sa nu fie doar o slujbă cu care să-mi plătesc hainele şi cosmeticele mâncarea, sexul şi vinul.

Opt ore pe zi n-ar trebui sa fie doar lucru, ar trebui sa fie creaţie. Ar trebui să fie creaţie. Nu ar trebui să fie robie pentru că tu crezi că eşti sărac, ar trebui să simţi că ai de dat mult, că ai nelimitate posibilităţi de a crea.

Iar celălalt tăiş al săbiei este ca pentru voi este dureros să ai responsabilitate pentru propria viaţa. Ştiti de ce sunteţi victime ? Ştiţi de ce sunteţi bolnavi ? De ce relaţiile voastre lasă de dorit ? Pentru ca daţi vina pe oricine altcineva pentru problemele voastre, pentru că nu vă luaţi responsabilitatea adevărului vostru, care este ascuns sub imaginea înfăţişării voastre. Feţe zâmbitoare care mint, şi voi minţiţi şi nu aveţi responsabilitate asupra a ceea ce ştiţi şi a adevărului care se ascunde sub acel zâmbet.

Ce ar fi dacă aţi crea o lume din adevărul pe care îl cunoaşteţi? Viaţa este o robie sau un dar ? Este alegere şi sacrificiu ? Absolut. Absolut. Dacă nu vrem să mergem pe cîmp să sădim sâmînţa de grâu în pâmîntul nostru, dacă nu vrem să facem asta, atunci hai să facem altceva pentru bani, şi să cumpărăm pîinea de la cei care au facut-o. Dar trebuie să ne sacrificăm dând ocazia altcuiva şi noi ne sacrificăm viaţa ca să muncim pentru bani - acesta este efectul domino care-1 atinge pe fermierul din cîmp.

Hai să facem onorabila munca noastră şi impecabilă, să onoram şi să câştigăm totul. Deci este o sabie cu două tăişuri. Sabia este motivul pentru care am creat pe Dumnezeu după imaginea noastră, am creat o superfiinţă care să judece tot ce facem. Atunci putem să facem tot ce vrem cu viaţa şi apoi să-1 chemăm, atunci când nu mai avem resurse. După ce am cheltuit energia trupului nostru, sănătatea noastră, dupa ce am dat familiilor noastre lipsa de bunătate şi iubire, le-am murdărit, violat şi distrus chemăm pe acest Dumnezeu şi motivul pentru care nu îl chemăm înainte, este că nu credem că Dumnezeu este ceea ce de fapt este. Dar el este bătaia de inimă, respiraţia. Cum ar putea să nu fie conştiinţa a ceea ce facem, încarnarea şi împlinirea destinului.

Fiecare din voi aţi venit din Planul de Lumină. Aţi murit, v-aţi dus în lumină, aţi avut o revizuire a vieţii pe care aţi trăit-o, aţi stat în Planul de Lumină ca să creaţi un nou destin, pentru că nu aţi stăpînit acesta lume şi acest trup. Nu aţi fost stăpânii acestui creier. Cum vrem să cunoaştem necunoasutul de afară, când nu ne cunoaştem pe noi înşine ? Venim înapoi mereu şi mereu numai ca să destrămăm reţeaua neuronală de emoţii din creierul nostru, la care nici măcar nu ne mai gândim. Nu ar trebui să fiţi dependenţi de experienţa emoţională, înţelepciunea constă în a recunoaşte că nu mai trebuie sâ facem aşta, că suntem aici să vedem şi să înţelegem. Avem, Dumnezeule, mintea lui Dumnezeu cu care să înţelegem, şi avem creierul şi mintea lui Dumnezeu cu care să creăm noi realităţi.! Nu suntem aici pentru a avea cât mai mulţi parteneri sexuali, să ne ducem zilele în emoţii jalnice, ci cu paradigma unui nou gând, ştiind că următoarea experienţă va crea o emoţie care va transcede emoţiile dependenţei care ne fac să lucrăm opt ore sau paisprezece ore, cu care să trăim alte şase ore înainte de a ne duce la culcare.

DE UNDE VINE IUBIREA NECONDITIONALA ?

Să vă spun despre voi înainte de aceasta reâncarnare. Toţi care sunteţi la această şcoală - aceasta ar trebui sa fie o descriere istorică a reâncarnării şi drumului până aici, acest loc pe harta destinului vostru - este pentru că data trecută aţi fost lacomi. Fără măsură. Aţi fost lacomi şi sau aţi luptat pentru viaţa voastră, iar în clipa morţii v-ati pus nişte întrebări.

Prima întrebare a fost unde este mama voastră. Fiecare soldat, fiecare luptător, în clipa morţii întreabă despre mama lui, întotdeauna ei fac asta. Este un fapt absolut, am văzut eu însumi. De ce fac ei asta ? Am vrut mult să va întreb asta : de ce credeţi - credeţi ca este prostie ? — că fiecare războinic îşi cere mama înainte de moarte ? Pentru că atunci când erau copii, cel mai iubitor şi confortant, nu a

fost tatăl, întotdeauna a fost mama. Şi de fiecare dată cînd erai rănit sau lovit, te duceai la mama şi ea făcea ca totul să fie bine. Când soldaţii au maţele scoase afară şi le lipseşte jumătate de trup, ei o strigă pe mama lor. Aşa a fost în toată istoria. Ei cheamă pe mama lor să-i ajute, singura persoana din lume care ii poate ajuta. Şi a doua persoană despre care întreabă este "Doamne ajută-mă !". Apoi mor.

Deci cât de divine sunt mamele ? Cât de divine sunt femeile ? Câţi dintre voi înţeteg aceasta întrebare? Fiecare băiat din lume ştie ca atunci când îşi juleşte genunchiul sau falca, mama lui va avea grijă de el, îl va iubi, îl va lua la sânul ei şi numai făcînd asta lucrurile încep să fie mai bune, nu-i aşa ? Indiferent cât de în vârstă sunt, ei se gândesc la asta. Acesta este motivul pentru care se infatuează cu sânii nevestelor lor, încearcă să se simtă ca şi cu mamele lor din nou înţelegeţi ?

În toate aventurile lor, mamele lor le cer să aibă grijă de ei înşişi să fie atenţi, dar ei au fost fii rebeli, au plecat şi au făcut ce au vrut, oricum. Dar cînd au fost răniţi, cine a avut grijă de ei ? Unde se duc ? La mama, bunul pământ. Bunul pământ. De aceea femeile nu sunt bărbaţi. Bărbaţii sunt aventuroşi, spontani şi impregnează (însărcinează) fiecare gaură pe care o văd. Femeile, în schimb, trebuie să aibă grijă de toate responsabilităţile care vin din acele găuri.

Să mai discutăm despre femei. Ei, bine, cele mai multe s-au dăruit bărbaţilor. Dacă nu sunt prostituate sau hetera (femei pregătite din fragedă copilărie în arta şi ştiinţa de a procura plăcere), muncesc greu pentru a mulţumi pe soţii lor, iubiţii lor, bărbaţii lor, dar dacă rămân însărcinate, degetul lui Dumnezeu nu este spre bărbaţii lor, ci spre ele. Ele sunt cele care îndură corpul lor, îndură creşterea din uterul lor, îndură copilul. Ele sunt cele care sunt prezente constant. Soldaţii pe câmpul de bătaie nu cer pe taţii lor. Eu am văzut asta. Ei îşi cer mamele. Nu găsiţi asta interesant ? Deci de unde vine iubirea necondiţională şi grija ? Şi ei plîng după mamele lor, dar ele sunt departe, şi ei plîng şi durerea lor disperarea, ei dispar pentru totdeauna.

Nu vor mai fi cu mamele lor din nou. Este o situaţie foarte tragică. Aceasta este neprețuita parte a umanităţii, acesta este motivul că arai ca o femeie pentru Taţi. Taţii. Unii sunt taţi buni. Unii cred că copiii sunt responsabilitatea femeii. Şi copiii sunt lăsaţi cu mamele lor şi după ele plîng. Erau fii mamelor cei care plângeau pe câmpul de bătălie, nu fii taţilor . Deci în lumina întregii eternităţi, unde este locul iubirii absolute şi protectoare ? Este în femeie, partea cea mei ameninţată, pentru că femeile pot iubi lumea întreagă. Dacă o singura femeie ar fi făcut toţi copiii şi dacă toţi copiii din lume ar fi fost nepoţii ei, făzboiul nu ar fi existat

Deci dacă muribunzii de pe câmpul de bătălie - bărbaţi virili, războinici de renume şi temuţi - cheamă pe mama lor, cine ar trebui să fie învăţătorul omenirii ? O femeie care aduce dulceaţă suferinţei, confort fricii, care aduce bucurie şi iubire, pe care chiar şi idolul, bărbatul ideal pe câmpul de bătaie o strigă când moare şi inima, lui pompează ultima picătură de sânge, de forţă vitală. Deci cine ar trebui să fie învăţătorul noilor generaţii ? Vreau să înţelegeţi de ce nu puteţi recunoaşte un master. Dacă eu am cucerit 2/3 din lumea zilelor mele, fiind un geniu al urii, atunci ceea ce a trebuit să cuceresc atunci când am fost vântul, ca să pot iubi munţii acoperiţi de zăpezi şi copacii cu bromoroacă şi râurile şi câmpiile verzi, a trebuit să învaţ iubirea şi a trebuit să învăţ asta din punctul de vedere al unei femei. Femeile sunt mai aproape de Dumnezeu, pentru că ele nu sunt natura primului sigiliu. Natura lor este acolo numai în sezonul lor de ovul, asta e. Bărbatul este în moment, femeile nu. Ele au calităţile ocrotitoare ale pământului de aceea natura este numită mamă. Este îndelung suferitoare, îndelung iubitoare. Şi este crudă pentru că va îndepărta slăbiciunea şi va suporta cu tărie genoamele, geneza sa.

Deci am regăsit calităţile feminine care au fost atât de mult urâte de puteri, de biserici, regate, pentru că femeile au o naturală compasiune. Asta este în legătură cu a avea copii. Este o compasiune naturală. Ele iubesc natural. Dacă pui o femeie pe tronul unui principat şi o iniţiezi că toţi în acel principat sunt copiii ei, ea va deveni cel mai feroce razboinic, îşi va proteja copiii, pe fiecare din ei. Acesta este motivul pentru care nu multe femei au ajuns pe tron.

Este adevărat ca trebuie mult ca să porneşti o femeie. Femeile de astăzi sunt artificiale. Ele sunt copiii programaţi sa fie copiii primului sigiliu, fară opinii. Ele vor doar să fie frumoaşe şi idolatrizate. Asta este colapsul conştiinţei. Asta este. Dar femeile au virtute şi această virtute este ce a făcut pe toţi soldaţii mei să le cheme atunci cînd mureau. Mamele lor, femei pe care nu le-am cunoscut niciodată, pe care numai mi le-am imaginat cînd au primit vestea că fii lor - mîndria lor, frumoşii lor fii, au fost măcelăriţi pe câmpul de bătălie - vor plânge amarnic şi vor purta haine de doliu îndelungată vreme.

Nu taţii, ci mamele. Atât de intensă este dragostea lor. Ele sunt cele care au fost făcute comodităţi valoroase în lume, sunt tratate ca obiecte sexuale, care nu au drepturi, în multe ţări nu au dreptul la vot, nu au dreptul să-şi dispute căsătoriile, nu au nici un fel de drept. O femeie rea este doar aceea căreia i-a fost negat dreptul natural de a iubi.

Biserica catolică a extins uterul Mariei spre divinare, pentru divinul ei fiu şi pentru păcatele celor care mărturisesc. De ce trebuie ca o femeie să fie mediator, de ce nu poate ea să fie ea însăşi, ea care este un dar. Ea este cea mai apropiată de scara cu şapte trepte. Dacă numărăm şapte trepte de la hertzian la Infinitul Necunoascut, sunt numai şapte. Sunt numai şapte nivele de conştiinţă. Desigur că există un quadrant de potenţiale absolute în lumea quantică, de trei nivele (realitatea tridimensională). Cum ştim asta ? La noapte, să vă uitaţi pe cerul înstelat sa priviţi stelele şi imaginaţi-vă că toate aparţin primelor trei sigilii. Atunci vă intreb: câte aventuri aţi avut cu adevărat în primele trei sigilii ?

Aţi mers vreodată cu adevărat mai departe de pat, de frigider, de cuptor, de penisul vostru, de vaginul vostru sau sînii voştri, faţa voastră ? Aţi mers vreodată mai departe de toate astea ca să vedeţi că în lumea tridimensională, spaţiul conţine posibilităţi infinite ?

Este Dumnezeu atât de simplu ca şapte trepte ? Da. Dar împărăţia lui şi aventurile lui sunt mai măreţe decât şapte trepte ? Absolut. O femeie este natural mai aproape de Dumnezeu şi mult mai artificială faţă de iubitul ei mult mai naturală pentru Dumnezeul ei, Dumnezeul compasiunii, al iubirii şi înţelegerii.

Iată de ce am venit ca femeie.

NINHARSAG - ADEVĂRATA ZEIŢĂ A GENEZEI

Femeia aceasta are o putere pe care voi nu o aveţi şi este toată conştiinţă şi este atot puternică, (conştiinţa şi puterea lui Ramtha, care este un maestru ascendent). Şi sunt într-un trup de femeie, ca să glorific femeia, comoara vieţii voastre, să glorific dreptatea şi adevăul în viaţa voastră. Fiecare bărbat are nevoie să fie glorificat de o femeie. Dacă nu, el nu poate fi niciodată rege, niciodată nobil, pentru că este doar o linie genetică care califică sinele regesc. Sângele regesc nu vine prin sămânţa bărbatului, vine prin oul femeii. Casele regale merg înapoi genetic pe linie femeiască.

Poate că ar trebui să deveniţi geneticieni ca să înţelegeţi ca linia femeii poate fi dusă inapoi până la Eva (*continuitatea liniei, a moştenirii genetice poate fi trasată prin structura AND-ului mitocondrial a femeilor dintr-o familie*). Este adevărat ca găsim cosistenţa prin femei, nu bărbaţi. Bărbatul are consistenţă, dar nu este prin linia masculină din sîngele lui, ci prin antecedenţa feminină. Femeia care sta în faţa voastră, şi voi toţi, femei şi bărbaţi, puteţi trasa linia voastră genetică pîna la Zeii care v-au creat, şi cel mai grandios din ei a fost o femeie. Da , a fost o femeie.

Deci ce sunt bărbaţii ? Iuţi, grei, având nevoie de expresie personală în fiecare zi, dar primii care vor cere mamele în ceasul morţii. Nu aş vrea să mă apreciaţi mai puţin pentru trupul în care mă prezint vouă. Am şi eu un trup al meu, care arată infinit diferit de cel pe care îl vedeţi în faţa voastră.

Deci care este mesajul pentru secolul XXI ? Este că femeile sunt Dumnezeu şi că ele sunt mai aproape de Dumnezeu în compasiunea lor, în iubirea lor, în iertatrea lor, înţelegerea, grija lor, decât un bărbat care nu are nici un fel de pasiune pentru samânţa lui.

Sunt sigur că toţi sunteţi familiari cu Cartea Genezei, piesa aceea frauduloasă. Evreii au copiat un text vechi care datează de la sumerieni şi istoria lor, istoria lor despre Tera. *(Geneza, povestea creaţiei este izbitor de asemănătoare cu o veche poveste despre creaţie din literatura sumeriană, numită Enuma Elish. Acesta a fost cel mai sacru text de ritual al Babilonienilor, pentru peste o mie de ani. Nu este nici un dubiu că evreii au fost familiari cu acest text, din moment ce Abraham a fost babilonian, născut în oraşul Ur, iar familia lui a avut legături cu preoţimea de acolo)* . Tera a fost numele pe care Dumnezeii 1-au dat pământului.

Enki şi Enlil au venit aici acum 455.000 de ani. Ei s-au certat şi s-au certat. Şi ştiţi cine a început disputa ? Sora lor mai mare. Ea a fost un strălucit genetician din familia lui Anu. Ea a venit aici jos şi a început să despartă genele. Ceea ce voi veţi găsi curînd în genomul uman, ea a ştiut acum 455.000 de ani. A venit aici şi a încrucişat semiţele fraţilor ei Enlil şi Enki şi ale lui Anu cu copiii ei pâmânteni. Ea a fost mama care a creat hibridul de Cro-Magnon, care sunteţi voi. Cine a fost ea? Zeul Genezei.

Cu siguranţă că nu Jehova a fost. Deci Zeul Genezei a fost o Zeiţă. Numele ei a fost Nisgal sau

Ninharsag, Ea a mai fost numita abreviat Mammy, adică mama. Acesta este adevărul. În textele sumeriene - veți găsi acele texte în orice muzeu mare din lume - se spune cine a fost Zeița Genezei şi că ea a fost sora celor doi frați rivali. Ea a venit şi a făcut lucrarea - sora. De aceea a şi fost numita Mammy.

Deci în inima şi sufletul nostru atunci când părăsim corpul, când ultima suflare pleacă şi sângele nostru este împrăştiat pe pământ, chemam mamele. O chemam pe mama primordială, Zeița care ne-a făcut. Ea a fost cea care a spus: "Lăsați copiii mei să fie ceea ce sunt! "şi au fost frații ei cei care s-au străduit să-i dividă, să-i folosească. Bărbații sunt războinici. Mamele sunt compasiune şi iubire. Şi cui se datorează supraviețuirea umanității pe acest pâmânt ? Lui Mammy.

Deci Mammy, care a încrucişat maimuța cu zeii, a creat omul de Cro-Magnon. Şi genetica voastră merge înapoi pîna la ea, pînă la propriul ei laborator. A fost deja dovedit ştiințific. Deci de ce trebuie să supresăm femeia ? Pentru ca bărbații doresc război. Dar ce vor femeile ? Iubire, compasiune şi pace. Nu a existat un Zeu mai virulent decât o femeie. Femeile sunt oameni de ştiința străluciți. Este natura lor de a înțelege creația. înțelegeți ? Aşa sa fie.

Acum înțelegeți de ce am ales să vin printr-o femeie ? Asta distruge ideea voastră despre un maestru ascendent ? Cam da. De ce ? Din cauza doamnelor. Şi a mamelor voastre, care v-au dat viață. Jehova nu a avut nimic mai mult decât stră-stră-stră-străbunica lui. (Ninharsag). Pur si simplu, nu a avut.

Voi nu cunoaşteți istorie. Doar sexualitate şi problemele voastre, aveți un sistem de credință bazat pe emoțiile voastre. Dacă v-ați fi folosit creierul în loc de penis, ați fi înțeles ca linia voastră genetica merge înapoi în Africa de astăzi, casa vieții, a suflului vieții. Şi cine a fost capul ? Mammy. Deci leagănul civilizației merge înapoi pîna în Africa, între, Tigru si Eufrat. Copiii ei au fost duşi în lumea întreaga şi au devenit sclavii Zeilor. Şi-a iubit Mammy copiii ? Absolut.

Cea mai veche religie din lume, divinizează o Zeiță (religia egipteană - Zeița Nut). Aceasta este cea mai veche religie din lume, divinizarea lui Mammy, marea Mamă. Cunoaşterea este în bibliotecile şi muzeele voastre.

Deci voi sunteți în viață astăzi datorită lui Mammy. Şi ea trăieşte. Ea este vie şi bine În voi toți, pentru că voi toți aveți genele ei în voi. Dacă am avea doi părinți care sa fie părinții întregii umanități, cine ar fi marele părinte ? Femeia. Ea va avea grija de copii ei mereu .

ÎNCEPUTUL EVOLUȚIEI

Cu 455.000 de ani în urmă, a aprut prima colonie din Nibiru, înainte au fost Homo erectus, Neanderthal şi Homo sapiens, care încă mai evoluau înainte de venirea marii Zeițe. Ei au venit şi au creat canale şi râuri în Estul Mijlociu. Nilul este un fiu Artificial. Da, nu este o cale naturală.

Estul Mijlociu a fost Grădina Edenului. Eufratul, Tigrul şi Nilul fuseseră create. Da, toate sunt artificiale. Pâmântul aici nu era un deşert. Fiecare fir de nisip pe care îl vedeți astăzi, este rezultatul eroziunii a ceea ce a fost odată cel mai fertil pâmînt din lume şi cum deja ați auzit au venit aici cei doi frați, Enlil si Enki, fii lui Anu. Aceasta este cris în Enuma Elish, tăblițele din Sumer care au înregistrat adevărul. Ei au venit şi au creat râurile şi tot ce era acolo ca să fie de folosință celor care veneau şi plecau mereu cu navele lor. Aceşti Zei aveau culoarea scorțişoarei erau frumoşi. Zeița era la fel de înaltă şi frumoasă ca frații ei şi ei aveau deja mii de ani cînd au ajuns aici. Acesta este adevărul.

Marele elixir al Zeilor care s-a păstrat peste milioane de ani, (vinul roşu), a ajuns pe acesta planetă acum 455.000 de ani. Cultura a început într-o vale între Tigru şi Eufrat, acolo a fost cea mai mare vie de pe Pământ.

De acolo a fost dus într-un loc numit Argentina, apoi în America de Sud, apoi în America de Nord, iar apoi în stepele Rusiei si Europa. Cine planta aceste vii ? Zeii, în pâmânt sfânt. Ştiați că vița de vie se plantează numai pe pământ care a fost cîndva pe fundul mării ? Chacra coronară (a 7-a) a unui zeu este cel care s-a ridicat din uterul oceanului iar chacra coronară a lui este o vie. De ce este atât de important ? Pentru că pâmântul care se ridică din ocean, este ca un copil care s-a născut din uterul mamei sale.

Este rezultatul final al haosului şi schimbării. Şi cele mai mari vii care au existat vreodată, au fost plantate pe un astfel de sol şi mai există şi astăzi. Totuşi multe au fost distruse de Zei, care au venit

aici şi au manipulat oamenii, care erau indigeni ai Pământului. Dar vestigiile marilor vii sunt pe pământ ce a fost cândva sub apa mării. Este un simbol. Este coroana unei învieri. Pâmîntul este învierea din uter. Solul este un dar divin de la Dumnezeu. Deci Zeii au plantat via şi au învăţat oamenii ce era şi la ce folosea.

Grânele nu sunt indigene de pe Pământ. Au fost aduse aici. Grâul nu este de aici, a fost adus de pe o stea/cluster. Grâul încă mai păstrează schimbările genetice pe care Zeii le-au făcut cînd l-au adus aici, ca sâ-1 adapteze la aşa o mare distantă de acel soare.

Creşteau capre şi oi, pentru lapte, nutrientrul absolut pentru copii. Un copil creşte cu o hrană care are valoarea nutritivă necesară să menţină creierul şi intru adevăr ADN-ul stimulat. Deci lapte, brânzâ, care este elementul stimulativ ? Calciu. Calciu este marea moleculă care "deschide" celula şi îngăduie nutrienţilor să pătrundă şi apoi ADN-ului să-1 folosească. De aceea copii pot trăi numai cu lapte.

Cu 455.000 de ani în urmă. această planetă a fost populată de mari şi avansate civilizaţii : una este ce a lemurienilor, iar cealaltă a atlanţilor, iar Zeii sumerieni, ar fi cei din a căror genealogie au apărut atlanţii. Atlanţii - acum 450.000 de ani - au fost o încrucişare de ADN între Zei şi cei mai inteligenţi umanoizi care au existat în acel timp. A durat peste 120 de ani ca să dezvolte un lanţ perfect de ADN care să îngăduie entităţii să arate ca Zeii, adică cu un creier mare. Aceste au fost primele entităţi care au moştenit creierul galben (scoarţa cerebrala sau substanţa cenuşie) Ei au moştenit toate abilităţile, înălţimea şi frumusetea, dar vor fi sclavii Zeilor.

Deci laboratoarele de ADN au existat în Africa, dar au fost şi în India, pentru că migraţia înapoi în India (atracţia spre India) este o adânc înrădăcinată în memorie, o memorie genetică a locului de concepţie.

În acel timp, pe acest plan a venit un alt grup de dincolo de Steaua de Nord, marii lemurieni. A căror navă a fost de fapt o entitate biologică în şi din ei îşisi. Ei aveau aceasta abilitate. Lemurienii au venit de dincolo de Steaua de Nord, printr-o gaură neagră (worm-hole) care făcea conecţia cu o altă realitate. Ei erau giganţi. Navele lor erau entităţi biologice care răspundeau sistemului lor nervos şi concentrării lor. Orice ei visau, nava putea deveni. Acesta este un adevăr. Ei au aterizat aici cînd încă mai erau dinozauri, dar nu le era frică, pentru că ei înţelegeau radiaţia biologică cu care creau navele lor. Cum să vă spun, navele lor erau crescute în grădini. Fantastic ? Credeţi că este fantastic ? Voi folosiţi mai puţin de 4% din ADN-ul vostru. Ce ar fi putea fi în restul de 96% ? Poate ca sunt aripi sau trepte, sau poate că sunt proiecţii de cîmp unificat antigravitaţional ? Poate ca deja există. Cine sunteţi voi să spuneţi că nu
există ? Nu vă arătaţi ignoranţa.

Sunt organisme care trăiesc în spaţiu. Aceste organisme trebuie să aibă gene antigravitaţionale, ca să poate trăi acolo fără să fie capturate pe orbita vreunui corp greu.

Lemurienii au venit aici şi au însămânţat ceea ce voi numiţi Pacificul de nord, pînă la Ecuator, care exista în vremea lor. Ei au venit să schimbe, să moduleze formele de viată. Au venit să exploreze.

Din copii copiilor lor am apărut eu cu 35.000 de ani în urmă. Eu am existat înainte de Jehova.

Lemurienii erau mult mai puri. Erau foarte diferiţi fizic de atlanţi. Apoi s-au amestecat cu atlanţii şi ionienii, care au fost originea grecilor. Ionienii din literatura greacă sunt norvegienii de azi, grecii pe care îi vedeţi astăzi în bazinul mediteranean sunt un amestec de sînge care vine de la Imperiul Turcesc. Adevăraţii greci au pielea albă, ochi deschişi şi păr deschis la culoare. Ei sunt ionienii.

Deci, acum 450.000 de ani, au venit aici, unde existau deja nişte fiinţe primitive care evoluau că să facă necunoscutul cunoscut, şi le-au dat un impuls în evoluţie. Au dat celor care nu erau pregătiţi, un mecanism cu care să poată gândi, să fie, să contempleze şi ca să considere problemele complexe. I-au făcut sclavi şi i-au pus să lucreze în minele de aur. Ce făceau ei cu aurul ? Aveau nevoie de aur ca sa-1 pună în atmosfera lor, căci ei locuiau pe o planeta care nu avea soare. Aurul este un foarte bun conducător de lumină. Mai mult chiar, ei foloseau aurul ca mîncare - pîine.

Acei Zei, prin procesele lor de alchimie, ştiau cum să facă aurul să-şi învârtească nucleul atât de repede, încât rezulta o pulbere albă, care emena un câmp radioactiv. Făceau pâine din ea şi o mîncau, iar corpul lor spiritual strălucea. Le dădea nemurire. Acesta este motivul pentru care fiecare fiinţă care ajungea la tron, după acel timp, era îmbrăcată în platoşă de aur, pentru că aurul reprezenta pentru ei Zeii pe care îi serviseră în antichitate.

Deci aţi avut un impuls în evoluţie. Aţi fost la locul potrivit în timpul potrivit. Adică fiecare venea

din Punctul Zero, din Void şi Punctual Zero era ca o uriaşă stea, cea mai mare stea care a fost vreodată. Şi totuşi a fost cea mai mică particulă care a existat vreodată şi încă există, dar în moment a fost cel mai mare sistem în Voidul Însuşi. Iar razele care care vin de la el, nu au număr, căci el este un *motor care păstrează perpetuarea conştiinţei în propria contemplare* şi de aceea voi sunteţi acum aici.

Concentraţi-vă, imaginaţi-vă o particulă care este ca un diamant cu multe feţe pe care cade lumina - străluceşte. Şi nu putem să număram câte raze sunt, pentru că ele ies continu din diamant. Gândiţi asa : în Punctul Zero a fost o rază strălucitoare şi când aceasta a ieşit în afară, altele au apărut şi după ce ele au ieşit, au apărut altele şi mereu altele care se mută în afară şi altele apar. Este într-un fel ca vânturile solare care par să fie eterne. Astăzi, nu ne bucurăm de aceeaşi căldură de la soare ca acum patru miliarde de ani, dar totuşi el continuă să creeze căldura. Şi Punctul Zero continuă să creeze. Şi voi toţi, care sunteţi acum, care ati fost şi care veţi fi vreodată, sunteţi Punctul Zero, razele lui şi totul se conectează cu acelaşi Dumnezeu.

Exact ca şi cum am lua Punctul Zero şi am face asta : dacă întoarcem Punctul Zero în interiorul lui însuşi şi îi îngăduim să reflecteze şi să se observe pe sine, el va produce o diviziune aparentă a Punctului Zero. Această virtuală diviziune crează o oglindă care permite Punctului Zero să se exploreze şi să se cunoască pe sine. Nu contează dacă veniţi din Zeta Reticuli, dacă veniţi de dincolo de Steaua de Nord, - nu contează dacă sunteţi atlanti, lemurieni, cenuşii (Ramtha numeşte cenuşii pe cei care conduc din umbră lumea, care deţin toată puterea mondială dacă sunteţi egipteni sau hinduşi dacă sunteţi Ishamata sau Actanus - nu contează. Voi toţi veniţi din acelaşi Punct Zero. Au ştiut Zeii despre Şcolile de înţelepciune? Da, au ştiut. Au fost Zei care au performat miracole ? Da, altfel nu ar fi existat astfel de şcoli. Cunoştinţele trebuiau să fie trecute unor oameni selectaţi, ştiti voi, urmaşii Zeilor. Ei primeau cunoştinţele şi cei care le înţelegeau deveneau nemuritori.

Nemurirea are totul de a face cu deschiderea minţii, are totul de a face de felul cum ADN-ul se replică în celulă. Nemurirea este despre cunoaştere şi despre adevăr. Una din cele mai mari probleme ale voastre este corpul emoţional. Este blestemul fiecărui om. Termenul "a măiestri" nu ar fi existat, dacă nu ar ar fi existat marea antiteză numită corpul emoţional. Corpul emoţional este că atunci când te mulţumeşti cu nişte unelte mediocre, care fac o treabă satisfacatoare, în loc să te foloseşti de să zicem, computer. El este ca şi o carte care te invaţă cum să operezi un computer. Şi sunt atâţia dintre voi care citiţi şi recitiţi cartea, dar niciodată nu aţi lucrat pe un computer. Continuaţi să folosiţi lumânări în loc de laser.

Voi sunteţi oameni emoţionali. Trăiţi prin emoţiile voastre pentru că aţi fost învăţaţi că sentimentul este adevăr. Sentimentul nu este adevăr. Ce este sentimentul ? Este chimie. De unde vin ele ? Din creier. Din felul în care gândiţi. Aveţi probleme emoţionale, pentru că sunteţi oameni care aveţi nevoie de cunoştinţe şi sunteţi neâmpliniţi. Trăiţi prin prezumpţii, gândind limitat. Credeţi că religia voastră este importantă. Nu este. Sunteţi aici cu mine, o entitate veche de 35000 de ani. Nu ar trebui să exist - dar exist.

Tot mai credeţi că sunt un fals ? Cei mai mari oameni de ştiinţă din lume au venit şi au cercetat acest corp (in 1996). Şi sunt mai bun decât orice guru care a călcat vreodată pe faţa acestui pământ şi sunt dovedit ştiinţific. Deci, poate că sunt real, hm ? Poate că întregul vostru concept despre realitate este greşit. Este.

Poate ca voi doar aţi dat puţin prea mare însemnătate emoţiilor, căci ele sunt drojdia unei reţele de gândire colectivă. Da. asta-i tot ce sunt ele. Şi a trăi prin emoţii înseamnă a înceta chiar şi să gândeşti, ci doar să trăieşti în exaltare sau suferinţă, sau furie sau durere, în trecut.

Măreţia este ca Dumnezeu nu trăieşte în Pleiade - mulţumesc lui Dumnezeu! Este mult mai departe. Ar fi fost foarte plictisit dacă în raiul lui ar fi doar el, câţiva îngeri şi nişte sfinţi întâmplători. Dacă Dumnezeu ar fi creat doar raiul şi Pământul - ce este Pământul în comparaţie cu Calea Lactee ?

Sunt 11 miliarde de planete ca Pământul în Calea Lactee. De ce credeţi că Pământul este singura planetă ? Dacă credeţi că numai Pământul există, înseamna că nu ati fost niciodată altundeva. Sunt 11 miliarde de planete în cuadrantul în care este Pământul, numai că au sori albaştri. Soarele vostru este galben pentru ca este murdărit cu radiatii, ceilalti sori nu au această problemă. Albastru este culoarea curăţeniei si a sănătăţii. Nu-i ele mirare că regalităţile ţineau la moştenirea lor de singe albastru. Cele mai marcante entităţi în acest cuadran sunt albastre, nu albe sau negre ori galbene - albastre. Ei, ei ei... Acum că avem bucăţica asta de informaţie, nu ar face nici un bine să alergăm în

jur şi să ne arătam ignoranţa prin promovarea "culturii" noastre şi acceptării culorilor de piele, niste bigoţi împotriva culorii închise, dar dorind să fie bronzaţi tot timpul. Ruşine vouă. Ruşine lumii.

Unsprezece miliarde de planete. Deci voi chiar nu ati fost nicăieri ? Nu, nu aţi fost. Dacă nu mă credeţi priviţi Calea Lactee prin telescop. O să vă ia mai mult de o noapte întreagă ca să priviţi vastitatea a ceea ce nu sunteţi şi singurătatea a ceea ce sunteti, ca să înţelegeţi ce nu sunteţi şi de ce sunteţi aici. M-am făcut înţeles ?

Ce ne învaţă asta despre Dumnezei? Ce spune despre voi ? Ei sunt marii voştri părinţi. Şi dacă voi sunteţi Dumnezei ce spune asta ? Spune că trebuie să faceţi cunoascut necunoascutul. Sunt 11 miliarde de pâmânturi în Calea Lactee. De ce aţi vrea voi să staţi aici mai mult de patru sute de mii de ani ? Sunt atâtea alte locuri unde să mergeţi.

ADÂNC ÎNRĂDĂCINATA MEMORIE A SUPRESIEI

Frumoşii mei maşteri şi mai ales femei, care aţi fost atât de prejudiciate, hai să ne întoarcem şi să vizităm domeniul femeilor. Cea mai măreaţă entitate care a trăit vreodată pe Tera a fost o Zeiţă, nu un bărbat, pentru că Pământul este un mare uter. Energia este uterul realităţii. Cel mai mare om de ştiinţă care a trăit vreodată a fost femeie..Cei mai grozavi oameni de ştiinţă sunt femeile. Daca Einstein ar fi fost femeie ar fi ştiut să admită public teoria câmpului unificat şi de aici mai departe. Dar a fost bărbatul din el care 1-a făcut să respingă public teoria fizicii cuantice. O femeie ar fi înţeles-o cu uşurinţă. Fizica
cuantică este fizica Zeilor.

De ce avem această problemă ? Pentru că cea mai mare femeie creator, cea mai mare femeie Dumnezeu care a fost aici vreodată, a fost cu adevărat responsabilă de Încrucişarea lui Homo erectus cu Zeii. A fost o femeie, nu un bărbat. Bărbatul numai s-a gândit la înrobire, pe când femeia s-a gândit la creaţie. Bărbaţii sunt pentru supresie. Ar trebui să ştiţi asta.

Deci nu-i de mirare că ne referim la lună ca "Incîntătoare" Luna este clar femeie. Gândiţi-vă la asta : voi o priviţi, ea vă priveşte înapoi. Îi vedeţi doar conturul, dar dacă continuaţi s-o priviţi, începe să vă arate mai mult şi mai mult din ea însăşi. Şi până ce este plină, tu eşti intoxicat cu ea şi beat cu razele ei. Atunci ea dispare. Aceasta este o femeie. Luna este o femeie, pământul nu este bărbat. Este un uriaş uter. Bărbaţii sunt furnici pe uter. Aceasta este pura natură. Natura este adevăr.

Acum despre supresia din societatea dominată de bărbaţi. Zeiţa nu a creat copiii ei pentru a fi folosiţi şi făcuţi sclavi. Au fost bărbaţii, Zeii bărbaţi care i-au abuzat. După ce Zeii au plecat, încet, întregul element feminin al divinei mame, a fost înlocuit cu controlul dur al preoţilor, al mentorilor care se considerau punte spre Dumnezeu.

Dar ei erau doar sclavii datori ei, nu aveau cunoaştere. Ei doar serveau. Iar când au fost lăsaţi singuri, au transformat datoria lor în religie, pentru că nu ştiau ce făceau. Ascultaţi-mă, femeile au fost mânate ca vitele, folosite ca obiecte sexuale, încă din copilărie. Au fost proprietatea fanteziei bărbaţilor. De ce ? Este vorba despre emoţia sexuală care a fost transmisă genetic din generaţie în generaţie, femeia trebuie oprimată. Ca turmele : condu-le, foloseşte-le, ai sex cu ele, copii, dar niciodată nu le da dreptul la cuvânt.

Stiti, sora acestei ilustre familii, a lui Anu, ea a fost cu adevărat o eroină. A fost o femeie dedicată cu seriozitate proiectării vieţii aici. Poate că nu a născut copii din uterul ei, dar a amestecat sperma cu ovulul şi cu mâinile ei iubitoare a creat perfectul Adam. Aş vrea sa înţelegeţi ce dulce şi protectoare influentă aţi avut în viaţa voastră. Fiecare bărbat din această audientă, este aici datorita lui Mammy.

Suntem în viaţă astăzi datorită unei mari femei din alt sistem solar. Asta a fost 455.000 de ani în urmă. Omul de Cro-Magnon a apărut acum 35.000 de ani. Deci prin eforturile ei ştiinţifice, a fost creată o fiinţă emoţională şi gânditoare, pentru ca toate spiritele să se poată încarna venind din câmpul albastru, în lumină şi în corp. Corpul meu a putut fi trasat până la genele ei.

Acum de ce religia a creat un Dumnezeu bărbat ? Pentru că singurii bărbaţi care au apărut în istorie au fost Zei care erau răsfăţaţi. Jehova, Dumnezeul lui Moise, a fost un răsfăţat. El şi-a urât sora. A urât femeile. A fost homosexual până la gradul n. El a iubit sângele şi suferinţa. A fost masochist (? - cred ca vrea să spună sadic). Tot ce trebuie să faceţi este să citiţi Vechiul Testament şi veţi vedea numai sânge şi măcel făcute de cei care l-au servit. El este o viaţă joasă, în terminologia mea, o săraca reprezentare a lui Dumnezeu. De ce i-au trebuit 40 de ani ca să ajungă acolo ? Care a

fost problema lui ? De ce i-a trebuit aşa de mult ? Pentru că, eu cred că nu ştia drumul.

Şi a fost foarte ocupat cerând ca fiecare întâi născut din fiecare familie, primul fiu născut, să i se taie gâtul ca sacrificiu pentru el. Cred ca au trebuit 40 de ani pentru apetitul sexual al fiecăruia şi sacrificiul primilor lor născuți, ca să-i dovedească lui că îl iubesc. Acesta este un fapt. Acesta este Dumnezeul lui Moise. Şi nu este o privelişte prea frumoasă.

Şi ce e cu pamîntul promis ? Ştiți că erau râuri de lapte şi miere şi strugurii erau cât pepenii. De ce ? Ei bine, era ocupat de palestinieni. Şi el le-a spus : " Puteți avea acest pământ dacă vă duceți acolo şi omorîți fiecare mamă, tată, fiu şi fiică. Şi după ce faceți asta am să vi-1 dau vouă". Şi ei s-au dus şi au omorât pe toata lumea. Copilaşi au fost măcelăriți, şi li s-a tăiat capul numai ca tribul din deşert al lui Jehova să se poată muta şi să reclame acel pâm\nt. Şi asta este baza disputei de astăzi în Estul Mijlociu. Deci cine are dreptate, evreii sau palestinienii ? Nu are fiecare partea lui de poveste de spus ?

Deci au trebuit 40 de ani. Au trebuit trei generații de copii sacrificati, până ce el s-a plictisit în sfârşit,
s-a arătat lor şi le-a spus :"Am să vă dau acest pământ dacă vă duceți acolo şi omorâți pe toata lumea să nu rămână om în picioare ". Acesta a fost darul lui pentru cei care şi-au sacrificat copii ca să-i arate cât de mult ii iubesc. Voi nu ați studiat istoria de loc ? Nu ? Ați lăsat pe alții să vă spună. Ştiți, este o poveste despre orbul condus de chior .. .au căzut amîndoi în şanț. O să mă judecați pe mine şi învățaturile mele, fară ca măcar să ştiți nimic despre propria voastră istorie? O, Doamne !

Deci cine este Jehova? Este un răsfățat, sado/masochist care poartă linia genetică a lui Mammy. El a luat copii ei şi i-a abuzat şi încă mai face asta şi astăzi. Bibliotecile voastre sunt pline cu informații despre aceasta. Eu sunt mult mai în vîrstă decât Jehova şi cred că el este fără valoare. Condiția femeilor de astăzi, flămânde, arătând ca nişte băieți, ca nişte umeraşe pentru haine, cu sâni artificiali şi fețe artificiale, este lucrarea masculinului Jehova.

Este vorba de înrobirea lor, prostituarea trupurilor lor pentru faimă, avere şi celebritate. Nu are nimic de a face cu ingenuitatea Spiritului, concepția şi naşterea. Femeia a trebuit să aibă coapsele rotunde, trupul moale, sânul plin şi moale la atingere, nu ca un bărbat, ci ca uterul pământului, puternică şi furtunoasă, schimbătoare şi minunată. Ştiți, vremea este schimbătoare ? Aceasta este influența feminină a Zeițelor.

Deci Jesua ben Joseph (Isus) a distrus pe Dumnezeul lui Moise, când a spus clar :
"Am venit să împlinesc legea ". Am venit să împlinesc legea; ceea ce înseamnă ca el a luat o poziție mai mare decât Jehova şi mai mare decât oamenii din deşert, care au distrus cel mai drept sistem de credință din istorie (punctul de vedere filozofic despre lume al egiptenilor). Ei au distrus-o. Iar el (Isus) a venit să-1 împlinească - o profeție. Pe cine iubea el ? El nu 1-a iubit pe Jehova. Citiți oricare din învățăturile lui, aşa prostituate cum sunt ele, de către Paul. El nu a celebrat niciodată pe Dumnezeul lui Moise sau al lui Abraham. El a celebrat şi iubit pe Dumnezeul care 1-a trimis şi a spus; " Dumnezeu care este în mine este acelaşi care este în voi. Avem o adevărată uniune în asta. Impărăția mea este diferită de cea a lui Abraham. Împărăția mea nu este pe acest pământ. A lui Abraham a fost din case, a mea nu".

Şi a dovedit asta. El a învățat două căi: - numărul unu, el a Învățat că el era un bărbat, dar ar fi putut fi şi femeie, nu conta, căci oricum era potrivit, şi numărul doi, ca toată Marea Lucrare pe care a făcut-o, a făcut şi a spus prin Dumnezeul din el, Dumnezeul lui milos şi iubitor, care nu 1-a judecat nici măcar o data. Bătaia inimii lui şi suflarea sa sunt mărturie a acestui adevăr. Şi aceste două învățături sunt un adevăr.

Deci eu sunt Ramtha cel Iluminat. Am trăit o singură viață. Am trăit-o ilustru. Sunt un războinic. Sunt un maestru al strategiei. Am făcut asta excepțional de bine. Sunt un Dumnezeu înălțat. Nu am murit niciodată. Am trăit două secole ca vânt, un vânt capricios, şi vântul poate fi foarte capricios. Şi am venit "înapoi prin corpul unei femei, în care intru prin cercebel (creierul mic) şi vă vorbesc prin corpul ei, în acelaşi fel în care Dumnezeul vostru ar putea să vă vorbească. Dumnezeul vostru, înțeleptul, a-tot-inteligentul, Punctul Zero, conştiința voastră supremă, suprema voastră aptitudine spre măreție. În corp nu vom găsi niciodată măreție, ci numai reacții chimice. Nu putem judeca niciodată nimic prin ceea ce simțim. Numai prin ceea ce ştim. Şi de aceea, studenți, învătătorul vostru este femeie.

Sunt aici ca să creez un ideal care să vă inspire dorința de a vă trezi, de a fi Dumnezeul vostru

propriu, de a învăța ce înseamnă a fi un maestru. Dacă eu sunt un maestru, de ce nu puteți fi şi voi ? Dacă voi mă puteți judeca pe mine, iar eu pot fi cel judecat de voi atunci ce nu puteți voi face, dacă m-ați putut judeca pe mine ? Ce nu puteți face ? Cât de multă iubire puteți avea ? Cîtă măreție puteți avea ? Cîtă compasiune puteți avea ? Câtă cunoaştere puteți avea ? Vreau să spun că ştiu să iubesc şi mai ales că vă iubesc Pentru că sunt cu adevărat dornic să vă ajut, pentru că eu sunt purtătorul de cuvint al Dumnezeului vostru. Şi nu veți întâlni niciodată un purtător de cuvînt pentru Dumnezeul vostru, mai reprezentativ, mai puternic şi mai înțelept. Dacă aş fi covorul acesta de pământ v-aş lăsa să călcați peste mine, pentru că puteți călca peste mine, dacă puteți fi mai măreț ca mine. Iar eu sunt deja măreț. Dumnezeu cel iubitor chiar în viața aceasta a voastră fără valoare, v-a îngăduit să respirați ca inima voastră să bată. Dumnezeu este iubire şi în astfel de iubire există (iubire absolută). Niciodată nu ați făcut ceva atât de rău încât inima voastră să se oprească, grația voastră să înceteze. Niciodată nu ați făcut nimic atât de rău, deci de ce să înşelați viața care v-a fost dată, amăgindu-vă cu o iluzie fără sens, care neagă întreaga lume pe care o iubiț, geniul vostru, inspirația voastră ? Dumnezeu este mai presus de mine.

Deci copii ai lui Mammy - o, iubită Mammy - asta este ceea ce sunteți. Nu mă credețiți? Intrați pe internet la *genetics.com* . Vă iubesc.com.!

Deci începători, micuți copilaşi credeți că sunt o lesbiană ? Nu cred. De ce sunteți repeziți să arătați cu degetul cea mai supresată specie din istorie ? Vă este frică să iubiți necondiționat, să le îngăduiți să aibă propriile lor sentimente şi relații ? De ce vă e frica ? Ei bine, o să ne întâlnim în lumină, în Planul de Lumină şi o să avem o discuție despre asta.

Nu sunt o ființă sexuală. Nu am fost niciodată şi totuşi am avut 110 copii. Imaginativă! Toți oamenii sexuali îmi dăruiau copiii lor. I-am crescut frumos şi ei au devenit legende vii ale marilor învățători din istorie pentru că am ştiut cum să cresc copii. Am ştiut cum să-i iubesc. Am ştiut cum să le îngădui să fie. Şi i-am învățat cele mai grozave cunoştințe sacre ce existau la acea vreme.

Deci aceasta este o prelegere despre puterea femeilor. Absolut. De ce ? Priviți ce le faceți. Priviți la ce le-ați făcut să devină. Le-ați făurit o conştiință inferioară şi asta nu este natural pentru ele. Şi ele încearcă să reformeze, să performeze, iar ambiția lor nu are nimic de a face cu amorurile voastre. Are de a face cu a avea grija, a nutri ceva despre care voi aveți doar o ideie, în noaptea existenței voastre.

Nu, nu sunt o învățătoare lesbiană. Sunt un învățător despre eliberare, întâietate şi supresiune. Iubesc Dumnezeul vostru. Nu mă interesează în ce ligă de gimnastică sunteți, eu iubesc pe Dumnezeul vostru. Vreau să ştiți că fiecare celulă din corpul vostru are potențialul nemuririi. Vreau să ştiți că folosiți mai puțin de 10% din creierul vostru. Aveți enorm de mult loc pentru a visa împreună cu mine. Aveți motiv să visați că puteți trăi două sute de ani fără să muriți. Aveți loc pentru aceasta concepție, desigur, dacă nu sunteți blocați de vreo imagine de proprietate. Nu am nici o intenție de a vă face să mă divinizați. Acesta nu este un cult. Este despre a vă da înapoi şi de a vă învăța puterea de a vă iubi pe voi înşivă şi de a vă deviniza pe voi înşivă şi de a dezvolta aceasta minunată conştiința în voi.

Celebrez femeia în această seară. Şi o celebrez, pentru că ea este o creatură abuzată. Ele nu sunt înțelese de bărbații din viața lor. Ele nu sunt creaturi sexuale. Au trebuit să dezvolte asta pentru supraviețuire. Nu contează cine sunt. Ele sunt mai aproape de Dumnezeu. Ele sunt Mama - Pământ. Ele sunt Mammy. Ele sunt uterul întregii vieți. Şi ele vor pune ceea ce iese din uterul lor, mai presus decât orice iubit care le-ar putea da sămânța. Le sărbătoresc şi le iubesc pentru că nimeni în întreaga istorie nu s-a gândit la ele şi nu le-a iubit atât de dinamic cum le iubesc eu în această seară. Şi de fapt despre ce este vorba ?

Despre eliberarea părții masculine a sexului vostru şi devenirea părții feminine - devenirea şi înțelegerea şi iubirea acestei părți - a responsabilității feminine, a iubirii, tandreții, dulcții feminine. Femeile nu abuzează, pe când bărbații da. Cum ajungi mai aproape de Dumnezeu ? Orice ar fi, orice drum ar trebui să parcurgi ca să fii mai aproape de visele tale, apoi... .aşa să fie.

Nu o să mă uitați niciodată. Ştiți de ce ? Pentru că sunt ieşit din comun. Dacă Dumnezeu ar avea o definiție, aceasta ar trebui să fie ieşit din comun. Asta arată ce ar trebui inima voastră să urmeze şi nu ce ați devenit prin pecetea emoțiilor voastre, că ar trebui să fiți acel ieşit din comun Dumnezeu (unic, extraordinar de deosebit) care este atât de îndrăgostit de propria sa viața, încât este loc pentru toate grădinile să înflorească.

Există un război al valorilor vieții ? Da, se numeşte SIDA. Sunt homosexuali susceptibili la asta?

Da. De ce ? Pentru că ei nu produc viață. Simplu. Este legea naturii. Nu vă place ? Este adevărat. Statisticile suportă ceea ce am spus..

Eu nu sunt aici ca să departajez binele de rău, sau femei de bărbați. Eu subliniez şi suport cea mai prejudiciată creatură din istorie şi care merită să fie răsplatită. Ele sunt mamele noastre, surorile, iubitele, prietenele, soliile noastre, florile din grădinile noastre.

Aşa cum cineva a spus: Nu pot să-ți spun ce simt, căci mi-e teamă că nu ai să mă mai iubeşti". Femeile poarta o povară extraordinară, sfâşietoare. Ele s-au compromis în toate felurile că să găsească bărbatul care are destul feminin în el, ca să fie capabil să înțeleagă adevărul lor, să fie cinstit cu viața lor şi pe care ele să-1 poată considera prieten de încredere. Dumnezeu să vă binecuvinteze.

Femeile poartă responsabilitate nu numai pentru copii lor ci şi pentru adevărul copiilor şi nu datorează nimic bărbaților care le-au impregnat viață. Nimic. Nimic. Şi fiecare bărbat care se prețuieşte pe sine, va învăța despre misterul femeii. Aceasta este o evoluție, înseamnă evoluție să înveți despre ce şi cine sunt ele, pentru că ele sunt un aluat misterios. De ce ? Pentru ca ele nu sunt ca bărbații. Sunt un ordin mai înalt decât bărbații. De aceea ele sunt atât de seducătoare. Ele sunt mister. Cu adevărat. Şi uite aşa ne întoarcem înapoi la Mammy, la marea Zeiță, creatoarea copiilor, pe care frații ei i-au dezbinat. In dragostea şi dedicația ei pentru copiii ei, ea nu a dorit niciodată să se întâmple aşa ceva. A vrut să dea copiilor ei totul şi le-a dat. Toți am venit din acel uter. Fiecare din noi, venind din uterul mamei noastre, am venit din Mammy. Vreau ca femeile din audiența mea să fie Dumnezei liberi şi să nu se simtă inferioare niciunui bărbat. Şi cel mai mare iubit în viața fiecărei femei va fi apărătorul lor, Tatăl/Principiu, Sursa.

Nici o femeie nu a fost vreodată cu adevărat pregătită să facă dragoste, pentru că ele niciodată nu au trecut peste vârsta copilăriei. Corpul lor s-a maturizat fără ca şi conştiința lor să se maturizeze. Şi este o tristețe în fetițe. Este pentru că ele sunt încă copii şi nu sunt obiect al fanteziilor sexuale. Şi la sârşit, cine devine duşmanul lor ? Tatii, frații, bărbații din viața lor, pentru că orice altă femeie înțelege acest fel de amenințare şi de suferință.

Acum, dacă suntem norocoase, cu adevărat norocoase, dăm peste bărbați care sunt cu adevărat creaturi evoluate şi ei sunt evoluați datorită prezenței Zeiței în ei. Ei vor înțelege ciclul hormonal, adică socotesc luna şi îşi înțeleg doamna.

Şi nu este dulce că ei au folosit timp ca să înțeleagă asta şi să înțeleagă confuziile lor ? Nu este cu adevărat minunat că au vrut să înțeleagă asta ? Mulți bărbați nu au habar despre ciclul lunar al femeii. Dacă nu mă credeți, cereți soțului vostru să vă explice ciclul lunar.

Vorbesc în apărarea Dumnezeului nostru. Înlătur toate obiecțiile umane despre cum 1-ați creat voi pe Dumnezeu. Dumnezeu nu este ceea ce vă imaginați voi. El este inima noastră care bate. Inima noastră bate ca o tobă. Se poate mărşălui în bătaia ei. Da, tobele au fost făcute după bătaia inimii noastre. Este cel mai tulburător sunet ritmic, pentru că dacă bați toba un timp ceva mai lung şi apoi scapi o lovitură, cei ce ascultă îşi pierd atenția şi încep să-şi simtă inima. Eu ştiu cum să fac asta.

Orice ați crede voi că sunt, vă pot spune asta : nu îmi este frică să spun adevărul. Iar cei care aveți urechi de auzit şi ochi de văzut, mă veți urma. Vă jur că am să vă spun întotdeauna numai adevărul, că cunoştințele pe care vi le dau, vă vor elibera şi vă veți schimba viața, că nu veți mai fi sclavi, că vom recrea pe Dumnezeu, nu în imaginea unei biserici, ci in imaginea propriei voastre conştiințe, un Dumnezeu care este ca un copil care iartă necondiționat, care ne îngăduie să orbecăim de-a lungul drumului, să fim amețiți care ne iubeşte pânăî la capăt şi orice am face, aşteptă numai să spunem :

"Bine, am experimentat (am trăit şi am înțeles) asta. Acum ce spui, copile, ce mai trebuie să ştiu căci sunt gata să ştiu".

Pentru gloria vieții şi a femeilor care ne-au dat viață
şi ne-au hrănit întru viață. Pentru gloria lui Dumnezeu. Aşa sa fie.

INIȚIERE IN MISTERUL SINELUI

COMENTARIU LA CAPITOLUL 5

Conceptul de înțelepciune antică, cum explică Ramtha, reprezintă înțelepciunea secolelor,"fundația Pământului şi a cosmosului". Înțelepciunea antică este adevărul despre existenta umană şi natura a ceea ce suntem cu adevărat, adică conştiință şi energie care crează realitatea. Expunerea lui Ramtha

asupra originii şi istoriei umanităţii, caută să aducă cunoaşterea înţelepciunii antice. Aceasta cunoaştere a fost la dispoziţia fiecărei civilizaţii, prin şcolile de înţelepciune antică din jurul lumii, iar iniţiaţii lor şi-au putut aduce aminte de întraga lor călătorie de la Punctul Zero în materie, şi au putut să evite să se piardă emoţional în creaţiile lor.

Pe măsură ce civilizaţia umană a evoluat, această cunoaştere a devenit progresiv suprimată şi coruptă. Căderea originală a Dumnezeilor, care a fost călătoria de explorare prin cele şapte nivele de realitate, a fost modificată în căderea îngerilor slabi, pe care Dumnezeu i-a dat afară din rai.

"Deci adesea de la începutul evoluţiei dramei umane, voi aţi devenit pierduţi în creaţia voastră în scopul a ceea ce creaserăţi. Aşa că şcolile antice au fost făcute ca să vă reamintească legile din Cartea Vieţii intitulată - Involuţie - destin scris pe cele şapte nivele de cădere ale Spiritului vostru.

Înţelepciunea antică este dreptul vostru din naştere şi cosmologia voastră spirituală, cea din care sunteţi făcuţi. În înţelepciunea antică, în tratarea despre natura realităţii, a fost imperios să se discute despre cine crează realitatea şi în particular despre voi".

Uitarea şi confuzia despre adevărata noastră origine divină s-a adâncit în noi, viaţă după viaţă, încât înălţarea şi înţelegerea vin prin muncă grea şi vînătăi şi vărsarea sângelui unui alter-ego (ego alterat) care trebuie să piară pentru a îngădui lui Dumnezeu să se ridice la adevărata identitate şi ego distinct al persoanei.

In acest punct, am vrea să concludem seria de comentarii cu o scurtă prezentare a conceptelor fundamentale din sistemul de gândire al lui Ramtha, care constituie baza perenă a înţelepciunii antice. Pietrele de temelie ale şcolii lui Ramtha sunt:

Voidul,
Conştiinţa şi energia - crează realitatea.
Voi sunteţi Dumnezei.
Faceţi necunoscutul cunoscut.

Ramtha începe povestea Creaţiei prin a sublinia că, gândul este sursa întregii existenţe. Gândul este forţa de bază, dinamică care a cauzat ca întergul univers să se manifeste în toate dimensiunile sale posibile. Gândul înseamnă conştiintă, deşteptare (conştientă), cunoaştere a sinelui. Ramtha identifică natura esenţială a persoanei cu forţa sa dinamică, pe care o descrie ca conştiinţă şi energie.

Dacă gândul său, conştiinţa, nu are mişcarea energiei, fără conştienţă sau autoreflecţtie, rămâne în stare de odihnă sau imobilitate, numita Void. Voidul este bogăţia de potenţiale infinite, nerealizate, neactualizate.

Conceptul tradiţional care descrie pe Dumnezeu ca pe o fiinţă în întregime diferită de univers, fiinţă transcendentă, imutabilă, se aplica la conceptul lui Ramtha despre Void.

"In regulă. Să ne întoarcem înainte de început. Vă puteţi imagina asta: Dacă timpul este bazat pe conceptul că el există între două puncte de conştiinţă, atunci ce a fost când nu existau două puncte de conştiinţă ? Va puteţi imagina asta ? Haideţi. Treziţi-vă. Deci dacă nu au fost două puncte de conştiinţă, nu a fost nimic. Ştiţi ce înseamnă cuvîntul nimic ? În engleza nimic =nothing =no thing=nu-lucru) Nu - lucru. Vă puteţi imagina vastitatea nimicului ? Ei bine, a fost şi încă este.

Iată ceva care va fi o problemă pentru voi. Această condiţie a fost întotdeauna. Asta este problema vosatră: nu v[puteţi imagina ceva care a n-a existat, care a fost nimic şi care nu a avut niciodată un creator. A fost întotdeauna. Asta tulbură şi dă peste cap creierul galben, (creierul galben este descrierea lui Ramtha pentru neocortex, sau substanţa cenuşie, casa g\ndului analitic şi emoţional) A fost întotdeauna. Puternic. Noi numim asta Void. Voidul. ***Voidul este un vast nimic material şi toate lucrurile potenţial.***

Deci numim Voidul vast nimic material şi totul potenţial. Aceasta este ce la începutul venirii mele aici, am numit principiul Mamă/Tată. Se numeşte principiul Mamă/Tată, Void. Este numit şi Sursa. Este un mare brilliant savant, care a căpătat înţelegere despre Void. El l-a numit eter dar nu este corect. Acest savant - numele lui este David Bohm - a înţeles că particolele nu călătoresc. Ele nu călătoresc, ele apar şi dispar ca să reapară. Ce concept uimitor! Fac ele asta ? Da, aici în acest plan asta fac.

El a spus că Voidul conţine, cuprinde şi extinde potenţiale. Are dreptate."

Universul în întreaga existență, fără excepții, își datorează originea unei mișcări de auto-reflecție a Voidului. Această mișcare de contemplare, nu a fost creată instantaneu, ci a fost ca potențial în vastitatea Voidului mereu. Când Voidul s-a gândit la sine şi a creat iluzia diviziunii şi separării, acest act de auto-reflecție a dvenit punctul de pornire a toată existența care va fi.

"Deci tot ce se numeşte sistem solar şi spațiu şi stele şi nebuloase, ce este spațiul ? Nu ceea ce vedeți şi străluceşte în ochii voştri este important ceea ce există în el, nimicul. Ce înseamnă asta ? Nimic, Void. Ar putea fi el părintele luminii şi al constelațiilor şi al sitemelor solare şi nebuloaselor ? Este. Şi se numeşte Void. Ce este Voidul ? ***Ceea ce există în afara timpului, a distanței şi a spațiului.***

Deci şcolile antice se bazează nu pe un nou adevăr ci cu adevărat pe ceea ce se numeşte fundația lumii: cum a aprut sistemul solar şi de ce, cine sunteți voi în relație cu sistemul solar, care este drumul vostru, care este drumul sistemului solar, care este cu adevărat importanța şi înțelesul cosmosului, de ce sunteți atât de mici în comparație cu marele tablou?

Veți învăța toate astea în acesta şcoală. Şi asta nu este un adevăr nou, este un adevăr vechi, antic.

Şcoala este clădită pe pietre de temelie. Gândiți-vă la şcoală ca la o clădire mamut, care este nimic ce puteți vedea, dar tot ce puteți simți, iar piatra de temelie se numeşte conştiință şi energie. Deci ce am

Spus ? Conştiința şi energia sunt piatra de temelie a acestei şcoli. Conştiință şi energie, stiti ce înseamnă aceste cuvinte ? Un vis cu putere şi intenție, asta înseamnă. Deci şcoala este clădirea începând cu această piatră de temelie.

O alta piatră de temelie este că voi sunteți Dumnezei. Vreți să repetați asta ? Mai tare! Vedeți, nu ați fost arşi de vii, pentru că ați spus asta. Asta nu este blasfemie. Este Sfântul înscris. Spuneți din nou. Aşa să fie. Este un lucru minunat, dar are ceva responsabilități. Deci cealaltă piatră de temelie este că voi sunteți Dumnezeu. Şi care este cealaltă ? Ele fac un pătrat. Conştienta şi energia crează realitatea. Voi sunteți Dumnezeu.

Şi care altă piatră de temelie mai este, dacă sunt patru ? cealaltă este că viața voastră este pentru a evolua ceea ce este deja ştiut. Vreți să spuneți asta ? Din nou.

Acum, asta înseamnă că voi trebui să deveniți foarte ocupați şi să margeți la vecini că să evoluați viața lor ? Asta înseamnă ? înseamnă să fiți conştienți de destinul vostru. Viața voastră este destinul vostru. Şi trebuie să vedeți ce ați creat, de ce emoții v-ați agățat, să stăpâniți acele emoții şi să treceți la crearea unor noi paradigme de viață. Şi dacă faceți asta, nu veți muri niciodată, nu veți şfârşi într-un cimitir. Deci cu cât creați mai mult, deveniți mai tineri. Cu cât deveniți mai tineri, mai mai vechi deveniți. Este posibil ca să nu rămâneți niciodată fără idei ? Da. Vreți să vă întoarceți la cel de alături sa-i spuneți asta? Haideți, haideți, noi vrem această manifestare. Haideți.

Şi evidența este adevărul care spune că voi încă nici nu ați început măcar să visați visuri mărețe sau să începeți a le trăi. Şi cum ştim asta ? Pentru că uitați-vă la asta, voi folosiți mai puțin de 10% din creierul vostru, mai puțin de 10% ! "

Dumnezeu, în termenii lui Ramtha, este produs de Void prin contemplarea sinelui, descrisă ca şi conştientă şi energie, inteligență şi mobilitate, gândul dinamic original, impulsul interior de a cunoaşte, de divinul logos şi de sămânța lui dătătoare de viață.

Este interesant ca Ramtha plasează adevărata origine a sinelui chiar aici, la momentul de început, în clipa contemplării care a produs originalul punct de conştiență, numit Punctul Zero, diversitatea de conştiințe, variatele fațete ale auto-conştienței, responsabile pentru multitudinea şi individualitatea vieții în univers care a apărut ca rezultat al imitației Voidului de către Punctul Zero, când s-a contemplat pe sine. În acet sens, noi suntem cu adevărat Dumnezei nemuritori pe drumul auto-descoperirii, unde singura lege este de a face necunoscutul cunoscut, inexhaustibilă potențialitate a Voidului însuşi. Adevărata natură a persoanei umane nu este luată de la Dumnezeu sau de la singurul său fiu, logosul. Mai degrabă creativitatea lui Dumnezeu însuşi este adevărata natură a persoanei umane.

" La început a fost - nu a fost - Cuvîntul şi Cuvântul a fost cu Dumnezeu " şi cu omul. La început a fost întotdeauna gândul, iar gândul a fost întotdeauna cu omul, căci omul este gândul."

Lumea materială nu este o emanaţie diluată de la Dumnezeu, ca în plutonism, sau produsul dualismului primordial în conflictul extern, ci faţeta unică a călătoriei de auto-explorare. Universul fizic nu este tot ce exista şi nici tot ce noi am devenit în acesta călătorie de evoluţie. Adevăratul sine al personei umane nu se identifică cu conţinătorul (trupul), cu materialitatea acestei călatorii, ci cu Sursa, dinamismul creator al auto-explorării. Natura de bază a sinelui, este esenţa cea mai intimă, este conştientă şi energie şi deci Dumnezeu. Din acest punct de vedere, Dumnezeu nu este redus la lumea naturală, ca în naturalism, şi nici lumea fizică nu este considerată ca totalitatea divinităţii însăşi ca în panteism. Persoana umană nu este redusă şi identificată cu corpul fizic, ca în materialism, nici perceputa complet separată de divin ca în monoteism şi politeism. Atributele umane principale pe care le-am discutat, raţiunea şi libera voinţă, oglindesc şi folosesc fundaţia în mişcarea creativă de auto-cunoaştere care a dat naştere la tot ce există.

În gândirea lui Ramtha, evoluţia este vazută, nu ca o schimbare a naturii lui Dumnezeu sau o mutaţie a Sursei, ci ca o adâncire şi o creştere în înţelegere a sinelui care este veşnic.

Fray Luis de Leon, un umanist şi mistic al Renaşterii spaniole, a oglindit această ideie în filozofia lui. El a subliniat că Dumnezeu nu poate fi îndepărtat de peroană, căci am înceta să existăm.

Călătoria spirituală devine o ascensiune întru Crist şi Dumnezeu, mai degrabă decât o predare a voinţei şi raţiunii omului, unei alte divinităţi.

În înţelegerea lui Ramtha, cunoaşterea nu este impersonală şi adevărul este câştigat numai prin experienţă. Conceptul lui despre gând, după cum am văzut, nu este izolat, sterilă piesă de informare, pe care poţi s-o scrii sau s-o pronunţi în vorbe; gândul este dinamic, creator, inteligent, are putere de manifestare, de devenire. Gândul este existenţă. Abilitatea raţiunii de a şti, de a concepe gând, este abilitatea de a expeimenta şi a deveni orice paradigmă de gând, posibil de a fi imaginat. *Raţiunea este puterea dialectică a intelectulu*i. Văzută astfel ea oglindeşte dinamismul creativ al conştiinţei şi energiei care sunt răspunzătoare pentru creaţie. Ramtha descrie gândul ca sursă şi forţă vitală a tuturor creaturilor, inteligenţa din spatele tuturor formelor de viaţă.

" Pentru a sufla viaţa în ceea ce ai creat, prin a simţi creaţia în existenţă, suflul nu a fost ca o respiraţie normală, care menţine în viaţă o creativitate. Suflul vieţii a fost un patern de destin. Voi le-aţi dat inteligenţa care va merge mai departe şi mai departe. Sună absurd ? Nu. Şi ar mai fi mult de povestit."

Incomprehensibilitatea sau inabilitatea raţiunii de a defini şi numi divinul, cuprinsă în teologie, porneşte de la presupunerea că, cunoaşterea vine de la ceva extern, static şi complet independent de persoana umană. Se pare că cunoaşterea, văzută în acest fel, este unul din motivele principale pentru care tărâmul ideilor şi al divinităţii este văzut separat de natura umană. Martin Henri spune "Cu alte cuvinte, totul este bine atâta timp cât întrebarea ultimativă nu primeşte răspuns ultimativ, pentru că dacă ar fi fost aşa, nu ar mai fi fost o întrebare ultimativă pentru noi, iar noi am fi încetat să mai fim umani. Dacă am fi înţeles complet misterul existenţei, ar fi trebuit să fim noi înşine acel răspuns, ar fi trebuit să fim Dumnezeu, care, desigur este destinul creştinismului promis nouă prin graţia lui."

Aceasta afirmaţie identifică clar conexiunea dintre misterul existenţei umane şi a fi Dumnezeu. Fără îndoială conceptul de a deveni Dumnezeu ca parte a destinului creştinismului, cu siguranţă nu este clar definit de conceptele teologiei creştine, trinitate, divinul Cristos, păcatul original, iertare şi altele. Aşa cum am arătat, tradiţiile mistice, sunt singurele care dau importanţă experienţei şi conceptului de transformare şi devenire.

Din ceea ce spune Ramtha, singura menire a existenţei este călătoria de a face necunoscutul cunoscut. Voidul nu are limite, este infinit, etem, veşnic. Ca urmare, cunoaşterea ce poate fi căpătată în călătoria vieţii este nelimitată. Misterul vieţii este ceea ce dă combustie călătoriei de auto-explorare. Dorinţa şi libertatea de a vrea să cunoaştem ceea ce pare a fi dincolo de posibilităţile noastre de a atinge, nu este o limitare, nici un dar de la o zeitate transcendentală, suflul de viaţă ce susţine chiar existenţa noastră şi îi dă valoare şi raţiunea de a fi.

"Ceea ce s-a ştiut întotdeauna pentru că asta este întreaga istorie, a fost despre: De unde am venit ? Noi suntem călători în matricea spaţiu/timp. Noi suntem calificatorii morali şi spirituali ai unui

univers obiectiv, a unei realităţi fizice obiective. Noi suntem treaba neterminată a lui Dumnezeu în cunoaşterea de sine, care suntem noi. Şi s-a ştiut destul de bine, că am căzut şapte nivele ca să devenim călători în acest principiu al forţei de viaţă, viaţa voastră de acum. "

CAPITOLUL 5

INIŢIERE IN MISTERUL SINELUI

CUNOŞTINŢELE SACRE DIN ŞCOLILE DE ÎNŢELEPCIUNE ANTICA

" Înţelepciunea antică este dreptul vostru din naştere şi cosmologia voastră spirituală,
din ce sunteţi voi făcuţi. În înţelepciunea antică, cu adresă la natura realităţii,
era imperativ să se spună că ceea ce crează realitatea, sunteţi în particular voi."
Ramtha

ÎNDEPĂRTÂND ÎNTUNERICUL IGNORANŢEI CU CUNOAŞTERE

Întru adevăr. Sunt foarte onorat. Sunt foarte onorat de omagiul vostru, când aţi fi putut face atâtea alte lucruri şi aţi fi avut atâtea motive să nu veniţi aici. Voi sunteţi oameni aleşi, cu un măreţ destin, atât de mult de evoluat de păstrat de existat. Şi probabil că aţi terminat cu încercarea focului. Pe lângă asta mult bătut din palme creează multă căldurã în corp. Aşa sa fie.

De la Domnul Dumnezeu al fiintei mele,
la gloria lui Dumnezeu,
la ceea ce sunt în această zi,
evoluat, împuternicit
şi ştiind că voi fi eliberat de ignoranţă.
De la Domnul Dumnezeu al fiinţei mele,
aşa să fie.
Pentru viaţa voastră.

Deci să trecem la subiect şi să căutăm să înţelegem de ce ignoranţa este mama devoţiunii şi de ce titlul acesta valorează un maldăr de fasole, căci dacă nu valorează atâta, şi nu se aplică la viaţa voastră, nu ar trebui să ascultaţi, nu-i aşa ? Dar se aplică vieţii voastre şi acesta este motivul pentru care v-am chemat. Şi una dintre învăţături este să discut despre înţelepciunea antică, acele lucruri care au fost puse la păstrare în secret, spre a fi redescoperite într-o zi şi la un timp când trebuie ca lumina să vină din nou, ca să se trezească conştiinţa şi înţelegerea şi este cu adevărat timpul redeşteptării.

Toate aceste învăţături sunt ca piesele de puzzle ale sinelui puse împreună, ale relaţiei voastre cu Dumnezeu şi cu restul vieţii, şi înţelegerea misterului a ceea ce sunteţi. Şi fiecare învăţătură aduce o nouă bucăţică de cunoaştere care vã scoate din ignoranţă. Deci începând cu înţelegera conştiinţei şi energiei şi cum aţi ajuns aici, această învăţătură se adresează explicaţiei de ce aţi devenit blocaţi şi de ce atunci cînd creaţi o experienţă şi aveţi o fricţiune cu ea şi ea devine o problemă, de ce aceeaşi conştiinţă nu poate rezolva această problemă.

Învăţând cum să extindeţi înţelegerea, această audienţă este ca o veche şcoală, care fusese destul de prevalentă pe întinderi mari. Ele se numeau şcoli antice. Aceste învăţaturi (pe care vi le dau acum) sunt din acele şcoli antice. Şi sunt la fel de aplicabile astăzi ca şi atunci. Deci învăţaturile din aceste zile dragii mei, ar putea să nu prea aibă nimic de a face cu ce cumpăraţi sau ar trebui să cumpăraţi, cu mîncarea, sau relaţiile pe care ar trebui sã le aveţi. Nu sunt foarte apropiate de multe lucruri din viaţa voastră. Dar se adresează la ceea ce sunteţi cu adevărat. Se întind dincolo de vederea şi capacitatea voastră. Dar tot ce vom atinge, chiar dacă pare nerelevant înţelegerii voastre, o extinde totuşi, pentru că vă dă cunoaşterea experienţei, şi asta vă scoate din borcanul de castraveţi muraţi pe care l-aţi creat voi înşivă.

Deci ce veţi auzi în aceste zile sunt cuvinte da, cuvinte. Dar aşa cum am explicat unei entităţi abia

ieri, în felul cum măsurați voi timpul, am o problemă de vorbire care pare să vină de la faptul că abia acum învăț cum să formulez frazele în cuvintele voastre, pentru ca ele să aibă o anumită însemnătate pentru voi şi ca eu să aduc învățaturile în cel mai simplu şi elocvent mod. Ceea ce vă învăț nu cere 12 ore pentru a fi învățat, poate fi învățat în 3 ore, dar poate dura o zi întreagă până ce explic fiecăruia din voi, în cuvinte diferite, pînâ ce văd aprinzindu-se luminițele în întreaga voastră audiență, ceea ce înseamnă că aura fiecărui individ începe să se extindă, adică conştiința fiecăruia se extinde. Atunci ştiu că am avut o foarte productivă şi iluminatoare audiență.

Un lucru minunat despre vorbele lui Ramtha : nu sunt numai pentru comunicare, sunt spuse în aşa fel încât vor manifesta realități în viața voastră .

Ați ştiut toate acestea mult timp în urma în Cartea Vieții voastre. Dar ați scris peste ele, şi ați mai întors câteva pagini şi v-ați blocat acolo şi ați uitat cu adevărat toate acestea. Deci vi le aduc înapoi cu cuvinte care manifesta realitate. Atunci ele vor deveni din nou adevărul vostru, nu al meu, ci al vostru, ca să-l puteți aplica în viața voastră şi să deveniți entități iluminate, nu de New Age (cum e tradus la noi ? - Era Noua ?), spiritualişti, mambo-giambo, sau învățători de două parale, urmaşi care încearcă fiecare ritualul posibil sau pe care cineva spune ca ar trebui făcut, ci oameni cunoscători care înțeleg cu adevărat cosmologia cauzalității şi a creației, care înțeleg cu adevărat principiul conştiinței şi energiei, care înțeleg cu adevărat că îşi crează propria realitate (viață).

Înțeleg că acest cuvânt a devenit foarte vag. Folosiți multe cuvinte pe care nu le înțelegeți. Mai bine să înțelegeți decât să le repetați, aşa deveniți intens iluminați, cunoscători, conştienți, înțelepți a căror adevăr nu este o dogmă ci un fel de a trăi. Ştiți, viața este un dar de la natură, dar o viață frumoasă şi iubitoate este un dar al înțelepciunii, iar înțelepciunea vine de la o îndelungată experiența conştientă.

Deci învățaturile de astăzi şi aceste vorbe pe care ştiu să le combin, vor apăsa nişte butoane, care vor întoarce nişte pagini din Cartea Vieții voastre, pentru că asta vreau eu ca ele să facă: să întoarcă pagini, ca voi să îngăduiți abstractului să se întâmple, iar în pagină, vorbele pe care le auziți, apasă butoane în sufletul vostru. Apoi începeți să gândiți, ceea ce înseamnă că determinați creierul să funcționeze şi să îngăduie gândul pur.

Asta înseamnă conştiință crescută, iar când veți pleca de aici, veți fi ființe mai cunoscătoare, cu mai puține superstiții şi temeri căci cu cât mai cunoscători sunteți, cu atât mai puține temeri aveți, asta dacă nu vreți voi înşivă să le creați. Şi cu cât mai cunoscători veți deveni, minunații mei oameni, cu atât mai măreață va fi realitatea voastră. Şi nimic din ceea ce Domnul Dumnezeu al ființei voastre nu doreşte, nu vi se va întâmpla. Aşa să fie. Deci ascultați cu atenție. Haideți să înțelegem aceste lucruri şi să vedem ceva lumini în această audiență.

Ignoranța: ce înseamnă ignoranță ? înseamnă să nu fii conştient de a fi în întuneric, să nu fii în lumină. Întuneric nu înseamnă interpretări superstițioase, metafizice sau religioase, întunecimea lor crează demoni şi diavoli. Lucifer şi toate acele umbre ale întunericului, înseamnă subconştiință, adică o conştiință inactivată, ființă cu conştiința adormită. Când luminezi în întuneric, acesta se risipeşte. Lumina este adevăr. Este în interacțiune cu conştiința. Este a fi conştient de ceea ce se află în spațiul întunecat şi a nu fi speriat.

Deci întuneric, este un adevăr antic care înseamnă a nu fi conştient. Nu a însemnat niciodată diavol. Diavolul nu a existat niciodată în ceea ce se cheamă Cartea Vieții epigene. Nu a fost niciodată creat în involuție şi nu trebuie adus în evoluție.

Căderea Spiritelor şapte nivele de vibrație, pentru ca să devină inteligente vii şi vibrante, nu a însemnat căderea îngerilor în disgrație, ci dinamica luminii lui Dumnezeu, care a călătorit în densitate, în tărâmurile neexplorate ale realității fizice, ca să facă manifestă realitatea fizică. Spiritele sunt exploratorii lui Dumnezeu, lumina, absolutul, ca să activeze forță de viață, să devină un ingredient activ, prin care Dumnezeu absolutul, totul-în-toate, să se poată cunoaşte pe sine. Voi sunteți într-o călătorie, o călătorie magică şi minunată. Acești Dumnezei căzuti, care au făcut tranzitia, au fost foarte bravi, cu adevărat, pentru că ei au fost mesagerii gândului care aduc lumina.

Dar întrebarea de bază este : de unde venim ? Noi suntem călători în matricea spațiu/ timp. Noi suntem definitorii spirituali ai universului şi realității fizice. Noi suntem treaba neterminată a lui Dumnezeu în cunoaşterea de sine. Este destul de bine cunoscut că voi ați căzut şapte nivele ca să deveniți călători în acest principiu de forța vitală, adică viața voastră de acum.

Aceasta a fost o parte din înțelepciunea antică, care a fost distrusă pentru a fi creați diavolii care ar fi căzut din rai şi ar fi venit să stăpânească pământul. Dacă acesta este adevărul, atunci voi sunteți

diavoli, sunteți toți demoni. Adevărul este ca aceasta este o călătorie pentru cunoaştere.
Creația nu este un act, este un proces. Este o diferență. Nu trebuie să creați conştient, creația este o consecință a ceea ce sunteți.
Înțelepciunea antică a fost întotdeauna aici, cu fiecare civilizație, pentru a ajuta pe inițiați ca, orice ar crea să nu se piardă emoțional în creația lor, să nu devină legați de simțiri şi să uite scopul călătoriei lor. Deci adesea, de la începuturile evoluției şi a dramei umane, v-ați rătăcit în creația voastră şi scopul ei. Aşa că Şcolile Antice au fost aici să vă reamintească legile scrise în Cartea Vieții intitulată involuție - destin scris în cele şapte nivele de cădere a Spiritului vostru.

Înțelepciunea antică este dreptul vostru din naştere şi cosmologia voastră spirituală. Se spune că Dumnezeu este absolut, că în palma lui imaginară - sau palma ei - trecutul, prezentul şi viitorul există simultan. Aceasta este învățătura veche. Eu aş spune că, cauza primară, absolutul, inteligența, gândul, ecourile adîncimilor spațiului, sunt o conştiința adormită. Este mintea subconştientă, este necunoscuta inteligență a-toate-ştiutoare. Iar călătoria luminii, a Dumnezeilor, a indivizilor ca voi, în adâncurile acestei minți, este o infinită călătorie interioară. Este călătoria inteligenței adormite, a gândului spre trezire, pentru ca într-o zi gîndul sâ învie cu reflecția sinelui - Dumnezeu să se cunoască pe sine.Este atlt de simplu!

Deci ați înțeles, fiecare, regulile acestui joc. Toți am venit aici programați şi echipați. Avem conştiință, sau inteligență şi avem ingredientul activ pentru a manifesta această conştiință, pentru a crea realitate fizică. Şi trebuie ca motorul vostru să lucreze, pentru a putea începe să scrieți în aceasta carte rezultatele obținute. Fiecare din voi este cu adevărat principiu divin. Sunteți individuali şi totuşi acționați colectiv, pentru că o parte din mintea adormită este trează şi asta este lumină în întuneric, este o ființă vie care consumă întunericul.

Deci înrunericul este conştiința nerealizată. Nu este diavolesc, nu este rău. Este doar ne-explorarea. Este necunoascutul. Dă-i lumină şi devine cunoscut. Suntem călători echipați cu însuşi Dumnezeu, care facem o călătorie infinită în divinul sine, care este toate cele şapte nivele de vibrație, care este şapte nivele atomice, şapte nivele de frecvență a gândului în materie. Tot ce este materie, este gînd superior coagulat. Dacă reversezi materia şi o duci înapoi tot drumul, va dispare prin cele şapte nivele de vibrație şi va deveni conceptul a ceea ce este.

Deci aici suntem în acestă calalorie, în fiecare viață. Şi îndepliniți aceasta călătorie, înscriind în paginile vieții în sufletul vostru divin acțiunea/reacție care crează materie manifestată, destin manifestat, calitate menifestată. Tot ce aveți de făcut, este să umpleți paginile cărții şi să evoluați, viață, după viață,. Şi în fiecare viață se crează o noua imagine. Imaginea este creată ca un personaj într-o piesă, pentru a avea ocazia de a experimenta (trăi) ceea ce nu ați mai experimentat: întunericul, mintea subconştientă, necunoscutul. Şi voi toți ati dorit ca în fiecare viață nouă să experimentați ceea ce nu ştiați, nu să repetați experiențele. Deci zecile de mii de vieți pe care le-ați avut, au fost create aşa ca fiecare să aibă altă imagine, personalitate diferită, pentru a facilita acțiunea/reacția cu scopul de a explora principiul vieții şi de a vă cunoaşte pe sine şi fiecare experiență pe care ați creat-o şi ați avut-o fizic, a extins realitatea, lumina voastră, a consumat mai mult din mintea subconştientă, din necunoscut. Cartea Vieții voastre este scrisă cu Înțelepciune.

Amintiți-vă : o viata frumoasă şi plină de iubire este darul înțelepciunii. Şi în fiecare viață întoarceți pagini, evoluați, deveni mai mult. Nu trebuie să repetați ceea ce ați făcut în viața anterioară. Ceea ce ați fost în viața anterioară a fost doar o imagine a Dumnezeului continu, care ați fost întotdeauna, aceasta entitate fără chip, acestă forță, aceasta inteligență, energie puternică, care sunteți. Cum vă văd eu, nu este părul sau nasul şi ochii sau culoarea pielii, ori hainele, ci ca lumini, strălucitoare lumini, care consumă întunericul, necunoascutul, subconştiința. Tot ce este aici, este imagine creată de lumină cu scopul de a interacționa în drama treburilor neterminate a lui Dumnezeu şi de a înscrie în Cartea Vieții ceea ce ați experimentat şi posedați (stăpâniți), ca perlă de înțelepciune.

În fiecare nouă viață nu ati mai ştiut ce ați fost înainte. Nu ați recunoscut imaginea pe care ati creat-o pentru voi înşivă, pentru ca ați venit la o distantă mare de acea persoană. Este la fel ca fiind foarte puțin asemănători cu ceea ce ați fost acum cinci ani. Aveți foarte puțin în comun cu acea personă - corect ? - datorită expansiunii a ceea ce ați devenit, ați devenit mai mult. La fel şi cu viețile. Este o adevărată religie despre reîncarnări, dar este trecut. O persoană iluminată închide cartea trecutului şi trăieşte în present. Prezentul este tot ce conteză. Un suflet iluminat ştie asta. Un ignorant nu ştie. Un ignorant prețuieşte cea ce a fost într-o viață trecută şi nu mai poate fi acum.

Fiecare noua viață este ca o nouă zi, o nouă imagine. Iar imaginea produce fricțiunea care determină creştere, extindere, face mai clar acest Dumnezeu fără chip, care se ascunde în spatele personajului pe care l-ați creat, căci el este nemurirea, înfățişările voastre, egoul vostru alterat, micimea voastră judecățile voastre - tot ce sunteți în această viața- va dispare.Vor rămîne doar pietrele prețioase, adică înțelepciunea câştigată, pentru că ceea ce supraviețuieşte cărnii este Dumnezeul invizibil care a făcut totul, spre gloria luminii, care cu toții suntem.El este ființa eternă şi lui mă adresez, nu imaginii voastre, ci luminii din voi.

Mintea subconstientă nu este ceea ce ați uitat şi suprimat în viețile trecute, este Cartea Vieții. Mintea subconstientă este necunoscutul, probabilitățile nerealizate, care va îngăduie să jucați piesa şi imaginea să ia formă. Mintea subconştientă, întunericul este ceea ce este consumat de lumină. În necunoscut zace abstractul absolut. Ziua de miine, viața următoare săptămâna următoare, ideea genială, următorul diamant, următoarea respirație de libertate, următoarea poezie unică, următoarea piesa de artă, următoarea experiență a sinelui, totul este în mintea subconştientă. Iar voi sunteți ca nişte lumini plutind pretutindeni, care au ocazia de a cuprinde şi experimenta realitatea fizică, de a o identifica şi câştiga înțelepciune, şi de a vă extinde (a evolua). Şi vă extindeți în mintea subconştientă care este eternă. Sunteți conştienți numai de ce ați câştigat în aceasta viață. Ştiți numai despre cunoaşterea ce ați câştigat-o ca rezultat al înțelepciunii. Nu ştiți ce vă aşteaptă în necunoscut, pentru că acesta este următorul respir al vieții, care trebuie explorat.

Acum care este țelul vostru? Nu acela de a fi o coafeză, un professor sau un vindecător. Nu de a fi un pelegrin sau de a vă căsători cu cealaltă jumătate de suflet. Țelul vostru este acela de a întoarce toate paginile cărții. Este de a evolua in superconştiință, unde tot ce nu este cunoscut devine cunoscut. Atunci întregul univers vi se va dezvălui, pentru ca va deveni lumina în întregime, căci ceea ce este întunecat, este Dumnezeu nerealizat Ceea ce este lumină este Dumnezeu realizat. Şi destinul este acesta: de a evolua.

În jurul globului au existat şcoli antice. Aceste şcoli au avut relații cu - sunteți gata să auziți adevărul extraordinar ? - frații voştri care trăiesc în alte galaxii. Şi a fost învățătură mare în ele, experiențe grozave. Frații voştri primitivi se depărtau de la destinul lor, din cauza necesității de a supraviețui, aşa că au fost adesea ajutați de frații voştri îndepărtați, care veneau şi ajutau învățătorii de aici să învețe adevăruri. Era un lucru foarte obişnuit. Puteai vedea şcolile soarelui, unde oamenii omagiau soarele şi pe oamenii care veneau din cealaltă parte a lui. Şi mai sunt încă unele din acele temple, nu au fost distruse toate. Erau şcoli ca aceasta, doar că durau 7 ani şi fiecare an era un nivel, iar studenții, după ce terminau anul 7, deveneau transparenți.

Extraordinare şcoli au existat pe Pământ în acele zile. Mari Dumnezei au interferat cu umanitatea, de la mari distanțe. Era o comunicare deschisă căci adevărul este universal, veşnic, indiferent ce cuvînt se foloseşte pentru "veşnic-universal ". Era aşa o mare armonie. Şi, da, aici trăiau oameni primitivi.

Cro-Magnon. Dar ați putea spune după oasele mele ce am simțit şi ştiut.

Oamenii primitivi luau cina cu oamenii/stele, pentru ca nu erau bariere care să blocheze curgerea conştientă a veşniciei, căci dacă vă amintiți, veşnicia este mintea subconştientă în care toți Zeii, idiferent de locul unde trăiau în univers, consumau, căci inteligența consumă întunericul, Voidul. Deci era o frăție adevărată.

Da, ființe umane există pretutindeni în univers, ele există dincolo de soare, sunt împrăştiate peste tot în Calea voastră Lactee, întregi civilizații. Şi sunt acelaşi Dumnezeu fără imagine, care a creat aceeaşi imagine a trupului în care să experimenteze, în drumul lor spre pura conştiință, căci acesta este destinul nostru al tuturor.

Deci aceste scoli erau localizate unele în câmpie, altele lîngă munți uriaşi, care nu mai exstă astăzi, sunt pe fundul oceanului. Timpul de învățat era şapte ani, calendarul lor era diferit, dar după calendarul vostru se pot număra şapte ani. Şi învățătorii măsurau învățatura lor în fiecare an, căci la sfîrşitul a şapte ani, trebuiau să fi întors toate paginile cărții, ceea ce înseamnă că relitatea fizică devine transparentă. De aici vine Isus. De aici au venit toti Dumnezeii care au umblat pe fața Pământului. Şi, da elevii erau primitivii care încă foloseau unelte din oase, se vindecau singuri cu focul lor antic şi miroseau urât, care încă mai circulau în turme. Ei erau cei care au învățat şi au evoluat în acele timpuri. Şi mulți dintre ei au plecat de mult, pentru că au învățat totul. Ei sunt acum în alte dimensiuni, în alte aventuri.

Dar ca să vorbesc aşa, trebuia să vrei să te duci la şcoală. Aşa au fost timpurile antice de iluminare. Bărbatul şi femeia nu s-au schimbat din acele timpuri, numai tehnologia s-a schimbat. Este aceeaşi ignoranţă, aceiaşi necesitate de iluminare, dar sunt mulţi oameni care nu mai există acum, pentru că au plecat de mult (au ascensionat). Ceea ce există acum este aceeaşi nevoie care a existat şi atunci.

TESTUL UNUI INIŢIAT

A fost cândva un om de un mare renume. EI a trăit în timpuri îndepărtate şi la mare distantă de aici. Era dintr-o familie foarte bogată, ai lui erau proprietari de pământuri şi de mori. Erau impecabili: bărbaţii erau cunoscuţi pentru gentileţea, curăţenia, minţile lor cunoscătoare şi erau fiinte onorabile. Acest om, despre care vă povestesc, a luat în căsătorie o femeie cu o situaţie mai joasă în viaţă, fără sînge nobil, al cărui tată era muncitor într-o moară. Acestă femeie - simplă, delicată şi de o frumuseţe neobişnuită - a dăruit acestui bărbat un fiu frumos, ai cărui ochi ardeau ca metalul albastru încins, al cărui rîs şi gângurit arătau ca înţelegea ciripitul păsărilor de afară. Micuţul crescu într-o casă de mare renume. Tatăl făcea sacrificii Zeilor pe care îi ştia, ca mulţumire pentru fiul sau mult iubit în adâncul inimii sale. Era atît de mulţumit bărbatul, încât niciodată nu s-a culcat cu altă femeie, căci simţea că fusese binecuvântat în această unire şi copilul va duce mai departe o importantă linie de moştenitori ai casei, din sămânţa tatălui.

A căutat în depărtări învăţători pentru tânăr şi toţi îi spuneau că vălurile erau smulse de pe ochii lui. Tatâl plîngea şi nu înţelegea ce spun ei. Dar într-o zi, un învăţător care venea din Estul Indepărtat, mirosind a mirodenii şi cu barba unsuroasă, îi spuse tatălui: " nu mai am ce învăţa pe fiul tău. El este dăruit peste anii mei şi cu adevărat peste înţelepciunea mea. Ar fi mai bine să cauţi un maestru, căci deşi fiul tău este dăruit, poartă o inima sălbatecă. Este neascultător la lecţii şi tot ce vrea este să se joace şi să se bată cu tovarăşii săi."

Tatăl fu şocat, căci el nu văzuse niciodată aceste aptitudini în fiul său. Dar trimise solii pe toată întinderea pentru a afla un Maestru învăţător. Şi iată că un sol vine şi spune ca în scurt timp un Maestru învăţător va sosi şi el va învaţă pe copil. Toate pregătirile fuseseră făcute. Cei mai frumoşi miei fuseră tăiaţi, şi viţei şi fructe şi verdeţuri adunate, pâine fusese coaptă şi întregul regat mirosea a pâine proaspăt coaptă şi mîncare gătită cu miere, afumături, oţeturi şi dulci arome. În aer plutea bucurie şi ţimbale se auzeau din bucătărie, unde oamenii dansau pregătind mâncărurile.Toate obiectele de aur şi argint luceau, iar pietrele preţioase dansau lumini de stele în soarele amiezii. Şi iată călărind pe un măgar mirosind a ouă stricate, cu părul plin de praf de pe toate drumurile lungi străbătute, sosi, Maestrul învăţător. Nici măcar mirosul bucatelor nu putea acoperi mirosul lui. Tatăl întinse mâna după batista ca sa-si acopere nasul, dar ceva îi opri gestul. Maestrul învăţător nu vroia mâncare, nici plimbări, nici dansuri nu vroia acoperiş, el prefera să doarmă afară. A cerut să vadă băiatul, care veni îmbrăcat frumos, cu părul dat cu uleiuri scumpe, cămaşa sclipind de albeaţă şi purtând pe piept emblema casei tatălui său.

Maestrul învăţător îl privi, se uită sub cămaşa lui, îi deschise gura, ii cercetă urechile, pipăi părul, îi mirosi uleiul şi fără să scoată un cuvînt luă un băţ mare şi lovi copilul. Spre uimirea şi durerea tatălui, el lovi încă o dată copilul. Nimeni nu îndrăznea să atingă acest învăţător, căci putea fi un vrăjitor. Un râu roşu curgea pe tâmpla copilului şi un firişor ajunse la colţul ochiului, dar el nu ridică nici măcar un deget să se şteargă, se holba doar la Maestrul învăţător. Nu a făcut nimic să se apere, doar a stat şi a primit.

Maestrul privi adînc şi îndelung la copil. Nu se auzea nici un sunet. Nici măcar ţimbale la distanţă. învăţătorul se întoarse ca să plece. Ochii copilului se umplură de lacrimi şi începu să alerge după el. Nu ştia de ce face asta, căci nu fusese niciodată lovit până acum, el fusese mândria casei tatălui său. Nimeni nu-i văzuse sângele, în afară de mama lui în noaptea naşterii sale. Nimeni nu-1 atinsese până acum. iar el fugea după bătrânul învăţător. Şi dintr-o dată bătrînul începu să miroasă a flori. Copilul nu ştia de ce, dar nu dorea ca acest om să plece. Bâtrânul se arunca pe măgar, îşi adună cămăşile în jur, se întoarse spre vest şi privi îndelung în depărtare. Băiatul se duse la tatăl său: " Tată, nu-l lăsa să plece", 1a aceste vorbe bâtrînul spuse : "Am să iau băiatul tăii,dar nu-1 voi învăţa aici."

Deci tatăl pregăti haine, împachetă lăzi de drum, dar spre mirarea şi dezamăgirea lui, Maestrul învăţător lovi cu băţul toate cuferele şi spuse :"Nu este nevoie de toate acestea. Adu-mi un sac de pânză, cenuşa şi ulei, pâine veche de o zi şi brânza tare. Adu fructe uscate şi ceea ce oamenii tăi

mănâncă la bucătărie. Adu-l la mine şi nu cumva să-i dai un armăsar. Adu un măgar. Spre amuzamentul tuturor şi delectarea băiatului, a fost îmbrăcat m haine de sac şi i s-a pus cenuşă pe frunte şi pe minunatul său păr dat cu ulei. Hrana cerută a fost împachetată, dar arăta că va ajunge doar pentru câteva zile. Din grajduri fu adus un măgar deşelat, unul care fusese acolo mai mult decât îşi amintea oricine, copilul fu pus pe măgar, şi proviziile alături, iar bătrânul şi băiatul plecară de îndată.

Tatăl a suspinat şi toată casa a suspinat, căci lumina tatălui placase de la casa lui. Dar mama ştia, ea înţelesese că destinul fiului ei nu era să fie la sânul ei ci alt undeva.

Maestrul învăţător duse copilul pe o înălţime, unde spre amuzamentul şi uimirea lui mai erau şi alţi copii şi oameni de toate mărimile. Locul murmura la distanţă de muzică de flaute, ceteri şi lire şi voci delicate. Oamenii treceau ca nişte statui pe lungi coridoare, mirosind a sudoare, delicaţi, liniştiţi şi în pace. Lumini aurii ce veneau din găuri făcute în tavane, făceau coridoarele mistice şi dimensionale (mari) Locul unde micuţul băiat trebuia să stea era tare şi aspru, dar aici el începu o nouă viaţă sub îndrumrea Maestrului învăţător, care îl învăţa, reânvăţa şi era dornic să-i dea înţelegerea.

Micul băiat deveni un frumos bărbat şi el crescu şi trecu diverse trepte în şcoală. Putea acum să cânte la flaut atât de bine că melodiile lui răzbăteau văile, şi turturelele de dimineaţă imitau cântecul lui. Se juca cu cetera şi lira cu degetele lui delicate în zori, iar lumina dimineţii, dansa pe trupul lui iar de la distanţă părea o fiinţă de aur. Putea gândi, gândul lung şi comunica cu copacul. Înţelegea muzica râului care se repezea de pe stâncile muntelui în valea de dedesubt. Stătuse treaz într-un nor şi înţelesese substanţa.

Frumosul tânăr era studentul unei minunate şi mistice arte despre tot ce este cunoscut şi care se mişcă spre necunoscut. Într-o zi Marele învăţător - care avea aceeaşi vârstâ veni şi îl scoase din contemplaţie, îi spuse :"Este timpul." Fără un cuvînt, tînărul se ridică, era acum la vârsta pubertăţii. Maestrul învăţător îl duse într-un loc unde nu mai fusese şi călătoreau din nou pe asini şi ochii îi erau legaţi dar părea că trec prin peşteri pentru că treceau peste pietre, se auzea zgomot de ape şi era ecou.

Avea o presimtire, dar avea încredere şi iubea pe învăţătorul lui. După două zile de mers fără să vadă nimic, învăţatorul îi descoperi ochii, îi dădu să mănînce o bucată de pâine şi o plantă amară si îi spuse: “În acesta zi vei fi iniţiat şi te vei depărta pentru totdeauna de sâni de femeie şi vei trăi în holuri de mareaţă înţelegere, dar mai întâi trebuie să îndeplineşti aceasta sarcină." Pentru prima dată, tânărul avu o cutremurare de nesiguranţă, pe care nu şi-o putea explica. Îl rugă pe Maestrul învăţător: 'Te rog spune-mi unde trebuie să mă duc şi ce trebuie să fac."

Iar el răspunse : " Îţi aminteşti că atunci când erai doar un copil şi te jucai cu prietenii, şi îi băteai pe toţi ?" Uimit tânârul răspunse :" Da, dar n-am mai contemplat asta de atâţia ani. "Te vei duce într-un loc unde te vei juca cu fiinţe mai mari, doar că acesta este un test pe care v-a trebui să-1 treci. Şi numai doi vor sfârşi călătoria."

Aceasta îl cam tulbură pe tînăr, pentru că el era competitiv în inimă, dar nu realizase asta niciodată. Deci cu mare teamă - un sentiment delicios, pe care nu-1 mai avusese din copilărie - a fost condus într-o începere vastă, care părea săpată în munte: piatră şlefuită, coloane săpate în rocă vie. Pulsau vene cu minerale de secole în aceste coloane. Iar acolo era, ceea ce se cheamă, un înalt consiliu de entităţi, cum nu mai văzuse pînă atunci, oameni minunaţi, minunaţi, îmbrăcaţi în mantii ce păreau din foc viu, al căror păr era lung şi lucios oameni ce păreau fără vârstă, dar tineri. Privi în stângă şi apoi în dreapta şi văzu bărbaţi şi femei tinere aşezaţi în linişte pe podea. Umbrele lor dansau de parcă stafiile fiinţelor lor erau vii în stâncă, nu în spaţiul de deasupra. S-a aşezat şi el.

Şi unul câte unul, fiecare tâăr a fost chemat în faţa consiliului şi nu s-a auzit nici măcar un cuvânt rostit. Unii s-au dus la dreapta iar alţii la stânga. Curând veni şi rândul lui. A auzit o voce care era atât de frumoasă, şi vocea 1-a chemat pe numele lui dat (de botez), iar el nu a văzut mişcîndu-se gura frumoasei entităţi din marele consiliu. S-a uitat fix şi vocea a răsunat în urechea lui. Era muzicală şi minunată.

S-a uitat mai bine şi această minunată entitate i s-a părut familiară. Era bătrânul lui învăţător, care nu mai era bătrân de loc, era tânăr şi fără vârstă. Şi în timp ce privea cu uimire, un gând se desprinse din capul învăţătorului său, chemâdu-l pe nume şi dându-i instrucţiuni despre ce avea să facă. Erau din Cartea Vieţii lui, care fusese deschisă şi era citită. A privit ca să vadă dacă cineva auzise, întreg consiliul îl privea cu o expresie de neclintit, iar tinerii erau pe podea, cu ochii închişi, în timp ce imaginile lor dansau pe stânca lucioasă.

Atunci bâtrânul lui învăţător îi spuse :" Te-am învăţat tot ce am putut pentru capacitatea de

înțelegere a unui tânăr. Ai fost cu adevărat un bun student şi ai învăţat artele. Ai excelat în geografie. Te-ai complăcut la ştiinţe, înţelegi zodiacul şi toate casele lui. Dansul a fost creat pentru tine. Nu mai am ce să te învăţ despre natură şi această lume. Trebuie să treci de această lume ca să înveţi lucrurile care sunt dincolo de ea. Accepţi întrecerea ?"

Iar tânărul, cu mîndrie şi frică şi amuzament se aplecă şi acceptă întrecerea. I s-a spus să se ducă la dreapta, unde se şi duse. Acolo erau doua entităţi de nedescris, care îl luară de braţe şi îl conduseră într-o cameră. Acolo întregul său corp a fost pictat cu albastru, i s-au pus pietre în păr în pletele sale frumoase. Sta aşezat cu ochii închişi şi trupul pregătit, castaniete i s-au prins de degete şi clopoţei de glezne. În tălpi i s-a desenat o cruce.

Şi dintr-o dată toată lumea a dispărut, iar el a rămas întins pe un altar de piatră. A simţit o mîna blîndâ cu miros familiar, de flori şi a ştiut că era învăţătorul lui, care i-a uns fruntea cu ulei şi i-a sărutat obrajii amîndoi şi vârfurile degetelor, i-a intors palmele cu faţa în jos şi le-a sărutat, le-a uns cu ulei şi fără o vorbă a dispărut.

Tînarul a stat acolo, întins trei zile şi trei nopţi. Dacă se mişca, castanietele cântau şi clopoţeii sunau. Îşi simţea trupul greu. Şi părul îi era greu din cauza pietrelor prinse în el.

Crucile de pe tâlpi îl ardeau şi la fel şi cea de pe frunte. Şi-a imaginat un tărîm fabulos şi dintr-o dată camera a dispărut, lăsînd loc unor imagini foarte frumoase care parcă dansau lucruri care parcă aveau aripi şi străluceau erau în jurul lui, dar el nu putea să le vadă ci doar sa le audă. În adâncul minţii lui văzu cum capul i se deschide şi aburi îi ies din nări şi din vârful creştetului. Plângea, durerea era vie de parcă ţepi ascuţiţi îi sfîşiau carnea. Din creştet, aburul continua să iasă şi să umple spaţiul de deasupra lui, era ca şi cum la capăt avea un boboc mare, verde şi gata să plesnească. Floarea s-a deschis şi apăru fiecare petală, de un roşu adânc, iar mirosul ei umplu încăperea. El era rădăcina nemaipomenitei flori, înflorise. Apoi un vânt blând se făcu simţit şi parfumul din cameră deveni şi mai puternic, chiar şi perteţii miroseau, totul mirosea ca floarea. Îl dureau picioarele, crucea din tălpi era grea. Floarea devenise grea, iar parfumul ei îi făcu greaţă. Nu se putea mişca. îşi pierdu cunoştinţa.

După un timp, cu o mişcare a umărului se putu ridica. Se auzi sunetul castanietelor şi al clopoţeilor iar pietrele îi loveau obrajii şi umerii. Picioarele îi ardeau ca nişte cărbuni aprinşi. Se simţi împins spre o uşă, iar uşa se trînti şi sunetul răsuna, răsuna. Apoi auzi o voce care îi spuse: " Poţi trece dacă ştii calea. Poţi trece dacă ştii calea."

El suflă şi suflă (aici se refera la o tehnică de respiraţie din şcoală), până ce dintr-o dată ştiu calea. Întreaga cavernă se lumină şi el văzu la celălalt capăt o uşă străucitoare. Era un pod lung şi îngust pe care el tebuia să-1 treacă ca să ajungă la acea uşă. Se mişca pe pod şi picioarele îl ardeau, clopoţeii sunau, castanietele cântau şi parcă întregul hol era viu, în mişcare. La un moment dat, picioarele lui au ars o gaură în pod şi mai să cadă, a apucat o frânghie. Atârna de acea frânghie şi văzu dedesubtul lui un abis adânc. Auzi voci de femei şi bărbaţi râzând şi povestind ceva ce el nu putea înţelege.

Râsul lor părea ca are ecou până în adîncimea abisului de sub el. O voce de bărbat tânăr striga ceva batjocoritor, iar el ştiu că despre el este vorba şi un foc se aprinse înăuntrul său începu să urce pe frânghie şi clopoţeii sunau, iar castanietele cântau, pietrele din păr îi tăiau umenrii şi capul îl durea. Continua să urce, escaladând stînca şi fragmente de pitră căddeau rănindu-i urechile, ochii şi umerii. Dar el continua să urce. Strigătul batjocoritor deveni mai puternic, iar râsul femeii se auzi mai tare.

Furia lui creştea. Putea să-şi audă inima în urechi şi în fundul orbitelor, o simţea cum îi loveşte pieptul. Cineva 1-a strigat pe nume şi din nou s-au auzit râsete. A ajuns în vârful stâncii. Se simţea sălbatec, şi căuta cu privirea pe cei care râdeau, dar nu era nimeni acolo. A strigat şi i-a provocat la întrecere. Dar tot ce a auzit a fost ecoul, sunetul clopoţeilor şi al castanietelor. Dintr-o ureche, un râuleţ de sânge roşu se prelingea pe umărul albastru. S-a aşezat şi a început sâ plâîngă şi să suspine. Dintr-o dată, o uşă se deschise în spatele lui şi el căzu într-o cameră, în timp ce se rostogolea, simti la picioarele lui ceva moale şi plăcut la atingere. Era un trup de femeie. Privi în sus şi văzu un tânăr bărbat.

Se uită în jur şi văzu apărând din umbră un alt tânăr. Privirea femeii era lungă, dulce şi blândă. Era albastră şi ea şi avea pietre în parul blond şi clopoţei la picioare şi castaniete la degetele mâinilor. Dintr-o parte a nasului picurau mici picături roşii. Şi ceilalţi bărbaţi aveau clopoţei şi castaniete şi erau şi ei albaştri. Nimeni nu rosti un cuvânt, dar înţeleseră că trecuseră prin aceleaşi probe ce experimentau acelaşi lucru. Stăteau toţi şi priveau in jur. Dintr-o dată se auzi un susur de apă, care

umplea un canal nu prea departe de locul unde stăteau. Cumva, tânărul nostru ştiu - avea cuvintele învăţătorului în capul său - că trebuia să facă aceasta călătorie pentru a fi spălat, purificat. Dintr-o dată un bărbat apucă tânara femeie şi se pierdu cu ea în umbră. El ştiu că se duceau la apă. Asta 1-a durut şi 1-a supărat

Vroia ca ea sa fie a lui, numai a lui, toată chiar în acea clipă. Vroia să înţeleagă. Furia lui crescu. Şi orbecăind - cling- cling de clopoţel cîntec de castaniete, clinchet de pietre lovite, sânge ce se prelingea - îşi găsi calea spre râu. Era într-o cavernă şi era un frig ascuţit.

Auzi o voce, vocea tânărului bărbat. Ei erau deja în apă, iar tânărul nostru se duse spre ei. Vedeti, el dorea să joace un joc. Vroia să fie cel mai bun. Dorea să câştige, era ceva ce nu mai făcuse de când era un puştan. Iar ceilalţi erau mereu doar puţin înaintea lui, îşi pierdu cugetul. Inima lui competitivă se strânse şi el căzu într-o cădere de apă, în abis. Şi pentru prima dată, în timp ce apa îi umplea nările şi gura, văzu din nou chipul tatălui sau - nu se mai gândise la tatăl lui, de nu mai ştia când - şi văzu chipul blândei lui mame, bună şi puternică. Apa îi pătrunse în urechi şi capul îi fu acoperit de apă şi nu mai fu nimic altceva decât linişte de moarte. Doar apa continua să murmure sus, sus, mult deasupra lui.Atunci auzi vocea bătrînului său învăţător :" Ne vom întâlni din nou. Ne vom întâlni din nou." Iar tânărul nostru nu mai ştiu nimic, nimic.

Trupul lui fu găsit de cei din şcoală pe ţărm. Pietrele din părul lui erau lustruite, albastrul de pe trup spălat, iar ochii tânărului erau larg deschişi, ficşi şi fără viaţă.

Mândria şi bucuria tatălui, puştiul de o frumuseţe renumită, se sfârşise. Trupul lui fu dus în templu, alături de celelalte. Toţi în templu dansau spre a bucura Spiritul care părăsise trupul, pentru a se întoarce din nou într-o zi. Şi se va întoarce.

Tatăl lui sfârşi prin a deveni un om amar. El avusese încredere în bătrânul învăţător îi încredinţase mîndria şi bucuria lui, urmaşul lui, dar acesta nu-i mai fusese înapoiat. Primi în schimb hainele din pînză de sac, un flaut, pietre şi o floare roşie.

Deci care este călătoria sufletului ? De ce nu a reuşit să ajungă la capăt şi de ce nimeni nu 1-a ajutat ? înţelegerea este un lucru binecuvîntat. Este o enigmă. Supravieţuirea este un lucru omenesc, dar înţelegerea necunoaşterea nu.

Există vieţi risipite şi sunt unele care la un moment dat, se ridică peste orizontul vederii umane. Călătoria unei entităţi, de dragul cunoaşterii, nu este niciodată inutilă, este uneori doar amînată. Aceasta entitate iniţiată se va reântoarce şi va aduce cu ea câte ceva din ceea ce a cunoscut cu mult timp în urmă. Dar va trebui să înceapă de la capăt.

Vedeţi, mulţi dintre voi nu aţi învăţat încă o lecţie importantă. Lecţia este : Nu este important să cucereşti o femeie - femeia albastră cu păr de aur, nu este important să fii cel mai bun dintre iniţiaţi, nu dansul, toba sau flautul, nu să fii cel mai bun. nu este să găseşti acele cârduri (se referă la exerciţii din şcoala lui). Importantă este călătoria, drumul.

Entitatea noastră a avut o călăorie minunată, dar greşeala lui a fost dorinţa de a împlini o voie a trupului, o ambiţie, în loc de a pune mai presus însăşi călatoria, partea spirituală. Asta 1-a pierdut.

Cine suspină pentru cel care cucereşte atât de mult şi pierde la sfirşit ? Nici măcar bâtrânul său învaţător, pentru că înţelegerea vine prin greutăţi şi vânătăi şi durere şi sângele unui ego alterat care trebuie să piară, pentru ca să poţi trăi pe tărâmul înţelegerii veşnice, veşnic.

Unii dintre voi tot nu ştiţi de ce sunteţi aici. Nu aţi priceput de ce sunteţi aici pentru că nu aveţi înţelegere. Şi mai devreme sau mai târziu, va trebui să luaţi o decizie şi veţi avea de trecut un test care este simplu dar este tor ce trebuie. Şi veţi găsi că spaima şi neâncrederea, ca singurul lucru care are importanţă pentru trecerea testului este înţelegerea, nu vitejia, nu sexul, ci înţelegere, marea calitate ce duce ia iluminare. Unii dintre, voi veţi suferi mereu - aţi suferit mereu - veţi suferi mereu. Unii dintre voi, veţi ajunge la marile holuri, atât de departe.

Unii veţi fi dansatorii de aur în zori. Iar unii dintre voi veţi trece peste pod, peste râsul batjocoritor, şi veţi înlătura furia iar concentrarea la drum va fi salvarea voastră iar conceptul de nereuşită va fi depăşit. Renunţarea înseamnă să cazi în abisul ignoranţei şi să nu ştii niciodată de ce o turturică care jeleşte, cântă cântecul aşa cum îl cîntă, iar lucrurile înţelepte şi frumoase nu sunt întotdeauna cum crezi că ar trebui să fie, nu au întotdeauna înfăţişarea care crezi tu, căci ele sunt surprizele din viaţa care seamănă înţelegerea.

Unii dintre voi tot nu ştiţi de ce sunteţi aici. Mai sunteţi încă competitivi ca întotdeauna şi găsirea cârdului este tot ce contează, iar călătoria îşi pierde însemnătatea. Mulţi dintre voi, nu ştiţi de ce

sunteți aici, pentru că sunteți prea obosiți şi flămînzi tot timpul. Şi care este beneficiul în asta? Ați pierdut foarte rar o masă, şi ati pierdut o noapte de somn bun, numai ca să vă distrați.

Mulți dintre voi ați învățat impecabilitatea, ați căpătat putere, ați gustat din vinul înțelegerii şi ştiți. Puteți ieşi din micile voastre nereuşite, dar trăiți într-o lume mică, mică, vă spun eu, pentru că înțelegerea vine de la cei care au vrut-o mai mult decât orice în această lume, chiar şi mai mult decât competiția.

Să vorbim despre sfârşitul poveştii. Frumoasa femeie vopsită în albastru a reuşit, a trecut testul şi a purtat pentru tot restul vieții ei frumoase, cicatricile căpătate în acea zi, însemnau sacrificiu fizic de dragul conştiinței. Şi a avut o minte mare şi va avea o călătorie magnifică în viață. Şi tânărul bărbat a trecut testul, el va deveni unul dintre cei mai mari filozofi ai tuturor timpurilor. El va fi responsabil pentru Socrate şi Platon. El va pune bazele filozofice ale înțelegerii. Iar bătrânul învățător este încă în viață şi bine.

Cât despre frumosul inițiat ? A venit înapoi să învețe din nou, purtând aceeaşi cămaşă, aceeaşi conştiință, doar că este în timp diferit şi în alt loc. Şi o va face din nou, doar ca crevasa şi abisul nu există în plan fizic, dar există ca pod al conştiinței.

Voi cei care ați înțeles din călătoria pe care am avut-o împreună (viața trăită împreună acum 35000 de ani), sunteți mai înțelepți şi v-ați schimbat. Aceia dintre voi care ați luptat cu testul nemişcării, ați găsit o parte adâncă din voi înşivă, care încă nu a fost deplin exprimată, dar va fi în zilele ce vin. Cei care ați fost ocupați şi ați discutat între voi sau ați strigat în jur - acesta va vi testul vostru. Dar cei dintre voi care ați fost sinceri, şi îmi amintesc acele zile, îmi amintesc fețele voastre şi mirosul vostru, ochii voştri săltăreți şi părul murdar şi hainele pătate, râsul şi bucuria voastră şi perseverența voastră în praful ca şofranul, cîntecele voastre, dansurile voastre, cercurile, excitarea şi sinceritatea voastră. Acestea sunt amintiri de neuitat. Oricum este cămaşa pe care o purtați, o purtați.

Vă iubesc pe toți. Să țineți minte povestea pe care v-am spus-o, căci este o poveste rară şi este adevărată. Să vă amintiți cât trebuie pentru a înțelege, nu că înțelegerea este rar de găsit, doar că este îngropată adânc sub deghizările vieții şi totuşi este atât de simplu să o ai. Este comoara la care toți şi mai ales voi ar trebui sa vă gândiți. Poate ca atunci când ne vom întâlni data viitoare, veți fi mai înțelepți, mai clari, mai simpli, mai pliabili, cu mai multă veselie în inimi, poate că sunete de flaut şi țimbale se vor auzi când veți păşi, poate că veți mirosi ca trandafirii, cel puțin pentru mine, căci aceasta este Marea Lucrare. Aceasta este o parte din marea şcoală, care va duce în locuri îndepărtate şi va aduce înapoi. Aştept să văd că faceți lucruri minunate, voi cei care aveți înțelegerea. Aştept ca cei care o aveți, să contemplați serios la cauze. Aştept ca cei care sunteți tot timpul îngrijorați, bolnavi şi obosiți, să rămîneți aşa până ce vă veți schimba.

Iar voi, cei cărora vă place să câstigați tot timpul, veți avea destul de pierdut, ca să aveți ocazia sâ câştigați din nou. Aşa să fie.

PUTEREA SUPERSTIȚIEI ŞI SECRETELE DE SUB PAMÂNT

Acele şcoli au fost distruse în cele din urmă şi la fel şi căile de comunicare cu marea inteligență. Aceasta este o învățătură extraordinară, fără seamăn. Este o învățătură pe care unii nu sunt gata să o audă, şi asta explica ignoranța într-o cultură aşa de avansată. Relația cu oamenii de dincolo de Steaua de Nord, nu a fost de divinizare, ei s-au ajutat unii pe alții să învete, să exploreze realitatea fizică. Apoi au venit păgânii, care au urinat hoardele ce începuseră să se aşeze la est de Eden.

Aceşti oameni au creat pe Adam şi pe Eva şi au început să creeze un adevăr agnostic, de parte de cel al şcolilor antice, luând bucatele din adevărul iluminator, la care au adăugat superstiții şi ură şi maliționizitate, au creat un nou concept despre Dumnezeu. Acest creator era diferit, în loc de a fi nesfârşitul, marea minte, totul-în-toate, absolutul, avea o identitate. A fost creat un Dumnezeu care avea o imagine, acum şase mii de ani. Avea imaginea lor. Şi când creezi ceva cu imaginația ta în acordanță cu conştiința ta, trebuie creat în funcție de ceea ce poți să vezi. Nu poți crea ceva care să nu fie reflecția ta proprie. Deci Dumnezeu a devenit un individ răutăcios şi furios. A dvenit nesigur, pentru că a creat aceşti doi oameni cu scopul de a-1 divina. Şi le-a spus să nu mănânce din copacul vieții, ceea ce înseamnă să nu întoarcă paginile cărții conoaşterii. Gata, s-a terminat cu cunoaşterea.

Şi aşa Dumnezeu a devenit nesigur, gelos, înspăimântător, violent. Şi pedeapsa lui Dumnezeu începu să fie văzută în erupția vulcanilor, iar acolo era focul iadului. Dacă nu urmai instrucțiunile,

urma să fii trimis într-un lac de foc, aşa cum ei obişnuiau să facă cu oamenii iluminaţi. Iată de unde vine iadul, din erupţia naturală a "fermoarului", pământului, schimbarea pământului după cerinţele sale naturale a dvenit o atribuţie a Dumnezeului pe care ei îl creaseră după propria imagine, iar oamenii care nu erau de acord, erau puşi să ardă în lacuri de foc. Aşa a fost.

Toţi oamenii iluminaţi făceau parte din şcolile unde veniseră să înveţe. Se zvonise că erau Spirite căzute - ei bine erau, dar veneau prin şapte nivele de frecvenţe ca să interacţioneze cu materia fizică, şi destinul lor era să se întoarcă prin materie înapoi la Sursa. O călătorie completă. Deci ei deveniră Spiritele căzute ale lui Lucifer, care fusese dat afară din rai.

În lumina acestei religii păgâne, extinse împotriva marilor şcoli şi a oamenilor iluminaţi războiul se putea extinde şi căpăta valoare, devenea justificat. Multe şcoli fuseseră distruse, pentru că oamenii iluminaţi ai acestor şcoli, învăţaseră despre imaginea timpului în care trăiau. Ştiţi, ei nu aveau nimic atârnat de pereţi, ei aveau adevărul pur şi pură înţelegere şi ştiau, înţeleseseră destinul lor, înţeleseseră viaţa lor, că au existat înainte de aceste timpuri şi vor exista şi după aceea. Doar acestă imagine a lui Dumnezeu se va şterge. Ei nu au luptat niciodată împotriva păgânilor.

Mulţi dintre ei au plecat dincolo de stele. Veţi vedea feţe săpate în piatră, care privesc spre cer, ele sunt tribute aduse de cei rămaşi, celor care au plecat. Şi a fost ultima imagine, care nu a fot chiar distrusă, din timpul când conşiiinţa, natura realităţii, călătoria bărbatului şi a femeii, egalitatea lor în cosmologia vieţii, în înţelegerea forţei de viaţă şi a principiului vieţii. A fost ultima rămăşiţă a acelor oameni şi încă mai exista marile statui de piatra care privesc veşnicia către care fraţii lor au plecat. Şcolile au fost distruse, învăţăturile au fost distruse, după ce anumite părţi din adevărul lor a fost luat, modificat şi pus în cărţi cu superstiţii.

Ignoranţa este ca întunericul. Lipseşte cunoaşterea care să lumineze. Iar când oamenii sunt ţinuţi în ignoranţă prin teamă pentru vieţile lor, familiile lor, teama de a fi ostracizat în comunităţile lor, ei sunt superstiţios înspăimaintaţi şi se conformează şi rămâm aşa, căci altfel vor arde veşnic în lacuri de foc, veşnic, etern, eternitatea iubitorului Dumnezeu care i-a creat.

Să vă spun ceva. Când trăieşti în întuneric, divinezi o lumină nevăzută care ar putea să te salveze din acel întuneric. Dar singura salvare este trezirea Dumnezeului din tine. El spune.*"Lumina împărăţiei cerului este în tine. Priveşte înăuntrul tău şi vezi strălucirea şi gloria ei, acolo este salvarea ta ." D*ar când eşti ţinut în întuneric, te rogi de ceva în afara ta aştepţi ca salvarea să-ţi vină din afară. Eşti ţinut în ignoranţă.

Blasfemia : tot ce va spun este blasfemie. Dar vreau să vă spun că de fapt blasfemia nu există şi nu a existat niciodată, nici o entitate care fost vreodată într-o şcoala antică, care a " învăţat despre lumină, conştiinţă, destin manifestat - nu a existat nici măcar una - care vreodată să ucidă o altă fiinţa umană. Ei nu au înrobit niciodată. Învăţătorii căii drepte nu erau urmaţi ci doar respectaţi pentru înţelepciunea lor. Şi din înţelepciunea lor ei dădeau. Cei care au urmat acele şcoli şi au băut din acea apă, au aprins lumina care a strălucit sclipitor în ei, i-a înviat şi au putut întoarce paginile (Cărţii Vieţii - sufletul).

Poate că o să rîdeţi de asta, dar în timpul meu, un barbar s-a transformat şi a evoluat într-o singură viaţă. Ştiaţi că sunt disprețuit pentru că am evoluat într-o viaţă ? Unor anume oameni le-au trebuit multe vieţi. Asta arată numai că erau începi, ignoranţi şi ţinuţi în întuneric pentru un oarecare motiv, căci îndată ce întelegi şi începi să te extinzi, totul se întâmplă foarte repede. Călătoria începe imediat. Calea mestrului se deschide pentru oricine. Îşi extinde conştiinţa.

În timpul meu, omul, fie că era îmbrăcat în împletituri de lână sau piei - voi râdeţi şi vă gândiţi la omul de Cro-Magnon îmbrăcat în piei de animale şi la oasele lui şi înfăţişarea sălbatecă - este greu pentru voi să vâ imaginaţi - sau stând lângă foc şi privind cerul. Şi care erau gândurile lor ? Ei bine, în acele timpuri oamenii călăreau lumina. Şi, da purtau piei şi cămăşi din lână neprelucrată. Iluminarea nu are nimic de a face cu ce îmbraci sau cu tehnologia. Are de a face cu cât eşti de liber în conştiinţa ta, cu cât creşti, cu consumul minţii inconştiente şi cu a avea o viaţă vibrantă, liberă.

Deci**,** oameni buni, războiul a devenit felul lor de viaţă. Eu am fost un războinic al timpului meu, iar după mine, păgînismul şi ceea ce s-a numit religionismul şi-au luat vama pe viaţa umană. În ultimele două mii de ani, creştinismul a înscris două sute cincizeci de milioane de vieţi omeneşti, care sunt înregistrate ca şi morţi în razboaie. Nu are nimic de a face cu femeile şi copiii. Două sute cinci zeci de milioame de oameni morţi în două mii de ani, soldaţi creştini, care au aparat un idealism sângeros al imaginii lui Dumnezeu şi au servit la impunerea învăţăturilor lor. Şi în acest timp, ei au

distrus toate sectele şi toate grupurile de oameni care învăţau o învăţătura veche, înţelepciune antică şi evoluau spre iluminare. Au ars pe rug pe cei a căror minţi erau dincolo de timp, distanţă şi spaţiu, ca să distrugă cunoaşterea complet. Aceasta a fost credinţa. Salvarea înseamnă să fii salvat de la adevăr.

În doua mii de ani, religia nu a făcut nimic ca să sădesacă iluminare în oameni, ci totul ca să colapseze conştiinţe. Nu a făcut nimic ca sa evolueze conştiinţa, care este factorul evolutiv al fiinţei umane. Nu a făcut nimic pentru înţelegerea conştiinţei şi iluminarea popoarelor.

Nu înţelege că o conştiinţă care crează probleme nu poate să le şi rezolve.Trebuie o ştiintă extinsă ca să rezolve problemele. Aceasta este evoluţia.

Şi în aceste zile creştinii plătesc bani, bani şi bani. Ce înseamnă graţie, credinţă şi bani, um ? Aceste sunt cele trei lucruri pe care le aveţi pentru apărare, căci trebuie să aveţi răbdare, şi pentru armatele voastre care trebuie să înlăture păgânii şi să aducă credinţa şi ştiinţa în lumea întreagă. Dacă numai jumătate din bani ar fi în mâna oamenilor iluminaţi n-ar mai fi război al celor care ştiu adevărul din mituri, al ignoranţei în care a trăit cu adevărat umanitatea în ultimele două mii de ani. Ce credeţi voi că înseamnă anii întunecaţi, sau epoca întunecată ? Stupiditate, oameni stagnanţi, că civilizaţia de astăzi nu este nimic altceva decât bej şi poatră cruce.

Salvarea, dragii mei nu este prin ignoranţă, Este cunoaşterea, şi asta dacă este disponibilă turor în acest plan al cauzalităţii, al forţei vitale, al cosmologiei, al oamenilor care crează propria realitate - dacă aţi şti că vă puteţi vindeca trupul cu aceeaşi minte care 1-a îmbolnăvit - atunci aţi avea o civilizaţie iluminată. Atunci aţi putea să conectaţi din nou pe cei de dincolo de soare. De ce ar veni ei într-o societate care se teme de ei ? Tot ce nu se potriveste cu cuvântul lui Dumnezeu creat de preoţi ca să ţină popoarele în ignoranţa, este de la diavol. Cum să deschizi minţile oamenilor când ei sunt atâ de ignoranţi şi de devotaţi întunericului cel mei negru care îi ţine să fie aşa ? Este o pavăză. Este cuvântul lui Dumnezeu, este de fapt cea mai sângeroasă, mai violentă retribuţie a umanităţii care a fost vreodată.

Crist este în voi. Este în nevăzut. Este un adevăr mare acela că împărăţia cerului este în voi. Este un adevăr mare să spui "Tatăl meu şi cu mine suntem una ". Acesta este adevărul care a supravieţuit tuturor violenţelor. Isus nu a spus :"Divinaţi-mă ." El a spus :" Urmaţi-mă " ce credeţi că a însemnat asta ? A însemnat: să învăţaţi ceea ce ştiu eu. Lăsaţi idealul meu să fie şi al vostru. Dar când divinezi, nu trebuie să faci toate chestiile astea. Trebuie numai să te rogi de trei ori pe zi şi restul zilei îl poţi petrece fiind decadent acuzând, imprăştiind vorba, pentru că totul în afară de asta este diavolesc. Ignoranţă !

Deci unde sunteţi ? De fapt, voi sunteţi aici chiar în aceasta diavolească audienţă. Femeia a fost numită femeia diavolului, iar eu Lucifer (*când se puneau bazele Şcolii de Iluminare a lui Ramtha, în Yeln, diverse grupuri de creştini fundamentalişti din zonă, i-au confirmat, spunând că Ramtha este Lucifer şi JZ este fiica diavolului.*) Ei bine, ascultaţi eu îţi dau aceasta informaţie despre ignoranţă şi că marile şcoli de înţelepciune antică au încetat să mai fie. De ce ? Şi când vă spun că natura a evoluat cu mult mai mult decât omul, ca umnitatea este numai la a treia pagină din carte, iar natura la pagina cinci. Fiecare se scarpină în cap şi nu înţelegeţi cum poate fi asta. A început cu crearea a ceva foarte rău şi prin a spune că tot ce a căzut, Spiritele care şi-au făcut căderea, au fost toţi demoni şi diavoli, voi sunteţi născuţi în păcat.

Dacă Dumnezeu este etern şi prezentul, trecutul şi viitorul există în palma sa, atunci el a avut totul planificat, deci el a creat diavolul, el a ştiut că Eva şi cum-îl-cheamă, se vor duce în gradină şi vor mânca mărul acela. Înţelegeţi ? Şi atunci nu vă întrebaţi de ce au fost ei aşa de şocaţi, că ei au mânact mărul şi nimeni nu ştie să-mi spună cu cine s-au căsătorit Cain şi Abel. Este minunat, voi ştiţi. Asta nu e rău. Este minunat şi de râs.

Vedeţi, este un pic subtil că entitatea spune :"De ce s-a întâmplat asta ?" dar voi ştiţi că este dorinţa de iluminare, este cunoaşterea care se cere dezvăluită. Şi entitatea stă şocată, şi spune :" Nu cerceta niciodată doar acceptă. Nu pune întrebări. Ai credinţa unui copii." Un copil. Un copii poate scrie o carte cu întrebări. Doar un adult care este laş ar putea să nu întrebe niciodată.

Ignoranţa a devenit conştiinţă socială acum două mii de ani. Şi au fost bătălii mari şi războaie că să fie păstrată în acest fel. Ştiţi că toate războaiele în care aţi luptat au fost războaie sfinte, religioase? Întotdeauna am vrut să ştiu, fiecare din părţi, la Dumnezeu s-a rugat ? nu există doar unul ? Şi chiar şi în ziua de astăzi, aceste războaie continuă.

Acum despre devoţiune. Când eşti în întuneric şi nu este nimeni să aprindă lumina, pentru că ţi

s-a spus că lumina este undeva afară şi nu în tine, rămâi devotat celui care oricine ar fi el, are mâna pe întrerupător. Corect ? Şi este foarte înfricoşător. Şi nu vrei să te mişti de acolo, pentru că nu ştii ce este dincolo de locul unde eşti. Iar ei spun ca Dumnezeu aşa te vrea, şi dacă încerci să te duci să cauți tu însuți întrerupătorul, vei fi dat afară, excomunicat şi vei arde pe veci, adică în momentul în care vei începe să pui întrebări şi să-ți dai seama şi să înțelegi cine eşti, ai depăşit ignoranța şi începe să fie lumină. Da.

Şi acum despre această prăpastie, m-ați auzit vorbind despre ea în legătură cu evoluția umanității, nu ? Aceasta prăpastie s-a făcut cu adevărat tot mai adâncă în timp. Şi totul a început, ca şi altele, după ce am plecat. Umanitatea a încetat să mai crească, cu excepția celor din şcolile secrete. De ce s-au numit secret ? După un timp ele au devenit chiar foarte secrete, sub pământ, pentru că erau amenințate, căci cei care doreau să controleze popoarele nu puteau îngădui ca asemeni cunoştințe să vină la suprafață.

Oamenii care aveau prea multă cunoaştere erau foarte periculoşi. Adică cei care erau iluminați nu puteau fi controlați şi înrobiți. Iar ei erau oameni care aveau nevoie să înrobească popoare, să le stăpânească pentru că ei erau atât de nesiguri, încât ei trebuiau să fie învățătorii. Ei vroiau să învețe popoarele să le facă să-i urmeze, pentru că nu aveau destul înăuntrul lor, încât să fie proprii lor stăpâni şi să stăpânească gloria care era înăuntrul lor.

Deci după un timp, şcolile s-au ascuns sub pământ şi au devenit şcoli secrete, au fost denumite oculte, ceea ce înseamnă cunoaştere ascunsă. Nu înseamnă lucrarea diavolului. Nu înseamnă ucigaşi sau revoluționari care zboară noaptea, înseamnă cunoştințe ascunse. Ocult este un cuvînt antic. Deci şcolile secrete au devenit şcoli oculte, însemnând cunoştințe ascunse, pentru că trebuiau să-si apere viețile. Nu mai aveau libertatea de a avea relații cu toată lumea, pentru ca cunoaşterea lor revărsa la cei din jur şi era atât de mare şi de puternică încât ar fi putut interacționa cu ceva de dincolo de soare sau cu sateliții care înconjoară Pământul să interacționeze cu mințile oamenilor.

Atât de mare era, nu existau blocaje în conştiință spre întreaga eternitate. Dar când au început gelozia, ura, invidia, nevoia şi lipsurile, conştiința a încetat să mai crească şi s-a creat dualitatea, care a început sa închidă uşile către acele conecții. Şi aceste şcoli s-au ascuns sub pământ.

Ele nu divinau diavolul. Ele divinau forța de viața care era în ei şi moştenită în ei. Ei au fost creatorii de sfinți. Şcolile existau pentru a extinde şi evolua conştiința ființelor umane, ca aceştia să poată deveni superiori vieții lor, să aibă conecție cu totalitatea vieții. Şi puteau face asta. Inițiații acestor şcoli, au devenit profeți ai timpurilor lor, căci vroiau să facă adevărul auzit, ei au devenit cei care au vrut să învețe adevărul.

Dar după un timp, au fost distruse toate şcolile. Secte ale acelor şcoli au ajutat la crearea a ceea ce va fi mai târziu învățaturile lui Buddha Amin, care a fost un inițiat al şcolilor antice al cărui destin a fost să se nască un prinț în bogăție şi să stăpânească acesta imagine prin a înțelege ce este dincolo de zid. Şi el urma să învețe milioane de entități acest adevăr, acelaşi care a fost suprem în înțelepciunea antică, doar că era colorat şi preparat în parabole, pregătit pentru înțelegerea acelor timpuri.

Acele entități care stau pe vârful muntelui care ajunge până în inima cerului, care îndură frigul cumplit şi lipsa de hrană şi felul simplu de a trăi, stau acolo şi nu fac altceva decât să-si extindă conştiința atât de mult încât pot pleca, se pot ridica spre cer şi plecă, devenind transparenți cu fiecare mişcare. Şi de ce stau acolo sus ? Ca să se protejeze, să poată continua să crească şi să evolueze nemolestati, nepoluați de îngroşarea intestinelor în oraşe şi în văile care sunt pline de ignoranță şi barbarism.

Distrugerea şcolilor antice a lăsat umanitatea la pagina a treia a cărții. Iar acele pagini sunt egale cu sigiliile din corp *(ar fi chakrele, deşi Ramtha spune că, oricum sunt corespunzătoare cu chakrele, cum le ştim noi, încă nu am găsit o explicație a ceea ce ar spune el că sunt chakrele.)* Ele se numesc cele şapte sigilii, şapte biserici sau şapte uşi, înseamnă stagii de iluminare, adevăr, conştiință şi evoluție. Acel stagiu încă mai guvernează şi astăzi şi este tot ignorant, iar cel ce controlează ignoranța este puterea. Întreaga umanitate este devotată ignoranței şi dorinței ei de a menține slăbiciunea. Vedeți, ei încă nu au înțeles că de ceea ce te temi mai mult, divinizezi, şi ceea ce vezi la alții de fapt este în tine. O minte care a putut crea ceva atât de insidios pentru a vă tortura, cineva care continuă acea credință păgână , este cineva care are toate acestea în el însuşi.

Oamenii iluminați ştiu că ceea ce se numeşte forță vitală, cauza creatoare, nu cunoaşte răul, căci răul este o creație deliberată a celor care insistă că ar fi real şi este cu adevărat real numai în sufletul

lor, în realitatea lor, iar diavolul trăieşte doar în inimile lor, acolo unde este iadul şi ura. În sufletul iluminat există doar adevăr.

În aceasta înregistrare, prăpastia a crescut mai adâncă şi mai adâncă şi fiecare viaţă a venit înapoi cu o noua imagine (destin) şi dorinţa de a întoarce o noua pagină în carte. În fiecare nouă viaţă aţi venit înapoi ca şi persoană diferită, cu personalitate diferită, dar acelaşi Dumnezeu, entitate fără imagine. Şi în fiecare viaţă aţi fost prinşi (blocaţi) în a face acelaşi lucru, pentru că întunericul a crescut peste conştiinţă.

Aţi fost lăsaţi să ştiţi numai anumite lucruri şi tot felul de tradiţii au fost construite ca să ascundă adevărul. Deci de fiecare dată, aţi dorit să creşteţi şi v-aţi creat un destin care să permită asta, dar v-aţi trezit făcând acelaşi lucru, repectând aceleaşi greşeli, fugind de acelaşi întuneric în căutarea adevărului şi aţi fost persecutaţi pentru asta.

ASCEŢI ÎN PEŞTERI CĂUTIND ILUMINARE

Vreau să vă spun şi vreau să mă ascultaţi, ci care aveţi capacitatea de a asculta, că cei care erau dedicaţi lui Dumnezeu, au fugit în munţi şi au devenit hermiţi, pentru ca să poată asculta vocile *(vocile sunt gânduri ale personalităţii noastre limitate care refuză schimbarea, evoluţia şi ne păstrează prinşi în roata reâncarnării)* şi ca să le poată stăpîni (măiestri) pentru a-şi dovedi că sunt înţelepţi. Timpul era de partea lor. Ei ştiau că vor veni din nou şi din nou.

Cu cât Observatorul păstrează mai mult ceea ce se numeşte o stare statică de a fi, adică este constant, capătă capacitatea de a deveni într-un moment. Atunci care este misterul lui Dumnezeu ? Cum putem atunci înţelege faptul că ceea ce este atât de abstract în fiinţa noastră este să fii simplu, Observatorul? Fiind Observatorul în formă detaşată, duce la ceea ce se cheamă libertatea desăvârşită a ascetului. Pot ei trăi secole în acelaşi trup ? Şi pentru voi, ei nu sunt acolo ca să fugă de femei căci sunt multe femei care au plecat spre asemenea peşteri. Aud ei în cele din urmă vocea lui Dumnezeu vorbindu-le. Da o aud.

Frumoasele femei îşi smulg toate bijuteriile şi mătăsurile şi părul le este tăiat într-un ceremonial, ele nu au oglinzi ca să se vadă. Sunt îmbrăcate într-o robă simplă de lână şi intră în peşteră. Acolo primesc cele necesare unei vieţi simple : un vas de lut cu apă şi o lumânare.

Apa va fi schimbată în fiecare zi şi în fiecare zi va primi o nouă lumânare. Mâncarea este simplă - o bucata de pâine. Ele sunt acolo şi au uitat frumuseţea lor, pentru că ele au ales asta. Câteodată în timp ce stau acolo, aproape duse din acesta lume, aud de la depărtare, aduse de vânt, vocile oraşului în noapte. Aud flaute şi cetere şi lire, şi râs de femei tinere. Aud glasuri vesele de bărbaţi, aud strigătele din pieţe, încercînd să vândă sclavi, uleiuri sau idoli.

Sau pe cei care ar putea seduce pomenind de mătăsuri, bijuterii, satinuri şi catifele. Ele aud toate acestea uneori şi inima lor se strânge fiindcă nu participă la astea, că nu fac parte din flirtul, pătrunderea (sexuală), orgasmul pe care oamenii le trăiesc. Noi am face orice pentru un singur moment de noapte cu miros de levanţică, şi îmbrăţişarea unui necunoascut care promite răsplata unui deliciu chimic.

Sunt foarte puţini asceţi care nu au auzit acele voci şi nu au simţit toate acestea. Atunci ei deschid ochii şi privesc flacăra luminării. Şi ce le oferă flacăra ? Ea nu dansează arzând în uleiuri parfumate. Ei o privesc cu insatisfacţia fiecărui simţ al trupului lor. Mâna lor se duce la păr, fie că sunt bărbaţi ori femei, şi nu găsesc păr, nici haine de mătase care să acopere iubitul în ameţeala unei scurte întîlniri. Au bărbi aspre, încurcate de vânt şi miros a trupuri nespălate şi neîngrijite.

Când gene maro acoperă ochii azurii, în jurul lor este tensiunea întrebării "Să îndrăznesc să regret decizia ? Am renunţat la frmuseţe, la uleiuri parfumate, bijuterii şi perini de mătase şi la tot ce o femeie consideră de preţ. Şi stau aici cu trupul murdar şi privesc o singură flacaără. Mănînc ierburi amare, o bucăţica de pâine şi apă. Este o pastila amară şi greu de înghiţit. Iar micuţa flărăcă dansează şi crează umbre în peşteră şi umbrele dansează şi ele pe pereţi şi par a fi frumuseţi cereşti sau necunoscuţi şi minunaţi prinţi, sau poate războinici cu săbii de cupru încrustate cu pietre, mărşăluind spre nevăzute victorii, ca să-şi salveze aleasa inimii. Aceasta mică lumânare poate aduce miriade de lumini şi umbre pe pereţii de granit neşlefuit. Ascetul stă acolo noapte după noapte, aşteptând la

început ca vuietul să aducă vocile din piața Babilonului, din care aud doar frânturi.

Deci cine ne-a pus acolo? Cine ne-a tăiat părul ? Cine ne-a luat cerceii de aur ? Şi safirele din păr şi şerpii de aur de pe braţe ? Şi cămăşile de mătase care acopereau primul nostru sigiliu atât cât să ne facă mai seducătoare în bătaia vântului, mai misterioase ? Cine a luat toate acestea? Cine ne-a luat bătaia inimii în emoţii şi picioarele lungi cu muşchi umflaţi peste spinarea armăsarului şi braţele puternice care joacă sabia în lupte victorioase ? Cine ? Noi înşine. Şi ascetul îsi înconvoaie spatele.

Şi după mulţi ani, în sfârşit nu mai ascultam frânturile aduse de vânt căci am umplut spaţiile goale cu mintea noastră şi ştim toată povestea. Iar ca să cunoşti toată povestea, nu vrei să o auzi din nou. Şi stăm acolo şi am putea prezice tot ce se întâmplă la palat, toate romanţele şi de câte ori regele se culcă cu regina, sau să mergem ca nişte preoţi prin palat sau lorzi ai dreptăţii, sau să fim un cuplu umil, născut din oameni comuni, furând de la festinul lui Osiris în umbrare interzise, purtând cămăşi care subliniază minunaţi sâni şi penisuri tari, şi buze dulci şi moi şi ochi negri cu luciri de cupru de la focul pe care tocmai l-au privit. Şi misterul odată dezvăluit nu mai este mister.

Câte amintiri poate să aibă un ascet ? Vieţi întregi. De ce el sau ea continuă sa stea în peşteră ? Poate ieşi în orice moment din peşteră fiind în deplinătatea frumuseţii ? Cum ar fi dacă s-ar întoarce în oraş nobilă, abia acoperită şi cu părul pe jumătate cresut. Ar mai putea să se întoarcă ?

Da, şi ar fi un mister mai mare decât cele îmbrăcate în bijuterii fără seamăn, pentru că bărbaţii iubesc misterul.

Şi un bărbat, ar putea să se întoarcă şi să ceară locul înapoi ? Da căci fiecare ar veni şi s-ar apleca în faţa lui, chiar aşa întors de pe munte, neângrijit şi purtând ceea ce se cheamă haina lui Dumnezeu (corpul gol). Şi nu i-ar arunca în cale toată vinovăţia lor şi toate învăţăturile şi nu i-ar aşterne în cale toate catifelele de culoarea sângelui şi a ebonitei, nu i-ar dărui toate blănurile cele mai fine ? Da, pentru că este ceva în el ce ei nu au, şi indiferent ce sau cine sunt, oamenii adoră un om pios.

Am ştiut toate acestea când ne-am dus în peşteră, dar trebuia să trecem prin toate acestea, trebuia să trăim aceste lucruri. Mulţi îşi părăsesc peşterile pentru a trăi adoraţia mulţimii, căci odată ce puterea este în ei rămâne acolo, dar rămâne atât cât au câştigat până atunci. Deci astfel de oameni respectăm ca avatari şi noi aruncăm în calea lor bijuterii şi blănuri şi mătăsuri, pentru că sunt oameni sfinţi. Dar dacă privim dincolo de terasele noastre la dealurile purpuriu închis care se acoperă cu noaptea şi vedem o luminiţă pâlpâind ? Ştim că cineva zace acolo şi nu vine niciodată jos. Asta ne deranjează, căci este cineva care refuză să fie musafirul nostru şi nu contează cât de bogată este viaţa noastră şi câte petreceri avem, câteodată ne strecurăm pe terasă şi privim la acea luminiţă. Luminiţa cuiva care nu a venit la petrecerea noastră.

Bărbatul şi femeia sfinţi au lipsit de la multe petreceri. Ei nu au fost învăluiţi în multe lucruri şi nici nu au mai mirosit a levănţică şi flori de portocal, doar o micuţă lumânare. care le este adusă în fiecare dimineaţă şi care miroase a seu. Ei nu ştiu ce înseamnă să mănânci inima de pasăre a paradisului. Nu, ei nu ştiu asta. Şi să nu credeţi ca nu aud frânturi din petreceri aduse de vânt şi că asta nu le atrage simţurile. Ba da. Dar am să vă spun eu ce gândesc ei.

Unii îşi amintesc de vremea când şi ei luau parte la astfel de petreceri, iar alţii îşi amintesc de vremea cînd erau Dumnezei, Şi când sunt prinşi în acesta plăcere extatică, tentaţiile omului de a crea o seară de aur, pălesc. A fost alegerea lor. Şi noapte după noapte, ei trăiesc aici umili.

Cine nu aţi fost voi ? In zece milioane şi jumătate de ani credeţi ca nu aţi fost Cleopatra. Ei bine, ea nu a fost nimic. Ea încă mai bîntuie împrejur. Poate ca aţi fost cineva mult mai nobil. Câţi oameni de renume aţi fost în zece milioane şi jumătate de ani, socotind media de viata 60 de ani ?

Iată ce vreau să vă spun cu acesta poveste adevărată. Este adevărată, căci am vizitat asceţi. Am fost faţa zâmbitoare pe pereţii lor, dar cel mai des am fost cel care le-a adus vinul, pâinea şi brânza. Mi-a plăcut întotdeauna să fac asta. căci din tradiţia învăţătorului meu, am realizat ca asceţii au nevoie de puţin vin din când în când. De aceea ei vă iubesc atât de mult. De aceea au chipul meu pictat pe toţi pereţii peşterilor lor: gloria lui Ram şi venirea lui Ram.

Ei, noi am avut o petrecere, aşa pot să o numesc, căci am înţeles călătoria lor. Dar nu am vrut să-i las să-şi ducă restul de viaţă fiind creaturi nefericite, am vrut ca ei să aibă un mic sentiment de viaţă, deci, natural, i-am vizitat din când în când, altfel marile dinastii egiptene nu m-ar fi respectat atât de mult. Eu sunt marele Ram şi ei mă iubesc şi întotdeauna au sperat că voi vizita pavilioanele şi locurile lor. Şi când au aflat că nu neapărat vizitez toate locurile, au făcut nişte locuri speciale pe care le-am vizitat.

Alexandru cel Mare, mi-a plătit poate cel mai mare tribut al zilelor voastre, căci şi-a făcut coroana cu coarne de ram şi a fost recunoscător marelui Zeu care în antichitate a vizitat pe cei cu inimi pure. Şi purta coroana cu coarne aşteptând să-l vizitez. Ei bine, am fost ocupat. Aveam alte angajamente. (vrea să spună că Alexandu nu merita)

Şi ascetul va asculta toate aceste voci şi va avea toate aceste senzaţii. De multe ori îi vezi ascultând vântul şi încercând să desluşească sunetul de ţimbal !. Şi când în sfârşit nu mai fac asta şi doar stau nemişcaţi şi sunt duşi, iar respiraţia lor este calmă şi mintea cine ştie unde, este doar o chestiune de timp până ce mizeria de sub ei se transformă în praf de aur, căci ei pleacă fără regrete.

Eu mi-am iubit bolovanul şi mi-am iubit suferinţa. Mi-am iubit durerea. Mi-am iubit singurătatea. Am iubit suferinţa şi respiraţia scurtată. Şi cu adevărat am iubit pasărea de noapte. Nu mi-a înşelat niciodată aşteptările şi a fost ceea ce m-a făcut să continui. Atunci nu ştiam toate acestea, dar acum ştiu.

Deci de ce vă spun că un maestru nu poate fi cel care este hoţ sau ipocrit şi nici un diplomat iscusit ? De ce vă spun că un maestru este onoare şi adevăr ? Nu există nici o mantră care să vă facă maeştri. Sunt schimbări încete, în stadii, schimbări adevărate, nu doar cuvinte adevărate.

Când visezi visul despre marii Dumnezei în împărăţia lor, nu există particule de materie? Ceea ce visezi trebuie să fie trăit, căci nu poţi pleca acolo doar cu vise. Trebuie să te duci acolo cu trup, minte şi Spirit, tot ce eşti tu să fie în acordanţă cu dorinţa ta, şi numai aşa eşti îngăduit într-o astfel de Împărăţie. Şi odată ce ajungi acolo nu te mai poţi întoarce şi nici nu vrei să mai vii înapoi, pentru că ar fi ca trezirea după un lung vis. Un vis care a început cu o cortina albastră şi cineva care ţi-a spus :" înainte de a trece mai departe trebuie să bei din acestă cupă ".

Şi noi am băut şi am uitat şi am căzut şi a trbuit să ne zbuciumăm. Deci cine dintre voi a fost dornic să plece ? Este uşor să mori. Dar cine dintre voi vrea să trăiască în nirvana ? Cine doreşte să trăiască pentru un principiu care există undeva şi care ne bântuie memoria după ce ne trezim ? Cine vrea să trăiască pentru ceva care nu mai ţinem minte când ne trezim în noul trup ? Foarte puţini, pentru că petrecerile şi serile de pasiune nebună ale femeii şi bărbatului au putere asupra noastră - mai puţin dacă ne aducem aminte. Iar dacă ne aducem aminte, acesta devine singura realitate corectă care există.

Şi ne putem culca trupurile ca să dormă în fiecare noapte şi în fiecare dimineaţă, la trezire, dacă aceasta este dorinţa şi visul nostru, să mergem ca un bărbat sau femeie drepţi, şi să nu fie nimic care să ne tenteze în jur. Iar pe cei care ne critică, să-i lăsăm în urmăşi să ne continuăm drumul. Şi ce pierdem ? Poate că tot ce pierdem este visul necredinţei, şi poate că găsim cu adevărat ceea ce este "acasă". Mie nu-mi pasă ce gândesc oamenii despre voi.

Mi-ar pasa ce gândesc Dumnezeii, pentru ca în lumina întregii eternităţi, ceilalţi oameni sunt cu adevărat în încurcătura. Iar Zeii care călăresc acea căleaşcă de aur de la est la vest în fiecare zi, într-un fel râd de nebunii bărbaţi şi femei.

Ştiţi, Observatorul este ceea ce Isus a spus atât de elocvent : "Este Tatăl din mine care face aceste lucruri minunate. Nu sunt eu. Nu este fiul omului cel care face asta. Eu nu sunt nimic. Dar este ceva în mine care face încă nu pot Să-mi asum gloria lui, căci încă nu suntem una ". Şi a avut dreptate.

Observatorul are un nivel de emoţii foarte diferit şi nu pot să vă spun cum. Nu pentru că ar fi interzis, dar pentru că pur şi simplu nu există vocabular pentru a descrie. Cu toată poezia şi cântecele ce au fost scrise vreodată, nu s-a putut descrie. Şi mai mult, el nu este echipat cu simţiri potrivite să facă asta, căci de fiecare dată când încerca să se apropie de acel punct, izbucneşte în plâns şi suspine. Nu poate explica asta. Nu putem explica ceea ce vrem. Acesta este teritoriul lui Dumnezeu . Numai ceea ce este omenesc se poate explica. Ştim deja ce cuvinte am vrea să ne spună iubitul nostru. Şi noi le putem spune. Dar acesta nu este limbajul lui Dumnezeu. Să nu vă pară rău pentru asceţi, ei suni mai bravi decât voi.

EVOLUTIA VIEŢII ÎNSEAMNĂ A FACE CUNOSCUT NECUNOSCUTUL

Deci oameni din acesta audienţă, unii dintre voi aţi trăit mulţimi de vieţi în ultimele două mii de ani, aţi creat diferite personalităţi cu scopul de a evolua, de a trece la pasul următor, de a extinde conştiinţa. Şi mulţi dintre voi cei care staţi în acestă încăpere nu aţi reuşit să evoluaţi pînă în acesta viaţă. Care este obiectivul ? Este acela de a extinde conştiinta, care vă dă putere. Obiectivul este de a

avea o relaţie cu realitatea fizică pentru că realitatea este Dumnezeu absolut, la fel ca şi voi, să descoperiţi necunoscutul şi să-1 faceţi cunoscut.

Şi atunci de unde vine bucuria, fericirea şi toate astea ? De la faptul că fiecare descoperire aduce bucurie. Şi cu cât câştigi mai multă înţelepciune - şi nu poţi câştiga înţelepciune fără interacţiunea conştiinţei - cu atât mai frumoasă devine viata, mai liniştită, mai puternici deveniţi, mai liniştiti, pentru că fiecare interacţiune cu adevărul, cunoaşterea, arde imaginea.! Acea imagine reprezintă ceea ce am fost în ultimii două mii de ani de programare. Toate problemele, bolile, nefericirile, lipsa de încredere în sine sunt în programarea imaginii pe care aţi ales-o în acesta viaţă. Evoluţia voastră a început când ceva a început să sune a adevăr pentru voi în acesta imagine.

Şi fiecare interacţiune pe care o aveţi - de fiecare dată când învăţaţi ceva, fiecare necunoscută descifrată şi făcută cunoscută - este o descoperire care aduce o bucurie, o senzaţie de împlinire, un sentiment de reuşită sinelui personal. Şi rezultatul interacţiunii este înscris în Cartea Vieţii iar voi câştigaţi înţelepciune. Şi cu cât mai multă ignoranţă înlocuiţi cu adevăr absolut şi cunoaştere, cu atât mai frumoasă, liniştită, puternică şi sub control va fi viaţa voastră, până la sfârşit, când veţi deveni transparenţi. Aşa sa fie.

Devoţiunea. Să vorbim despre ea. Sunt multe entităţi care joaca jocuri. Iar imaginile se potrivesc realităţii. Sunt entităţi care trebuie să fie învăţători, politicieni, regi, preşedinţi. Nu contează care este statutul lor în viaţă, ei au toţi acelaşi fel de energie în ei, aceeaşi conştiinţă, nu le pasă că spun una pe de o parte şi pe de alta spun cu totul altceva. Iar conştiinţa lor este nevoia de a controla pe alţii. Intre ei sunt unii care au evoluat numai pînă la al treilea sigiliu, care este nevoia de a controla oamenii, să-i facă să-i urmeze, pentru că ei au o mare lipsă în sufletele lor. O mare pustietate, atât de mare, încât cutia lor cu nisip (realitatea) trebuie să aibă foarte mulţi oameni în jur, ca să obţină energia care le lipseşte. De ce au ei aceasta lipsă ? Pentru că le lipseşte cunoaşterea şi folosesc puterea, o formă de energie primară şi violentă, pentru a atrage oamenii şi a-i stăpâni. Şi asta îi ţine în ignoranţă.

De ce ii ţine în ignoranţă ? Cei care stăpânesc oameni sunt în ignoranţă pentru că nu ştiu ce este în pasul următor de conştiinţă. Ei ştiu numai ce este culoarea bej ce este la modă, cu cine trebuie să fie şi pe cine trebuie să nege. Asta este tot ce cunosc ei. Ei păstrează oamenii în ignoranţă, pentru că o parte a gurii lor spune că ei sunt învăţătorii spirituali, că au înţelegere. Dar ei sunt decadenţi şi corupţi, pentru că nu iubesc. Nici măcar nu ştiu să spună ce înseamnă că Dumnezeul din tine vorbeşte.

Deci în lipsa lor de adevăr ei vă dau jucării şi ornamente să vă jucaţi cu ele încearcând să vă cucerească să vă facă să vă simţiţi bine. Adevărul cel mare zace ascuns. Ei fac legi pentru voi. Voi nu puteţi face legile, ei trebuie să le facă pentru voi. Voi sunteţi oameni fără minte care trbuie să şiiţi locul vostru în viaţă. Voi sunteţi caii de povară ai lumii şi doar câţiva sunt stăpânitorii ei. Voi vă frângeţi spinarea ca să platiţi taxe, pentru ca ei să creeze războaie cu scopul de a face creştinii să lupte cu păgânii.

Voi veţi continua să munciţi şi să plătiţi ceea ce se cheamă guvernul, ca să violeze şi să molesteze alt guvern, alt popor. Atât de puternici sunt liderii voştri politici încât ei fac legile pentru voi şi vă ţin sub puterea adevărului lor. Priviţi cât de puternici sunt aceşti oameni. Voi plătiţi taxe fiindcă nu aveţi de ales. Cine le-a dat lor acest drept ? Voi urmaţi aceşti învăţători spirituali pentru că ei spun ca acesta este felul în care creaţi realitate. Şi totuşi când vă duceţi acasă sunteţi la fel de faliţi cum ati fost întotdeauna. Nimic nu a evoluat şi asta înseamnă să fii devotat ignorantei.

Adevărul este că atunci când ştii cine eşti, te poţi cunoaşte pe tine însuţi. Atunci nu va mai fi ignoranţă în realitatea ta.Va fi adevăr şi conştiinţa extinsă. Şi acea conştiinţă va crea o realitate care va cânta în libertate şi asta este în aliniere cu natura. Natura este sălbatecă şi liberă. Este consistentă cu sine. Există în acest univers. Ce i-a permis să existe ? Armonia a ceea ce se cheamă masa fizică. Este o inteligenţă care tot ce ştie este cum să trăiască. Este obiectivă şi fără morală. Îi pasă numai despre ea însăşi şi viaţa ei în veşnicie. Şi este cu mult înaintea voastră în evoluţie.

Devoţiunea pentru ignoranţă este refuzul de schimbare. Ascultaţi, oameni şi ascultaţi cu atenţie. Schimbarea este ceea ce vă face să aprindeţi lumina, pentru că trebuie să vă schimbaţi conştiinţa şi să căpătaţi curajul de a o aprinde singuri şi să nu mai aşteptaţi să vină altcineva să vă ilumineze. Acesta este schimbarea. Aceasta înseamnă să te muţi dintr-o conştiinţă concentrată, să fii îndrăzneţ şi extins şi, bingo, lumina se aprinde.

Dar există un dispreţ insidois pentru cei care îşi schimbă viaţa. Eu nu pot înţelege asta. Da, aveţi dreptate, Ram nu poate înţelege asta, nici un Crist nu ar putea înţelege asta. Oamenii de dincolo de

soare nu ar putea înțelege asta vreodată. În viața mea am experimentat totul. Dar nu am avut o conştiință care să creeze lipsă de schimbare. Am fost o entitate schimbătoare. Deci nu am creat niciodată o problemă ca după aceea să o rezolv. Dar voi învățați să vă extindeți conştiința atât de departe uneori şi apoi o închideți la loc. Şi sunt entități care fug şi apoi întind degetul şi spun : " Voi m-ați făcut să fiu nefericit. Acesta este cel mai rău lucru pe care l-am făcut în viață. Nu trebuia să fac asta." Şi bla,bla,bla, pentru că trebuiau sâ se schimbe.

Ascultați: ce credeți voi ca înseamnă să evoluați, să vă dezvoltați conştiința, să mergeți în cerc ? Ei, bine, am mai auzit asta înainte. Oamenii spun: " L-am mai auzit spunând asta. Am auzit asta." Dar ai făcut vreodată ? Dacă ai fi făcut-o, nu ai mai fi aşa.

Acum despre schimbare. Vreau să subliniaz asta, pentru că şi asta este parte din devoțiune, pentru ca oamenii să fie devotați cu adevărat unei personae, cauze, guvern, familii, prieteni, trebuie să fie destul de devotați ca să nu se schimbe. Iubirea înseamnă să nu te schimbi, orice ar fi. Voi sunteți acceptați într-o organizație şi acesta are reguli. Daca încălcați regulile, sunteți dați afară şi vom spune tuturor.

Cât de puternică a devenit conştiința socială în acestă conspirație ca să poată nega adevărul? Atât de puternică este încât oamenii vor să-l cunoască pe Dumnezeu şi vor atât de mult în interiorul lor, totuşi le este atât de frică încât nu fac pasul necesar pentru schimbare şi aducere a luminii, pentru că nu este acceptabil de către societate. De ce te-ar condamna prietenii daca părăseşti oraşul şi te duci la țară şi respiri aer curat şi bei apă neotrăvită, îți creşti propria mâncare, nu trebuie să munceşti ca să plăteşti rate şi întreținere şi etichete sociale ? Oare de ce se gândesc că nu au făcut bine? Ce este atât de greşit în a nu fi suveran ? Ce poate fi aşa de rău în a fi suveran pe viața ta ? Şi ce este rău în a te schimba? Că te scoate din ignoranță. Câtă vreme eşti în ignoranță eşti controlabil. Cine vrea să arați la fel ca ceilalti, să miroşi la fel ca ei şi trăieşti la fel ca oricare din ei, nu te schimbi, vei fi mereu acceptat în mulțime. În momentul în care te schimbi, devii un individ care a ieşit din tipare. Nu mai eşti devotat societății, devii individualist.

De ce eşti atât de devotat trecutului tău, încât nu poți evolua în viitor ? Căci dacă nu va schimbați trecutul, el va fi viitorul vostru viață după viață. Sunteți obosiți de tot ce ați făcut în acesta viață şi vreți să posedati (stăpâniți) totul. Dar tot ce ați făcut nu mai este o greseală, a devenit înțelepciune.

Imaginați-vă o entitate care nu se schimba şi viață după viață indiferent ce imagme îşi alege să devină sau să exprime, are aceeaşi dilemă în fiecare viață. Este ca şi când te-ai scula în fiecare dimineață şi ai da fuga la zid şi ai scrie: "Am păcătuit, am păcătuit... este o greşeală, sunt nefericit, sunt o victimă, este vina mea, eu fac nefericiți pe cei din jur niciodată nu mă va iubi nimeni, nu voi avea suces niciodată, nu merit nimic, merit, merit...", în fiecare zi. În fiecare zi imagiunați-vă o viața care reflecta asta în fricțiune, în fiecare viață. Asta înseamnă devoțiune.

Schimbarea. Da, nu poți evoca conştiința fără să schimbi realitatea. Cum de natura se poate schimba chiar sub picioarele tale şi tu nu poți ? Dacă natura poate exploda un munte, ce ştie ea şi tu nu ştii ? Şi poate că daca ai fi ştiut, nu ai fi fost pe munte chiar atunci, corect ? Da ? Schimbarea înseamnă să-ți evoluezi conştiința. V-am spus că aceeaşi conştiință care crează fricțiunea interacționării, nu poate fi aceeaşi care va stăpîni rezultatul fricțiunii ca înțelepciune. Dacă nu te schimbi în momentul în care ai o interacțiune, atunci aceasta va deveni o problemă. Deci câți dintre voi ați încercat să vă schimbați ? Ați extins conştiința şi ați făcut mişcarea şi în momentul în care ați făcut mişcarea şi ea s-a materializat, au apărut fricțiunea şi explozia şi toată bucuria s-a dus, iar în momentul următor totul a început să se prăbuşească, pentru că ceva din tine, nu înțelege de ce conştiința care a creat fricțiunea, nu este aceeaşi care o va rezolva şi transforma în înțelepciune.

Cu alte cuvinte, când devine puțin mai greu, voi vă speriați şi fugiți. Niciodată nu a mers pentru voi. Oamenii spun asta tot timpul : "N-a mers, n-a ținut. Totul s-a destrămat, m-am speriat prea tare, nu am găsit de lucru, ființa mea nu are apă, plouă în casă şi cine mai ştie ce alte motive ca să fugiți de următorul pas, pentru că gândiți cu aceeaşi concentrare cu care creați. Dar nu trebuie să fugiți, să renunțați, la fiecare interacțiune trebuie să va întrebați :" Ce am de învățat? " Şi să luați din ea înțelepciunea care se va înscrie în Cartea Vieții şi într-o clipă aveți o conştiință mai înaltă. Şi ea rezolvă problema. Devine o binecuvântare. Atunci ați crescut cu adevărat în realitatea voastră în felul de a gândi şi în puteri.

Deci, oamenii se opresc din creştere la un anumit punct. Ei aud numai ceea ce suni capabili să înțeleagă. Orice altceva zboară pe lângă ei. În momentul în care devine puțin mai dur, atunci când fac

primul pas spre schimbare, se opresc din creştere. Se sperie. Şi toii cei care le-au spus că nu ar fi trebuit să facă asta - te-am prevenit, dacă te duci acolo o să-ţi para rău, etc - şi toate aceste minţi de maimuţă, vin înapoi în viaţa lor şi ei se opresc acolo nu mai cresc. Acesta este momentul în care trebuie să te întrebi "voi continua să rezolv asta sau este prea înfricoşător ?" Este necunoăscutul, mintea subconştientă ? destul ca să-ţi dea putere să continui, sau te întorci înapoi la devoţiunea (familiară) ?

Ascultaţi. Într-un fel nu este drept că eu pot vedea totul, ână la sfirşitul ărţii. Puteţi numai până la pagina patru şi cartea nu vă lasă să întoarceţi celelalte pagini. Aşa că nu ştiţi care este continuarea poveştii voastre. V-aţi simţi mai bine daca aţi putea citi ultima pagină şi apoi restul cărţii. Aşa că întotdeauna primesc întrebări de acest fel : "Poţi să-mi spui cât va dura asta ? Ai să mă ajuţi ?" sau “Ştiu în interiorul meu că sunt în stare să fac asta şi că am să fiu mai fericit decăt am fost vreodată în viaţa." Ei, potoliţi-vă, sigur că puteţi.

Înţeleg reticenţa voastră, pentru că aţi fost condiţionaţi cu atâtea imagini ca să rămâneti devotaţi. Înainte era foartre natural să vrei să înveţi. Noi vroiam sâ câştigăm. Aveam relaţii cu fiinţe extraordinare care ne ajutau să fim tot ce putem fi, căci hrana nu era ceea ce pui într-o gaură în faţă ta. Este ceea ce extinde conştiinţa şi stăpâneşti în sufletul tău. Era atât de natural. Nu aveai de ce să te temi, pentru ca nimeni încă nu crease frica. Nu exista. Tentataţia era necunoscutul, iar cunoscutul determină prezentul Acum.

Şi era o foame pentru toată înţelegerea, să ştii să consumi toată cunoaşterea, să ştii totul. Asta venea dinăuntrul tău, dar după atât de multe imagini pe care le-aţi creat ca să puteţi ieşi din pagina aceea - şi au fost persecuţii şi sfâşieri cu biciul şi aţi suferit durere şi v-a fost frică să mai fiţi individuali - şi după secole de condiţionări, aţi devenit devotaţi ignoranţei, nu mai gândiţi, nu mai raţionati, pentru ca cineva v-a spus :" Tu nu poţi gândi de capul tău . Nu poţi gândi, nu poţi face, este imposibil din punct de vedere medical. Nu-1 poţi găsi pe Dumnezeu decât prin credinţa mea, dacă vii la biserica mea. Nu vei fi niciodată fericit decât dacă o să ai destui bani ca sa-ţi cumperi libertatea."

De unde vin toate astea ? Din toate acele vieţi de durere. Şi este ceva care stă nemişcat în tine atunci când vrei să te schimbi. Face ca fălcile să ţi se încleşteze şi să te îngrijorezi, să nu poţi dormi toată noaptea şi să te gândesti serios la schimbare. V-am văzut făcând asta. Şi atunci vin la voi: "Ţine, ia vuietul ăsta, fii înălţat în Spirit. Ce dacă dormi sub un pod sau sub un copac ? Ce primeşti în schimb ? Ceea ce ai creat înainte ai să poţi recrea cu mai multă putere, mai multă cunoaştere şi mai multă înţelegere, şi nu vei mai fi nebunul nimănui."

Dar vă văd agonizând şi întrebându-vă dacă să lăsaţi trecutul în urma. Atât de mult devotaţi sunteţi. Asta înseamnă mama devoţiunii, care vă ţine în practica voastră de viaţa. De ce vă critică presa că aţi venit în aceasta parte de lume şi puneţi mâncare la păstrare *? (mulţi dintre elevii lui Ramtha s-au mutat în localităţile de lângă şcoală. El profeţeşte că vor veni vremuri grele cu foamete mare şi a cerut elevilor lui să pună mâncare şi cele necesare vieţii deoparte pentru aproximativ doi ani)*. Pentru că dacă toţi ar începe să facă asta, ce s-ar întâmpla cu ei ? Ce se va întimpla cu economia? Şi dacă oamenii încep să gândească pentru ei însişi şi închid televizoarele, cum ar mai putea avea putere asupra voastră. Ei doar vă programează în fiecare zi, ca să vă ţină ignoranţi înţelegeţi ? Şi nu o să le placă să deveniţi individuali. Dar numai prin a deveni şi a evolua în conştiinţă veţi fi capabili să îl vedeţi pe Dumnezeu.

Ştiţi de ce sunt atât de disprețuit ? Nimeni, nici un învăţător nu este atât de disprețuit şi urât de cei care se autointitulează oameni spirituali, decât mine, pentru ceea ce sunt şi pentru ceea ce vă învăţ şi i-am invaţat şi pe ei - ei care propovăduiesc iubirea necondiţionată. Pentru că dogma lor este ştirea de ieri.(ziarul de ieri). Nu poţi da cuiva un cristal sau o amuletă şi să te aştepţi ca el să ştie adevărul. Şi nu poţi să le trimiţi o viziune şi să aştepţi ca acea viziune să resolve toată ignoranţa lor. Eu nu o să fac asta.

Iluminarea este exprimarea unui adevăr pur. Este lumina unui individ care nu se teme de nimic pentru că o are în el ca să-şi îmlinească destinul. El nu va sta niciodată agonizând la nesfârşit, fâcând câte o micuţă schimbare în viaţă, căci el ştie ca atât timp cât rămâi devotat ignoranţei, nu poţi evolua. Voi puteţi merge numai până la a extinde conştiinţa cât să creeze ceea ce se cheamă o opţiune, şi cu adevărat ceea ce se cheamă o realitate în afara minţii subconştiente, să extindeti conştiinţa ca s-o consume, s-o materializaţi în viaţa voastră, să interactionati cu ea. Şi în momentul în care aţi făcut pasul, vi se face frică pentru că aţi fost torturaţi, ati fost ridiculizaţi, aţi fost ostracizaţi, ati fost ucişi,

aţi fost ameţiţi viaţa după viaţă. Şi în acele momente staţi acolo în noaptea întunecată a sufletului vostru şi încercaţi să decideţi dacă să mergeţi mai departe în timp ce totul se prăbuşeşte în jur, deoarece conştiinţa nu se extinde ca să primească darul experienţei. Aşa să fie.

Şi spaima voastră creşte, iar lumina scade pe măsură ce vă depărtaţi. Şi ştiţi ca pierdeţi când vă îndepărtaţi. Cum aţi putea să fiţi bucuroşi ? Vă îndepărtaţi şi ştiţi că aţi pierdut. Şi singurul fel în care puteţi alina durerea este să blamaţi pe cel care v-a cerut să va schimbaţi să evoluaţi ca să-1 cunoaşteţi pe Dumnezeu, sau să urâţi, să fiţi plini de maliţiozitate, pentru că atunci când te întorci înapoi nu mai eşti acelaşi, iar ceea ce lipseşte este puterea, întunericul se duce să umple Voidul. Ce veţi trimite spre Void când va extindeti conştiinţa, şi aceasta devine o problemă ?

Nu se comprima, doar stă acolo. Deci ce trimiteţi în Void ? Frica. Iar frica duce la suspiciune, suspiciunea la ură şi amărăciune, maliţiu şi război. Asta nu înseamnă să evoluezi. Acesta este un primitiv care vă va tăia gâtul într-o clipă.

Eu ştiu prin ce aţi trecut. Viaţa mea a fost mai simplă decât a voastră, în multe feluri a fost mult mai simplă. Vă este teamă că prin creşterea conştiinţei veţi pierde totul dar nu ştiţi că conştiinţa crează totul ? Toţi banii pe care îi aveţi, credeţi că au căzut din cer ? Nu, nu vin de acolo. Vin din mintea voastră. Şi proprietăţile pe care le aveţi, credeţi ca v-au fost dăruite? Le-aţi câştigat. Ce aveţi de pierdut ? Vedeţi, adevărata comoară este mintea care a creat totul, vizionarul care a văzut totul, entitatea independentă. Ea a creat totul. Focul vostru - şi se întâmplă cu mulţi dintre voi, cu fiecare realitate pe care o manifestaţi şi vă extindeti conştiinţa, focul este atunci când staţi acolo şi vedeţi problemele care apar. Şi vă duceţi la următoarea extindere a conştiinţei şi găsiţi că aţi câştigat, pentru că nu aţi fi creat aceste probleme dacă nu ar fi fost nevoie de ele. Şi puteţi privi şi găsi motivul şi astfel vă împliniţi nevoia. V-aţi extins la o conştiinţa mai înaltă. Aceasta va deveni înţelepciune.

De ce pentru întreaga lume merită să mergeţi la şcoală ca să evoluaţi pe toate nivelele şi să terminaţi cartea? Este destinul vostru să fiţi Dumnezeu, să fiţi tot ce se poate fi, să iubiţi ceea ce sunteţi, ca să vedeţi viaţa ca o aventurară, nu muriţi. Ce se întîmplă cu cei care vor să-şi ia viaţa pentru că nu pot suporta schimbarea ? Viaţa: "Este Gloria pe care cineva şi-o îngăduie ca să consume mintea subconştientă şi să devină briliant."

Iar lucrurile superficiale care aparţin devoţiunii dispar. Ai nevoie să simţi trecerea sigur pentru că lumina pătrunde în tine şi nu mai este nevoie sa construieşti nimic în afară, ca să te simţi sigur în viată. Construieşti înăuntrul tău. Apoi mergi pe calea maestrului. Şi nu te mai temi de nici o fiinţă umană, pentru că cu cît te extinzi mai mult cu atât acest Dumnezeu fără imagine, vine mai la suprafaţă.

DEŞTEPTAREA LUI FRANCIS DIN ASS1SSI

A existat un trubadur - un trubadur cate a cântat războiul ţării sale, este un bărbat ieşit din comun prin frumuseţea sa minunată, piele măslinie, păr negru ca pana corbului, care strălucea albastru în lumină, ochii verzi ca ţărmurile râurilor, mărginiţi de gene foatre bogate, o gură plină, suplă şi senzuală, aşezată pe o falcă foarte masculină, un trup foarte bărbătesc, învigorat de tonusul şi suplеţea tinereţii. Familia lui îl îmbrăca numai în mătăsuri şi catifele. Era un dandy.

Această entitate avea totul. Nu trebuia să muncească pentru a trai, se îmbracă bine, mirosea a apă de trandafiri şi levanţică, femei alergând după el, avînd o mulţime de camarazi care îl adorau. A plecat la război, ca un brav soldat, având binecuvântarile tuturor. Nimic nu putea fi mai frumos, mai regal şi mai brav decât acest bărbat călărind un minunat cal la apus, pe un drum plin de praf şi cu cerul roşu de la apusul soarelui.

La bătalie, acest tânăr râdea cu prietenii în timpul luptei şi considera totul un joc. El deveni foarte încrezător în sine. Dar se întâmplă ca 1a un moment dat să cadă şi să rămână agăţat în scara şelei, şi calul să-l, târâie o distanţă considerabilă în timp ce el isi pierdea cunoştinţa. Când s-a trezit, se afla lângă o apă mică, pe un câmp. Glezna lui era îincă prinsă în şa. El privi cerul, care în unele nopţi poate fi foarte negru şi gros, iar stelele strălucesc într-un fel aparte. Şi era numai linişte în jur. Privea cerul şi înţelegea întreaga lui viaţa.

S-a gândit că era că una din acele stele. Şi-a pierdut conştiinţa din nou şi a zăcut cu febra câteva săptămâni. În aceasta viată trăise doar pentru imaginea lui şi ce era in jur. Febra era atât de mare, îl ţinea în pat şi părea că fiecare moment ar putea fi ora morţii lui, iar mama lui suspina neâncetat şi

tatăl spunea rugăciuni. Veneau preoți și chiar cardinalul veni să viziteze acesată familie bogată. Și l-au spovedit de multe ori și l-au stropit cu apă sfințită, dar el continua să ardă.

Apoi, într-o dimineață, acei ochi, ca marginile verzi ale râului, s-au deschis la cântecul unei păsărele pe pervaz. Și tot ce și-a dorit a fost să cuprindă pasărea și să-i asculte cântecul. Era foarte slăbit, dar totuși s-a sculat și a încercat să prindă pasărea. A urmat-o peste tot mergând să o prindă, până chiar pe acoperiș, dar ea a scăpat. În acel moment și-a amintit noaptea cea neagră. Și ultimul lucru la care se gândise când zăcea acolo privind acele stele, veșnice lumini. Și și-a amintit că pasărea a zburat și a vrut să o aibă în mînă, a vrut să zboare cu ea.

Această entitate a fost a fost de iubită de familia lui, de toți oamenii din oraș și de prietenii lui, care veneau din depărtări că să se bucure și să sărbătorească însănătoșirea lui. Dar orice ar fi făcut ei, el nu mai putea răde nu se mai putea bucura cu ei. Și toate hainele pe care părinții i le aduceau, nu mai aveau importanță. El continua să se gândească la cer.

Îl vedeau de multe ori stând gânditor, gândindu-se la cer. Îl întrebau : "La ce te gândești ?" Și el le spunea că se gândește la cer. Iar ei îi turnau încă un ceai și îl băteau prieteneşte pe spate spunând " O să treci și peste asta ."

Îi plăcea să-și petreacă zilele pe câmp. La un moment dat s-a culcat cu fața la pământ, și-a înfipt toate degetele în pamântul moale și a stat așa toată după-amiaza. În alta zi a găsit o piatră marmorată și plină de praf, pe care a privit-o o zi întreagă. Acesta nu mai era războinicul vesel ce părăsise orașul într-o dupămiaza prevestitoare..

Și zi după zi, acesta entitate abia aștepta să plece să iasă din oraș și să se ducă în natură. Găsea acolo ceva care era real și liniștit. Își petrecea fiecare zi a vieții sale acolo, iar părinții lui îl pierdeau tot mai mult, cu fiecare zi. Pierdeau acel minunat fiu care ar fi trebuit să le aducă urmași, care trebuia sa aibă grijă de afaceri și într-o zi să devină guvernatorul provinciei, il pierdeau.

El le zâmbește și îi iubește, dar îi părăsise încetul cu încetul ! Ceva se schimbase în această entitate. Într-o zi el realiză cât de mult îl iubește pe Dumnezeu, acel Dumnezeu care era în cer deși nu se vedea, acel Dumnezeu care era pasărea ce ajutase la trezirea lui, la adevărata lui trezire, care era pământul moale și bun care i-a îngăduit să zacă acolo fără catifele și haine cu aur pe spate, i-a îngăduit, pur și simplu - și era macii care scăldau ochii cu culorile lor roșii, zumzetul albinelor, mirosul dulce și astringent al brizei care plutea peste vale, îi umplea nările și sufletul de bucurie.

A realizat că Dumnezeul acesta pe care el îl iubea, era darul nevăzut în tot ce îl inconjura. Părinții lui au crezut ca își pierduse mințile. Îi pregăteau petreceri, în speranța că se va redresa. Aduceau preoți, care nu puteu face altceva decât să-și clatine capul. În cele din urmă, într-o zi, la o petrecere, când era îmbrăcat cu cele mai fine și expresive catifele și broderii, și le-a dat jos, s-a dezbrăcat complet în fața tuturor, preoți, familie. prieteni, femei, capre, gâște, cerul, pământul și satul. Nu pentru că devenise exhibiționist - acesta este cuvîntul ? și dorea să se arate. Pentru el asta era simbolul faptului că nu mai aparține aici. Că se schimbase.

Și a fugit afară din oraș cu cîntec în inimă, dezbracat ca ceea ce voi numiți păsări cu fundul gol. (jay bird) - ele nu sunt atât de dezbracate, eu aș spune ca un vierme - da, știind că va găsi cu ce
să-și acopere trupul, dar vor fi hainele câmpului. Și era cîntec de sufletul, și atunci s-a născut un delicat Spirit pentru veșnicie. Mai târziu a găsit un loc, pe care a început să construiască din pietre, adăpost pentru vânturi înghețate, ploi, și a divinizat împărăția pământului întru gloria lui Dumnezeu. Și cea mai mare contribuție la cerul nopții a fost nu imaginea, ci frumusețea din om, aceea care apare, când imaginea este arsă - ceea ce se întâmplase în timpul febrei. Acea febră a ars imaginea pe care o alesese pentru acea viață. — să posede totul. A ars-o și el a putut să vadă ceea ce niciodată nu mai văzuse. El a înors pagina.

Da, el s-a schimbat. Părinții nu mai puteau vedea în el reflecția gloriei ce le lipsea lor, prietenii nu mai vedeau camaraderia ce lipsea din ei. Femeile nu mai vedeau în el nevoia de a fi iubite. El se schimbase și ei nu se mai puteau vedea pe ei înșiși în el. Ei vor trebui să crească, ca să poată vedea ce era acum în el și ce aveau și ei dar nu știau încă.

El a ars imaginea și febra a durat mult. A trecut prin tot ce era în viața lui, visurile, dorințele nevoile, până la punctual în care a devenit gol și toate acestea au fost scoase din el, iar când s-a trezit, a fost Dumnezeu, care întotdeauna fusese acolo. Ce privea prin ochii lui verzi, nu mai era imaginea, ci lumina magnifică ce devenise. Și cum de putea umbla pe câmpie și păsările mergeau cu el și animalele îl urmau ? Și cum putea un leu să se întindă la picioarele lui ? Și de ce el numea lucrurile

fraţi şi surori ? Pentru că aşa era pentru că Dumnezeu ştia mai bine şi el era Dumnezeu. Avea cunoaşterea, înţelesese îşi arsese devoţiunea pentru imagine. Ştia.

Lumină pură manifestată. Ce Dumnezeu glorios! A fost un Crist viu, care venise să facă ceva în acea viaţă. Un animal nu se va culca în fata unei imagini, pentru că imaginea este stagnarea, energie neprogresivă a enităţii : copulare, durere, putere. Un leu se va culca în faţa unei mari lumini şi va găsi unicitate, pentru că lumina pe care el o vede este forţa de viaţă, însăşi fiinţa sa interioară. El înţelege că aceeaşi lumină este şi în el.

Şi acea entitate a trăit restul zilelor sale fiind glorie pentru Dumnezeul care a devenit el însuşi. A cântat pentru Gloria vieţii şi a educat oameni, nu în doctrină ci în simplicitatea cunoaşterii adevărate. Trăia fără ipocrizie, pentru că era ceea ce era. Devenise devotat doar lui Dumnezeu, forţa viatală, înţelegeţi ? Şi a devenit urât şi disprețuit, pentru că îndrăznea să strălucească în întuneric, fără voia celui care păzea întrerupătorul.

Acesta entitate s-a numit Francis din Assissi. Aceasta este o poveste adevărată, este o entitate aproape de generaţia voastră, care a dizolvat imaginea devoţiunii, ca să găsească lumina care de fapt era. El s-a schimbat şi s-a schimbat, schimbat... Ce curaj a trebuit să aibă ca să-şi scoată hainele - goliciunea nu era ca să şocheze, ci ca să arate că nimic nu mai conta pentru el - şi să plece în sălbăticie, fără să ştie unde va dormi ? Un adevăr profund în realizare, în evoluţie a meritat, pentru ca în câmp era Dumnezeu şi conecţia cu Sinele. Entitatea a schimbat totul în viaţă sa, a fost important să ardă imaginea ca să câştige iluminare despre simplitatea lui Dumnezeu.

NU EXISTĂ GREŞEALĂ CI SĂMÂNŢĂ DE ÎNŢELEPCIUNE

Ignoranţa, mama devoţiunii, într-un înţeles este lipsa de motivaţie, adică să ştii că nu consumi o minte nelimitată doar ca să găseşti acolo pericol, frică şi nesiguranţă. Acestea sunt lucrări pe care deja le ştiţi, care nu mai sunt în necunoascut.

Curajul de a face pasul către schimbare : oamenii din şcolile antice, se duceau la şcoală pentru şapte ani lungi, fiecare an fiind dedicat unui nivel de evoluţie şi unei pagini. Învăţau că se pot schimba, că pot evolua. Nu ştiţi că evoluţia conştiinţei este totul şi înseamnă să smulgi din necunoascut cunoaştere, pe care o poţi consuma, ca să fii capabil să creezi şi să schimbi realitatea în funcţie de ce ai nevoie în viaţă ? Ştiţi, dar vă e frică şi eu înţeleg de ce întotdeauna am fost dornic să înţeleg. Nimănui nu-i place ca cineva să se schimbe.

Gândiţi-vă la toţi oamenii care trăiesc astăzi. Ce mari entităţi care şi-au ars imaginea vă vin în minte ? Există multe entităţi care reprezintă o stare de conştiinţă exaltată, care au devenit ideal în conştiinţa socială, dar nu există un alt Francis.

Este momentul în care începeţi sâ învăţaţi în care deveniţi individualii din voi momentul în care începeţi să aprindeţi luminile. Ştiţi de ce vin schimbările ? Sunt deja aici pentru că umanitatea a creat problemele şi niciodată nu a făcut pasul următor pentru extinderea conştiinţei şi rezolvarea lor. A rămas blocată la pagina a treia. Natura a depăşit umanitatea şi ea a rămas tot la aceeaşi pagină, violând, jefuind, distrugând forţa vitală, pentru necesităţile lăcomiei ei. Pe cei care nu au evoluat, conştiinţa îi va prăbuşi.

De ce credeţi ca s-au întors oamenii de dincolo de soare ? Pentru că sunt grupuri de oameni care încep să se trezească. Sunteţi foarte mulţi aici, în acesta încăpere, care aţi avut contact cu oamenii de dincolo de soare. Dar s-a scos din memoria voastră, până când veţi fi gata să învăţaţi. Şi în momentul în care " începi să înveţi trimiţi unde şi apare o necesitate urgentă de a te ridica şi a începe să te mişti. O urgenţă de a te duce într-un anumit loc. Să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut până atunci, să înveţi să devii suveran. Apare o dorinţă mistuitoare şi un război interior cu cineva care spune :"Dar tu te schimbi, nu poţi face asta ." Şi este o parte din voi care spune :"Trebuie, trebuie neapărat".

Deci ce se va întâmpla când întreaga omenire va şti adevărul ? Ei bine, nu va mai trebui să munciţi ca să trăiti, pentru că energia este pretutindeni în jurul vostru. Va trebui numai să creşteţi mâncare, veţi avea toate celelalte necesare vieţii, fără să trebuiască să înrobiţi clasa de mijloc ca să facă comerţul realitate.

A fi devotat opiniilor altor oameni înseamnă a trai în ignoranaţă. Eu sunt radical, da sunt. Sunt libertin, da, acesta este un mare adevăr. Dar sunt pentru cel individual pentru Dumnezeul din interior

care este adormit de atâta vreme şi hipnotizat să stea acolo. Şi sunt radical cu spiritualii metafizici, da, pentru că nu vor spune nimic care să-i facă nepopulari sau controversaţi, pentru că ei nu ştiu. Ei nu au curajul de a fi o lumină în aburii unei mari furtuni, cunoaştere şi adevăr pentru populatie, în propriul lor regat, înăuntrul lor, pentru că ei nu vor să plătească preţul ostracizării, al clevertirilor din ziare. Ei nu ştiu.

Dar fiind devotaţi ignoranţei, va fi sfîrşitul vostru, aşa cum a fost în fiecare viaţă. Un suflet care evoluează îşi îndeplineşte destinul în conştiinţă. Şi nu vorbesc despre conştiinţele de mickey-mous. Nu înseamnă să aprindeţi lumânări şi să purtaţi cristale şi amulete. Şi nu înseamnă să ţineţi diete şi să îmbrăcaţi anumite culori şi să meditaţi. Eu vorbesc de pre-adevăr, trezire, despre a înţelege un simplu, simplu, foarte simplu adevăr, care este raţiunea pentru toate şi să te concentrezi şi să ai o mână ce vindecă cu foc care vine din asta, să vindeci întreaga conştiinţă care te înconjoară şi să fii o fiinţă imaculată, atât de imaculată, încât păsări sălbatice să vină şi şă se aşeze pe umerii tăi, pentru că daca asta nu se întâmplă, înseamnâ că încâ nu ai dizolvat imaginea.

Dar într-o zi vor veni, acolo unde natura însăşi este în aliniere cu tine şi unde tu nu mai spui "nu pot". Întru adevăr, să nu gândiţi: "am o problema aici, nu o să am destul, nu o să fie destul timp", să nu staţi ca mickey-mous-i şi să vă holbaţi la gard, ei cred că cred asta, dar cîte odată parcă nu cred, căci ceea ce gândiţi este realitatea şi ceea ce trăiţi vă dă înţelepciune pentru a creşte, pentru a extinde conştiinţa, căci nu sânteţi oameni stupizi şi mistici, ci sunteţi în curs de a cunoaşte, a înţelege, a şti, nu sunteţi ignoranţi, pentru a fi înrobiţi, pentru a fi distruşi şi voi nu aveţi frică. Ei spun că este greşit să nu-ţi fie frică, şi au absoluta dreptate, pentru că dacă nu vă este frică, atunci nu puteţi fi manipulaţi, dacă o persoană nu are frică, nu poate fi cucerită, posedată, subjugată, făcută bej şi pusă în cutie.

Când vă veţi deschide, oameni, este o întreagă inteligenţă care aşteaptă să vă contacteze. Sunt extraordinar de multe aventuri care vă aşteaptă. Mintea incoştientă, necunoscutul va aşteaptă.
Mama devoţiunii este ignoranţa, fie că este ignoranţa spirituală, politică şi religioasă. Este boala comunităţii, este boala umanităţii, boala nu poate veni în lumină. Se dezvoltă doar în întuneric. Sărăcia, războiul, lipsa de umanism, se înmulţesc în întuneric. Frate care urăşte fratele, haturi ce separă, vin din ignoranţă.

Şi dacă voi credeţi că spunînd mantre şi trăind în cristale, o să deveniţi divini, sunteţi nebuni, pentru că ar fi trebuit să ştiţi mai bine, căci o minte care gândeşte clar, realizează că dacă puterea este în voi, şi este, nu trebuie să faceţi totul din afară să funcţioneze pentru a funcţiona în voi, pentru că este chiar acolo. Realitatea fizică există doar pentru că este în tărâmul vostru de concentrare. Când schimbi concentrarea, aduci alte realităţi.

Eşti atât de măreţ cât îţi îngăduie înţelepciunea ta să fii, conştiinţa ta creşte în funcţie de câtă energie ai.Trupul tău va fi atât cât vei vrea să trăieşti. Când renunţi şi nu mai înveţi şi nu te mai schimbi şi nu mai ai aventuri, mori, pentru că la fel ca toate în natură, în momentul în care nu mai este de folos, este distrus. Evoluţie. O fiinţă vie nu moare atâta timp cât consumă viaţa şi bucuria este prezentă.

Iar dacă voi sunteţi deprimaţi, este pentru că aţi vrut să fiţi aşa, pentru că v-aţi blocat creând probleme, fară a vedea utilitatea lor, căci în momentul în care vezi utilitatea problemei, acesta dispare şi conştiinţa evoluează. Trebuie să ştiţi ca atitudinea controlează destinul. Şi dacă spuneţi "sunt Dumnezeu", se manifesta... sau poate că nu - asta înseamnă să vă autocondamnaţi. Şi să nu credeţi ca orice ar fi fost ceea ce v-a luat puterea, continuă să aibă putere asupra voastră, adică să ia decizii pentru voi fără să vă consulte. Şi dacă vreţi să învăţaţi ca în şcolile antice, există locuri unde să învăţaţi şi să evoluaţi şi să puteţi atinge lumina antică şi să întoarceţi foarte repede paginile cărţii spre a deveni transparenţi. Există.

Dar nu fiţi devotaţi fricii. Şi nu fiţi devotaţi reticenţei. Şi nu fiţi devotaţi grijilor şi nu scrâşniţi din dinţi şi staţi treji toată noaptea întrebându-vă dacă să luaţi acesta decizie. Nu aţi fi avut de luat o decizie dacă nu ar fi trebuit sâ experimentaţi asta. Trebuie să experimentaţi numai ceea ce aveţi nevoie pentru a evolua. Dacă rămâneţi în prăpastie, experimentaţi mereu doar vechile greşeli, aceleaşi ocazii, succese şi nereuşite, pozitiv şi negativ, boală şi sănătate, din nou şi din nou, şi asta devine realitatea voastră. Dar în momentrul în care începeţi să vă întindeţi şi să înlăturaţi dogma, binele şi răul, susul şi josul - în momentul în care vă unificaţi conştiinţa - atunci sunteţi pe drumul spre casă.

Şi dacă ceva este în calea voastră, să ştiţi că este creaţia voastră. Priviţi acel ceva. Care este câştigul emoţional al fricţiunii, nu câţi bani veţi câştiga sau pierde, dar ce anume vreţi să stăpîniţi. Priviţi şi

puteți stăpîni acesta înțelepciune fără a crea probleme care să vă colapseze, ci înălțați realitatea voastră. Faceți pasul înainte, nu mergeți înapoi şi renunțați. Simțiți, pentru că în momentul în care priviți şi gândiți care este valoarea emoțională pe care o înregistrați ca înțelepciune, ce aveți de învățat din asta, în momentul în care vă concentrați la asta, conştiința voastră se extinde din nou. Şi veți merge la carte şi problema va dispare. Şi atunci entitatea creşte.

Nu mai este un ignorant. Consumă cunoaştere, pentru că următorul pas este următoarea cunoaştere. Nu regretați niciodată experiențele voasetre — niciodată, absolut niciodată. Să nu priviți nimic din ceea ce faceți ca pe greşeli. priviți-le ca pe lecții de învățat. Nu trăiți în trecut de dragul milei. Nu mergeți în prăpastie ca să gândiți la ce ați fost în viața trecută. Ştiu că sunt unii care caută oameni care să le spună despre asemenea lucruri. Am ascultat. Ați auzit vreodată vântul urlând ?
L-ați auzit ? Ar trebui să ascultați cu mai multa atenție.

Este viața voastră atât de goală, că trebuie să mergeți în trecut ca să găsiți motiv să fiți glorificat ? Isuse, vrei atât de mult acel bărbat, încât trebuie să te duci în trecut ca să găseşti un motiv pentru care el ar trebui să-ți aparțină în acesta viață şi apoi să schimbi viața lui, făcând din asta karma lui? Ştiu ce faceti. Nu înțelegeți că nu veți avea niciodată acum, până ce nu veți închide cartea trecutului? De ce vreți să mergeți înapoi la pagina trei, doi sau unu? Şi ce imagine veți alege ? Am un adevărat deschizător de urechi pentru voi. Nu ați trăit doar o viață. Ați trăit milioane de vieți. Pe care o căutați ? Care dintre imagini vreți?

Ati avut nenumărate, mai multe decât aveți numere să le numărați cu mintea.
De ce vreți să mergeți înapoi? Am să vă spun de ce: pentru că cei la care Acum nu are aventura şi progresiunea sinelui, simt nevoia să se ducă în ieri. Nimeni nu ar trebui să se ducă în trecut.

Te uiți la o viață de acum zece milioane de ani şi îți place cum ai fost? Dulce entitate, eu îți pot arăta alte milioane de imagini, ca într-un film de groază în care ai fost primitiv, urât mirositor, o bestie care mânca came şi bea sânge.

În înțelepciunea antică, dacă o persoana păstrează viu trecutul, păstrează vii gereşelile, pentru că trecutul este plin de greşeli şi lipsa de bucurie. Dar pentru cineva care are cunoaştere şi înțelepciune astăzi şi îşi evoluează conştiința, va fi destulă bucurie şi aventuri mărețe în viața lui. Nu va trebui să privească niciodată în trecut, pentru că este chiar aici chiar acum.

Sunt mulți dintre voi, aici, în acesta audiență, care ați putea trăi foarte bine fără oamenii care insistă să vă amintească trecutul, când de fapt voi vreți să-1 uitați. Aceşti oameni nu trebuie să facă parte din realitatea voastră. Ei aparțin lui ieri şi când închizi cartea pentru ieri, trebuie doar o puternică concentrare şi este Acum. Există doar un singur timp progresiv şi acesta este ACUM. Ignoranța este ieri. Cunoaşterea este astăzi.

Ştiți cine sunteți astăzi ? Frumoşi şi minunați oameni care ați ars imaginea pentru a trăi în moment şi gloria momentului. Nu există problemă pe care ați creat-o şi pe care să nu o puteți discrea, nu prin a o ocoli, ci simplu, prin a o privi în față. Când faceți asta, ea pur şi simplu renunță a mai fi o problemă. Şi nu este boală în trupul vostru pe care să nu o puteți vindeca atunci când începeți să iubiți ceea ce sunteți. Iar când sunteți fără trecut şi aveți numai întregul înțelepciunii, nu mai există boală. Cînd încetați să mai priviți la ieri, tăiați îndepărtați paternul genetic al bolii şi morții, ele nu mai există, acum începe viața.

NU FI UN PĂGÂN FLĂMÎNZEŞTE DUPĂ CUNOAŞTERE, FII ILUMINAT

Un maestru iluminat în şapte ani, reprezentând şapte trepte de cunoaştere, a înțeles că expansiunea progresivă este cu adevărat iluminare şi că schimbarea a fost necesară, ca să evite plictiseala datorită căreia ați început să faceți prăpastia. Şi ați devenit blocați în acea prăpastie şi asta a devenit realitatea vostră. Ei au devenit conştienți de aceasta entitate fără imagine, care voi toți sunteți. Şi au început să se concentreze la acea lumină. Puteți imagina o lumină contemplându-se pe sine în loc să păstreze o imagine ? dar când începe să se privească pe sine ? Aceasta este ora când îl iubiți pe Dumnezeu. Aceasta este ora când îl cunoaşteți pe Dumnezeu. Aceasta este ora când vă îndrăgostiți de divinul sine. Acesta este ora când deveniți divini.

Imaginea nu este divină. Personalitatea vostră, înrobirea voastră la trecut, victimizarea plecăciunile voastre, nu sunt divine. Acestea sunt primitive, pentru că aparțin la ceea ce face imaginea voastră, ştiți voi, semnul vostru astrologic. Ceea ce este frumos aparține luminii interioare, omniprezentă şi

veşnică, cea care este nemuritoare şi creatoare a tuturor imaginilor. Vă treziți atunci cînd realizați că este acolo şi începeți să gândiți despre ea: "Eu sunt ceea ce sunt". Asta se întâmplă când conştiința voastră devine explozivă. Acesta se întâmplă când energia se contemplează pe sine şi explodează în zece mii. Asta este ceea ce Francis de Assissi a văzut în câmp şi atunci când şi-a amintit cerul acelei nopți. Asta i-a îngăduit lui să devină, ceea ce a devenit. Nu sunt toate aceste mici energii, este ceea ce se află dedesubt - marea lumină.

Este ceea ce eu văd când mă uit la voi şi căreia mă adresez. Şi asta vreau să spun când zic: "priviți pe Dumnezeu", căci asta sunteți voi. Este ceea ce vă va aduce bucurie şi libertate, este ceea ce vă adăposteşte ceea ce vă va da bucurie în vânt, care va face pace cu natura şi animalele de pe Pământ. Şi este ceea ce va crea o realitate care se numeşie împărăția cerului. Şi nimic din toate acestea nu merită să fie ignorat.

Nu fi păgân. Nu fi ignorant. Cunoaşte că ai trăit asta deja şi stăpâneşte cu înțelepciune. Nu te teme de schimbare. Este ceea ce te va face Crist. Scoate în evidența măreția şi dreptatea ta. Nu fi păgân, nu te adormi singur cu bazaconii. Nu ştii că îi divinezi pe ei ? Nu diviniza pe nimeni, căci divinizarea înseamnă ignoranță. Nimeni nu-ți poate lua viața vreodată. Eşti nemuritor. Nimeni nu-ți va face ceea ce Dumnezeul din tine nu vrea să ți se facă, Nu eşti protejat de un ghid, protecția ta este în jurul tău, vine de la gloria lui Dumnezeu care eşti. Nu fi păgân. Nu alerga în jur căutînd răspunsuri în trecut, începe să trăieşti. Nu sta doar şi gândi că eşti neajutorat. Eşti atât de neajutorat doar, cât oasele tale leneşe îngăduie să fii.

Nu-ți da ție însuți două posibilități pentru aceeaşi situație, îngăduie nelimitate posibilități. Nu-ți prăbuşi viața, pentru că tot ce eşti în stare să vezi sunt problemele tale. Nu fi păgân. Nu te holba la propria fața fiindcă nu ai terminat - termină, stăpâneşte

Întreaba: " Ce am învățat din asta ? " Fii destul de măreț ca să vezi răspunsul. Nu nega propriul adevăr pentru că ar putea să-ți rănească sentimentele, să te umilească sau să te intimideze. Ai nevoie să fii intimidat. Atunci problemele se vor da bătute şi tu vei continua cântecul prin expansiunea conştiinței şi vei deveni mai mare ca rezultat.

Nu fi un păgân. Nu fi bej. Nu propovădui neadevăruri îndrăzneşte să fii indiferent, îndrăzneşte să fii tu. Nu te duce acasă şi pune tot ce ai auzit aici în cutii. Lasă-le să-ți aprindă Spiritul şi motorul sufletului. Lasă-le să fie o ocazie pentru a rezolva vinovățiile tale, durerile, dilemele, fricile, anxietățile care te țin treaz nopțile ca să te întrebi dacă să iei acesta decizie sau nu. Cine o să te rănească ? Dacă omul te scoate afară, bunătatea şi iubirea naturii te vor îmbrațişa. Cine ar putea să-ți ia divinul drept la cunoastere ? Numai devoțiunea ta pentru ignoranță.

Conştiința de maimuță, face ceea ce vede. Nu fi ipocrit luminii ce eşti, învață cât de mult poți despre ridicarea conştiinței şi putere, şi realitățile care aşteaptă să le creezi. Mai ştiți ce am spus? Am spus că viața este un dar de la natură, dar a trăi frumos este un dar al Înțelepciunii.

Calea desfăşurării luminii, nu este totdeauna presărată cu durere şi nefericire şi lipsă de confort. Aceste idei vin de la paterne ignorante care au fost cele mai dureroase experiențe din viețile în care liberii cugetători şi-au oprit cunoaşterea fiind intimidați şi duşi la ignoranță de un Dumnezeu răutăcios. Calea sufletului spre iluminare, are văi de linişte şi libertate, de la ură, amărăciune şi maliționizitate. Când eşti o ființa fricoasă, poți fi controlat cu uşurință de oricine. Ei te pot face cu uşurință să urăşti, pentru că asta se presupune că trebuie să faci.

Calea luminii care se trezeşte are lucruri minunate, să comunici cu oameni care asteaptă să-ți vorbrească din nou, să reia de unde v-ați oprit mult, mult timp în urma - oh, Doamne, ei au fost cei care au susținut umanitatea. Au existat întotdeauna grupuri de oameni iluminați, întotdeauna, care au susținut şi au fosi lumini în întuneric pentru generațiile de oameni ignoranți, oameni mânați insidios la razboaie, baie de sânge după baie de sânge. Au fost grupuri de oameni care au dat speranță. Ei au păstrat în sufletele lor un adevăr primordial, o cunoaştere care arde atât de viu astăzi cât şi în timpul meu. Şi voi sunteți grupuri de oameni.

Unii dintre voi ați auzit: "Trebuie să mă mişc. Trebuie să mă schimb. Sunt posedat de această dorință." Acesta este mesajul la care voi răspundeți, un mesaj pe care cei mai mulți oameni nici nu-1 aud. Voi ați ales să păstrați şi să susțineți ceea ce umanitatea era pentru ei ignoranță şi înrobire, mizerie şi război, a uitat şi refuză să vă învețe.

Am venit înapoi ca să creez o şcoală pentru voi, să vă ajute să ieşiți din straturile bej, să fie o sursă de întreținere, un dătător de miracole şi mesageri şi daruri şi lucruri bune, să veniți aici şi să priviți

vântul suflând în sămînța pură de la picioarele voastre, şi să vedeți neghina înlăturată, pentru că tot ce rămîne să fie Spirit pur, dornic de cunoaştere. Şi după atât de mulți ani abia acum am reuşit sa începem această şcoală de cunoaştere antică, de mare adevăr care să vă conducă spre veşnicie. Abia acum putem începe, pentru că ceea ce a rămas, ceea ce a fost purificat prin foc, este acum gata să ştie. (Ramtha a venit în 1977 şi şcoala s-a deschis în 1988)

Mulți dintre voi, oameni, poate că ați fost ridiculizați, disprețuiti şi intimidați din cauza mea. Dar dacă nu aş fi fost cine spun că sunt, nu aş fi cauzat aşa o reacție de negare. Ştiu că fiind cine sunteți, ați trecut prin multe, dar voi singuri ați ales.

Un mare războinic nu se teme să-şi conducă armata şi cu atât mai puțin să lupte el singur. Un mare Dumnezeu care este gata sa străpungă stratul gros, coaja de neadevăr, nu se teme să se adreseze individualității şi este gata să fie înlăturat din aceasta cauză. Când este gata să-şi facă aparitia, trece şi prin foc. Când veți absolvi aceasta şcoală, iubitii mei oameni, veți cunoaşte misiuni şi împărații şi universuri şi sori antici şi oameni cu inteligențe mult diferite de a voastră, cu care să aveți aventuri. Ceea ce va aşteaptă este nelimitat. Până acum ați fost învățați cu fatalitatea acestei realități, dar este nelimitat mai mult ceea ce veți şti după aceea.

Sunteți oameni remarcabili şi ați fost în stare sa spuneți :" Vreau să ştiu ". Iar eu am să vă învăț. Cu foc în ceruri am să vă învăț. Şi vor fi multe vorbe şi multe reacții în viețile voastre, dar veți lăsa în urmă enorm de multă durere şi nefericire şi veți începe să aveți cunoaştere, cunoaştere fără limite. Cea mai mare dificultate va fi că va trebui să învățați să fiți flexibili şi să începeți să vă schimbați ca să ieşiți din stagnarea cu care percepeți lucrurile şi să mergeți mai departe, pentru că într-un sens, cunoaşterea este un marş.

Dar nu vă puteți mişca înainte, dacă nu renunțați la trecut. Şi nu puteți merge înainte dacă sunteți devotați la ritualuri sau la sacul cuiva de trucuri , căci ei nu ştiu să vă învețe altceva şi nu au puterea să vă trimită mesageri care să vă ajute să învățați.

Este arogant să gândiți că sunteți doar o mână de oameni deosebiți, dar este adevărat.

Deci ce veți începe să învățați aici, este cum să vă extindeți creierul până ce începe să doară. Aşa să fie. Şi în acelaşi timp vă veți schimba şi viața. Veți folosi conştiința şi energia ca să creşteți.
Şi mai ales veți continua să învățați. Şi vom lăsa în urmă credințele fanatice. Iar dacă folosiți exercițiile de conştiință şi energie, veți începe să vă schimbați şi va fi o schimbare continuă într-o ființa iamculată pentru fiecare pagină a cărții numită viața.

Veți avea multă bucurie, căci va fi reflecția sinelui vostru. Ați ştiut întotdeauna că există mai mult decât se putea vedea. Şi ați ştiut întotdeauna că sunteți deosebiți. Este adevărat, sunteți deosebiți. Au fost timpuri când ați ştiut că puteți s-o faceți, dar ați dat înapoi. De ce ? Pentru că ar fi însemnat să distrugeți imaginea.

Lăsați cunoaşterea să distrugă imaginea. Se poate termina cu ea numai dacă serveşte pentru a crea fricțiunea necesara evoluției. Deci este terminată. În aceasta viață faceți pasul înainte, pentru glorificarea lui Dumnezeu din voi şi să fiți dornici să experimentați fiecare cunoaştere pe care o primiți şi ceea ce se numeşte conştiința, se va întinde şi va dizolva limitațiile lăsînd loc geniului. Aşa să fie. Învățați? Minunat. Primul set de mesageri, pe care am să vi-1 trimit, o sa vă arate ce înseamnâ ignoranța devotată, pentru că adesea voi nu mai vedeți lucrurile cu care sunteți obişnuiți. Aşa sa fie.

Şi acum, ce o să faceți cu toate aceste "poveri"? Nu vreau să stați şi să plângeți şi să aveți o cădere nervoasă. Vreau să le vedeți şi să-mi spuneți : " Invață-mă. Arată-mi toate colțurile tale şi toate marginile tale şi tot ce eşti." Şi priviți la asta ca la o binecuvântare şi învățați. Şi când vă veți concentra la fiecare devoțiune, lucru, loc, persoana sau conştiință, toate vor renunța, se vor da bătute şi vor pleca din viața voastra. Şi nu vor mai fi atrase vreodată spre voi. Aceasta înseamnă extindere. Deci nu este nimic de suspinat, este motiv de fericire.

Iar cei care sunteți bolnavi, care sunteți bolnavi în trupul vostru, am să vă arăt atitudinile voastre care au creat boala, care au totul de a face cu devoțiunea, cu înrobirea voastra. Remarcabil este ca atunci când te gândeşti la asta şi vezi cum s-a manifestat în viața ta şi te-a ținut pe loc, ai să înțelegi cum s-a putut manifesta genetic în trupul tău. Şi nu-ți fie frică. Nu este nimic aici să-ți fie frică. Şi pe măsură ce capeți experiența, vei simiți ca un curent eletric trecând prin corp. Şi electricitatea este vindecătoare, pentru că extinde conştiința, devii conştient şi corpul se bucură, deci se vindecă. Aşa să fie.

Sunteți capabili să învățați ? Ei, bine, sunt unii care cred că nu vor fi în stare. Sunt unii dintre voi

care nu sunt capabili să reânvețe lucuri, pentru că le-au blocat, pentru că ei pot citi aceeaşi pagină până ce nu mai văd şi nici nu mai vor să se uite la ea. Aceştia sunt oameni care nu învață rudimentarul în viață, pentru că sunt obosiți să-1 tot reânvețe. Dar dă-le o aventură în conştiință şi vei vedea deschizindu-se minți briliante. Mai sunt unii care au fost cu adevărat înceți în a învață unele lucruri. Ştii, ca atunci când spui: " Este un bloc în calea mea , eu nu-1 văd " - ştiți cumva cine a pus acel bloc în calea voastră ? Voi

L-ați pus. Voi ați creat toate motivele pentru care nu vreți să învățați. Ar putea fi pentru că deja ați învățat asta şi continuați totuşi s-o atrageți spre voi pentru că doar credeți că nu ați învățat? Nu ştiți că este o atitudine de prăpastie(sant) ? Adică voi ştiți ca trebuie să aveți atâtea poveşti de iubire, atâtea relații, să vă plătiți datoriile către societate, pentru ca să fiți acceptați. Ştiți că dacă aveți o astfel de atitudine, toate aceste experiențe continuă să vină ?

Acum, pentru acei dintre voi care aveți acele învățături şi nu le vedeți, am să mut blocul acela pentru a extinde puțin vederea voastră, atât numai cât să vedeți ce refuzați să învățați, apoi voi să căutați în suflete : aha, este rândul 32, nu-i de mirare că nu am vrut să învăț din nou ştiam asta deja. Priviți bine pagina, este o nota jos: "Aceasta va fi numită greşeală, în loc de învățătură". Aceasta este singura diferență.

Deci vreau ca voi să ştiți ce ați învățat deja şi acestea să devină foarte vizibile. Să spuneți :

"Am învățat deja asta, ştiu asta." Şi în acel moment renunță, pleacă şi te lasă în pace. Nu mai sunt blocuri nu mai sunt scuze. Singurul motiv pentru care voi creați scuze şi lipsa de a învăța şi a participa la iluminare, este pentru că nu vreți. Este numai că nu vreți.

Deci mesagerul următor, vă va ajuta să aflați de ce nu vreți să învățați. De acord ? Aşa să fie. Ce trebuie să învățăm ca să dăm înapoi conştiinței, când învățătura a fost progresivă şi a fost o foame de învățătură ? Vrem să înțelegem toate aceste probleme pentru ca să vă puteți mişca înainte în timpul care vine, să vă puteți mişca liberi, fără inhibiția dogmei sau a superstiției sau fricii, ori să simțiți că ceva lipseşte în voi, pentru ca nu lipseşte nimic.

În scurtă vreme (discursul a fost in 1988) va fi o foarte multă activitate pe cerurile voastre. Şi a fost deja. Am încercat să spun multor oameni să se uite în sus, dar nimeni nu m-a ascultat, aşa că au pierdut spectacolul. Şi apoi mi-au spus: aş fi vrut ca tu să-mi fi spus despre asta " Eu am spus, dar ei se uitau la televizor. Vreau să ştiți că va fi mult mai multă activitate. Şi vreau să fiți conştienți de asta. Aş vrea ca toți să vedeți lumina din cer. Aşa să fie. Şi nu pentru că este senzațional sau ieşit din comun. Este ieşit din comun, cel puțin pentru bej, este ieşit din comun. Pentru cei care învață, ar trebui să fie o deschidere naturală pentru comunicare.

Cînd ți-e frică de schimbare, te uiți la orice altceva, mai puțin la ceea ce este în perimetrul tău. Ştiați asta ? Ştiți de ce nu puteți vedea lumini pe cer şi lumini interdimensionale ? Ştiți de ce nu puteți vedea toate acestea, când toata lumea spune că există ? Şi încercați din greu şi vă forțați ochii şi vă uitați într-o parte încercând să vedeți ceva cu coada ochiului şi tot încercati, iar în final începeți să mințiți şi spuneți că vedeți, doar ca să faceți lumea să creadă ca sunteți grozavi. Ştiu că a fost o dilemă când cineva a spus că a văzut o gaură în aura cuiva. Am zîmbit şi am privit aura ca să văd ce anume l-a făcut să spună asta, căci nu există găuri în aura. Nu vom avea nimic din toate astea.

Câtă vreme veți continua să aveți lipsuri şi frici şi nu va puteți schimba, nu veți avea nici progrese în conştiință şi nici comunicare. Asta se întâmplă pretutindeni în jurul vostru. Când cineva spune : “Priveşte acolo" şi tu întrebi :"Unde?", chiar s-a întâmplat în spatele tău, şi chiar dacă s-ar întâmpla aici şi tu nu mai eşti concentrat, lumina se va depărta de tine, pentru că tu de fapt te concentrezi să n-o vezi. Deci la orice te-ai concentra, nu ai să vezi, pentru ca ți-e frică de schimbare. Îți este frică de extindere, de creştere.

Deci dacă te uiți la lumină, chiar şi a lui Ram şi cineva îți spune :" Oh, Dumnezeule, este aici." - "Unde, Aici.", tu te vei uita şi nu vei vedea, căci te aştepți şi nu vezi nimic.

Şi acum o comunicare : sunt unii dintre voi care veți vedea anumite lucruri iar alții nu le vor vedea. Cei care veți vedea, vreau să binecuvântați pe Dumnezeul din voi, căci voi vedeți pentru prima dată, ceea ce de fapt a fost tot timpul acolo. Mult timp în urmă, asta a fost ceva comun, nimic neobişnuit, doar o extraordinară camaraderie. Acum este bizar, neobişnuit şi numai cei norocoşi pot vedea. Dar vreau ca toți să vedeți. Aşa că şi celor care spun că nu mai vor să le trimit mesageri căci îi sperie, am să le trimit totuşi. Nu vreau să le fie frică să învete. Ne-am înțeles ?

Acum ultimul P.S. despre devoțiune. Ştiti, frica care vă reține de la schimbare, de la neobişnuit, vă

inhibă şi de la a avea interacţiuni cu lumina, pentru că atunci când v-am întrebat despre mari lumini ale acestui plan, măreţe personalităţi, a trebuit să faceţi mari eforturi să vă amintiţi. Este foarte mult de spus despre entităţi ca Francis, care a îndrăznit să fie el însuşi, o lumină vie pentru că o lumină vie atrage, căci este o lanternă în întuneric.

În loc să vă îngrijoraţi : " Eu nu mă pot schimba, nu pot manifesta asta, pentru ceea ce de fapt spun este că pot fi altfel, dar nu vreau să fiu altfel, nu vreau să fiu urât, dispreţuit şi ostracizat", deci renunţaţi la puterea voastră magică. Voi nu ştiţi că va fi nevoie de oameni imaculaţi, oameni care să fie inspiraţie pentru naţiuni, oameni care prin magia şi conştiinţa lor pot schimba lumea întreagă, pentru că lumina se prezintă singură. Împărăţia cerului se face prezentă în carne şi sânge, în oameni obişnuiţi.

Ceace crează problemele naţiunilor este ignoranţa şi refuzul de expansiune a conştiinţei. Ce ar fi dacă v-aţi gândi să deveniţi domnul Dumnezeu al fiinţei voastre şi ce ar însemna atunci lumina voastră pentru omenire ? Dacă frica voastră este egală cu rezistenţa voastră, lumina voastră nu ar putea fi egală cu speranţă ? Aţi fi foarte surprinşi să ştiţi câţi oameni vor fi atraşi spre voi datorită luminii voastre, nu ca voi să le dirijaţi viеţile, dar să le spuneţi în durerea lor în nefericirea lor, ca viaţa este un dar de la natură, iar o viată trăită frumos este un dar de la înţelepciune. Şi ei vor întreba: " Cum să învăţ să fiu asta ?"

Este nevoie de lumină mai mult ca niciodată, nu în entităţi ca mine, de care o naţiune de oameni poate râde şi spune ca sunt ridicol, o fantoma, o femeie psihotică, o personalitate alterată, oameni în vîrstă de 35.000 de ani nu există. Eu sunt o scuză pentru ignoranţa voastră, dar oamenii care trăiesc acest adevăr şi care sunt oameni comuni ai acestui comun pământ, nu pot fi scrişi în ziare, nu pot fi maimuţăriţi şi ridiculizaţi pentru că nu opun rezistenţă, dar lumina lor este supraputernică. Ei traiesc, sunt fiinţe vii.

A fi cine eşti, înseamnă a fi cine eşti pentru tine şi Dumnezeul din tine, pentru nimeni altcineva. Ce rezultă din existenta voastră este ceea ce luminează lumea. O mâna de oameni conectaţi cu suprainteligenţa şi cu un curaj extraordinar pot schimba întreaga lume, chiar şi numai prin existenţa lor.

Acum tot ce puteţi demonstra este ignoranţa. Este încă vie şi bine. Nu puteţi dovedi ce aţi câştigat Doar realitatea voastră este mărturie a validităţii voastre. Cu alte cuvinte, ceea ce sunteţi în interior aţi adus în afară, arzînd. Şi asta devine un testament viu pentru oricine vrea să arunce o privire. Asta înseamnă să fii Gloria lui Dumnezeu manifestată în carne şi sânge.

Despre acesta a fost profeţia - a doua venire a lui Crist, nu este un Crist singular, ci Crist, ca şi destin manifestat la plural, nu este creştinismul. Sunt suflete evoluate care trăiesc la pagina şapte în Cartea Vieţii. Despre asta este profeţia.

Fiţi devotaţi conştiinţei voastre. Trăiti energia şi creaţi propria voastră realitate, ieşiţi din probleme şi creaţi bucurie. Ştiţi cine sunteţi şi fiţi devotaţi vouă înşivă în fiecare moment de viaţă. Îndepărtaţi toate acele lucruri care sunt ataşate de voi şi care vă ţin ignoranţi şi păgâni. Eu poate că am purtat piei şi ţesături grosolane, dar nu am fost păgân. Aşa să fie.

Următorii zece ani (1990-2000) vor fi cei mai dramatici ani înregistraţi de istorie. În timpul vieţii voastre, aţi trăit o neobişnuit de lungă şi neobişnuit de liniştită stare de schimbare naturală, care nu s-a schimbat. Aţi trăit într-o tehnologie stagnantă, care umple cerul cu otrava care plouă peste păduri şi omoară peştii în mare.

Voi trăiţi cu o tehnologie care pune gaze în aer, care distrug pielea sensibilă şi permit radiaţiilor solare să pătrundă şi să suprime imunitatea. Ati trăit un timp lung în ignoranţa devotată şi tehnologie neprogresivă. Voi trăiţi în era atomică a ceea ce se cheamă Hiroshima şi Nagasaki, şi moartea încă radiază din stratosferă. În următorii zece ani, în timpul vostru, la sfârşitul acestei decade, ceea ce este cunoscut şi familiar astăzi, va fi doar memorie. Aşa să fie.

Singurul salvator pe care îl veţi avea vreodată este Dumnezeu din voi şi inteligenţa voastră. Învaţă cât poţi ca să fii un protector şi nu un distrugător al pământului. Ai grija de tine. Nu lua ca garantate nevoile personale, ca de exemplu apa. Pământul care este acum sfânt, va fi plin de ea, dar nu lua ca garanţie pentru tine însuţi. Şi nu te baza pe alţii să te ajute.

Oamenii care s-au adunat împreună, vor învăţa ca lecţie următoare s-a înceapă să se iubească pe sine, ceea ce pentru alţii înseamna egoism, dar trebuie să faci asta ca să fortifici şinele pentru timpurile în schimbare. Actul următor va fi de a vă iubi unul pe altul şi de a va ajuta, unul pe altul

pentru că atunci când întăreşti conştiinţa şi respecţi viaţa umană şi am respect pentru pământ toate aceste timpuri de schimbare, asta este natural, este nevoie de asta, evoluţia în al patrulea nivel este evoluarea în explozia lui Dumnezeu din tine şi iubirea a ceea ce eşti ca să supravieţuieşti, să poţi trăi calea întreagă. Dar este şi pentru a vă iubi unii pe alţii pentru prima dată.

Veţi avea câţiva mesageri care să vă ajute

A voastră este trezirea în acel miz de noapte. Pronunţ. Aşa fie.

Asta este tot. Vă iubesc. Vă iubesc. Vă iubesc.

Deci prima zi a Şcolii Antice a început.

Ramtha